

АНТОНИЯ СТАНЧЕВА
ВЪВ ВЛАСТТА НА МОРЕТО

chitanka.info

ВЪВЕДЕНИЕ

В деня, в който Куинси Медейра безследно изчезва, се случват някои неща, за които не мога да не спомена.

На 26 август 1885 г. капитанът на кораба „Делфин“ — Антонио де Лука Севаро — е повишен в чин полковник и решава да смени името му.

На 27 август корабът е вече с ново име — „Герой“.

Сестрата на капитан Севаро — Фатима — отразява случилото се с момчето, и напуска Испания.

Сестрата на Куинси Медейра — Анджела — напуска института по археология и се записва във ВБУ „Св. Анна“.

Тогава тя е на 17 г.

Когато научава за кончината на брат си, Анджела съобщава на приятелите си от детинство — Мануел Гарсия, сестра му Джинивър, Арчибалд Мортимър, брат му Джерълд и сестра им Ребека — за преместването си във военното училище и чрез свои познати успява да уреди следването им в същото училище.

Анджела дава обет, че ще намери изгубения си брат, който според нея се скита съвсем сам по широкия свят, и може би умиращ от глад.

Мануел и Джералд са убедени, че Куинси е мъртъв, но Анджела, Ребека и по-големият ѝ брат Арчибалд решават да го търсят.

Веднага след като навършва пълнолетие, Анджела решава да смени името си.

Едва на 12 август 1895 г. получава разрешение да се качи на кораба „Герой“, но вече като стажант де Каста.

По ирония на съдбата това е същият ден, в който брат ѝ Куинси стъпва на борда на „Делфин“, с тази разлика, че това става преди десет години.

Анджела тръгва на пътешествие — дълго и опасно.

Но с нея са приятелите ѝ и още един човек, за когото тя не подозира, че съществува. Впуска се в непосилно за нея издирване.

Тя не знае дали ще открие Куинси, нито пък се надява да открие кораба, на който той се е качил.

Само ако знаеше за промените, настъпили след изчезването на брат ѝ, за смяната на екипажа — та тя дори бе настанена в неговата каюта!

Дали Анджела ще открие Куинси?

Надявам се, че ще пътуваме заедно с нея в това вълнуващо пътешествие!

ДЕСЕТ ГОДИНИ ПО-РАНО КУИНСИ ИЗЧЕЗВА

август 1885 г.

Капитан Антонио Севаро подаде ръка на младия стажант Куинси Медейра.

— Добре дошъл на борда, стажант Медейра! — каза той приветливо — Надявам се да ви хареса при нас.

— Благодаря, сър! Няма да ви разочаровам!

Момчето беше едва на 13 години. Бе пъргаво, умно момче, изпълняваше всичко точно, не закъсняваше за лекции, а във военното учение беше най-добрият.

Едва бе изминала седмица от пристигането му, а целият екипаж го обожаваше.

Капитанът го обикна като брат, изслушваше го, даваше му съвети, направляваше го.

Седмица след пристигането на Куинси в морето се развихри страшна буря. Капитанът и стажант Медейра успокояваха екипажа, когато мачтата се пречупи и полетя право към Севаро. Първият, който се притече на помощ, бе Куинси.

Той се хвърли към капитана и го блъсна, с риск огромният стълб да се стовари върху него самия.

Капитанът бе спасен, но сега момчето бе в опасност. Мачтата летеше към него.

Тогава се случи нещо, което никой не очакваше...

Севаро се изправи, хвърли се към Куинси и точно преди мачтата да се стовари върху им, успя да отскочи встрани с момчето в ръце.

След тази случка Куинси стана всеобщ любимец.

На 26 август късно вечерта капитан Севаро и Куинси стояха облежнати на палубата и разговаряха.

— Тъжен си нещо, стажанте. Да не би някоя стажантка да е разбила сърцето ти? — пошегува се капитанът.

— Не, сър! — каза момчето — Мъчно ми е за сестра ми, за приятелите ми. Дали все още ме помнят, или вече са ме забравили?

— Разбира се, че те помнят, момче. Имаш близки приятели, сестра, която те обича, какво повече може да иска човек?

— Искам да бъда като вас, капитане. Вие сте добър, честен и откровен. Но аз не мога да се успокоя. Сестра ми вече е голяма, върви по своя път и...

— Слушай, младежо — прекъсна го рязко Севаро — ти също си поел по своя път, не го забравяй. Един ден ще станеш добър офицер, по-добър дори и от мен. Запомни, че истинският капитан не хленчи, и не се дави в море от сълзи — това е закон при нас. На мен също ми е тежко да те гледам така посърнал, но не се оплаквам, нали? Ти си роден моряк и не искам да се отказваш от призванието си. Ще направиш ли това, за което те моля?

Куинси не отговори веднага, но вече знаеше отговора. Трябваше да следва призванието си, а не да хленчи.

— Вие сте прав, капитане. Друг път и живот за мен няма. Искам да стана офицер...

— Капитане! — прекъсна ги кормчията — Задава се буря... О, господи, погледнете...

Нямаше нужда да казва това.

Капитан Севаро бе видял достатъчно, за да разбере, че си има работа с гигантски вълни — цунами, които можеха да разбият кораба с един-единствен удар.

— Всички в каютите! — извика той, след което пое руля и се запромъква в тъмнината. Но не можа да се измъкне от опасните плитчини и една вълна се разби на палубата със страшна сила.

Друга вълна нямаше, но тази едва не отне живота на капитана.

Боцманът се затича към него, но Севаро вече се изправяше, плюейки вода.

Заведоха го до каютата му, тъй като се нуждаеше от почивка.

Докато капитанът си почиваше Ференцио Малдини, който изпълняваше длъжността боцман, пое управлението на кораба. Бурята вече си отиваше. Няколко часа по-късно морето утихна съвсем.

Севаро, който се беше съвзел от удара на вълната, отиде лично да провери каютите. Това не беше негово задължение, но той искаше да се увери, че всички са добре.

Стигна до номер 15 и спря. Заслуша се — не се чуваше никакъв шум.

— Куинси — извика той тихо — вътре ли си?

Никой не му отговори.

Неясна тревога се появи в сърцето му. Отвори вратата и влезе. Дори леглото му беше непокътнато.

„Къде ли може да е?“ Севаро излезе от каютата и тръгна надолу по коридора. Тревогата му нарастваше с всяка изминала минута. Беше стигнал почти до палубата, когато насреща му се зададе Малдини.

— Капитане, какво се е случило? — попита той с недоумение.

— Куинси го няма. Разпръснете се, трябва да го открием.

Заповедта бе изпълнена, но момчето го нямаше на кораба. Спуснаха водолази в морето, но не откриха нищо.

На 27 август капитанът се свърза с бреговата охрана в Канкун.

Изпратиха специализиран екип, който претърсваше морското дъно през целия ден, но по-късно издирването бе прекратено, а в корабния дневник бе записано:

„Куинси Медейра изчезна безследно по време на буря на 26 август 1885 г. близо до Канкун.

Стажант Медейра бе само на 13 години, а спаси мен — своя капитан — на 19 август, същата година, от пречупената мачта, отново по време на буря.

Куинси бе герой!

Поклон пред паметта му!“

ТАЙНИ И ЗАГАДКИ НА БОРДА НА „ГЕРОЙ“

август 1895 г.

В мига, в който корабът потегли, една красива млада жена излезе от каютата си и се запъти към палубата. От униформата, която носеше, можеше да се разбере, че е една от новопристигналите на кораба стажанти.

В ръцете си държеше бележник, върху корицата, на който бяха отбелязани отличителните знаци на ВВУ „Св. Анна“ в Севиля, както и името на стажантката. Бележникът будеше съмнението, че девойката предпочита да преглежда записките си на тихо и приятно място. Но в ръцете и той служеше за прикритие.

Стажантката се огледа, приближи се до палубата и заплака.

За какво плачеше тя? Може би за дома си в Испания, или това бяха сълзи на щастие...?

Едва ли!

Времето беше мъгливо и тя не забеляза мъжа, който неусетно се беше приближил до нея и учудено се взираше в тъмнината.

Този човек беше Антонио Севаро.

Той погледна часовника си — показваше точно 22:30 ч. По това време на нощта не беше позволено на стажантите да излизат от каютите си, нито пък да се разхождат по палубата. Това беше военен кораб и имаше строго определени правила. Очевидно една от новите стажантки ги бе нарушила още първата вечер — веднага след вечерната проверка.

Той пристъпи напред и очите му се спряха на бележника. Неволна усмивка озари лицето му. Стажантката, дръзнала да наруши строгите военни правила, беше негова подчинена, което го учуди още повече. В досието, което вече бе успял да разгледа, пишеше, че стажант Анджела де Каста е една от най-изпълнителните и прилежни ученички от ВВУ „Св. Анна“ в Севиля. Какво правеше тя тук?

Капитанът се замисли. Да я остави ли да се наслаждава на приятната вечер, или да я накаже за непокорството?

Севаро решително пристъпи напред!

— Анджела де Каста, какво, по дяволите правиш тук?

Този глас я вледени. Познаваше го до болка, при все, че бе пристигнала едва сутринта, но притежателят му не биваше да я вижда разплакана. Затова с рязко движение избърса сълзите си, обърна се и се изпъна като струна пред началника си.

— Г-н полковник, сър! — произнесе тя ясно и отчетливо.

— Защо си нарушила забраната? — със същия тон попита той.

За миг тя се поколеба. Да му каже ли истината, или да замълчи?

— Зададох ти въпрос, стажант!

Наложи се да го излъже.

— Желаех да прегледам записките си, преди да си легна, сър! — заяви тя — Но тъй като в каютата ми няма осветление, реших да дойда тук.

— Кой отговаря за твоята каюта?

— Не мога да зная, сър! — със същия ясен глас изрече Анджела.

Полковникът се замисли. Тя беше права като каза, че не знае — та нали току-що пристигна. Той се огледа, свали електрическата крушка от палубата и я подаде на стажантката.

— Вземи я — каза той меко — утре ще поставим нова. Сега се прибирай в каютата си и никога повече не нарушавай корабните забрани.

— Слушам, сър! — отсече тя и си тръгна, но едва направила няколко крачки спря, и след кратко колебание се обърна.

— Извинете, сър, няма да се повтори. — След което едва ли не затича по стълбите.

Капитанът направи една обиколка по палубата, за да се увери, че всичко е наред, въздъхна тежко и тръгна към каютите.

Спря пред номер 15 и се заслуша. Стори му се, че чува лек шум.

Звукът се повтори отново и Севаро най-после разбра — стажантката плачеше. Това го забърка за момент, но бързо се овладя.

Дали да почука?

Не, по-добре не!

Имаше доста работа, а длъжността не му позволяваше да се бърка в личния живот на подчинените си.

Законът забрани тази намеса още преди десет години.

Десет години!

Спомените нахлуха в съзнанието му и той поклати глава, сякаш да се отърси от тях.

Но те не си отиваха.

Момчето бе още живо в сърцето му. Беше го обикнал като брат, ала съдбата му го отне. Прибра се в каютата си, тръшна се на леглото, и заплака.

Нямаше кой да го разбере!

Дълго лежа така със сълзи на очи, и неволно в съзнанието му изплува образът на Анджеला.

Кой знае защо той свърза стажантката с момчето, и тя остана в сърцето му завинаги.

Късно през нощта се успокои, и най-после заспа...

ВАЖНО ПОСЕЩЕНИЕ СЪМНЕНИЯТА НА СЕВАРО

... Нощта преваляше, когато капитанът се събуди.

Беше сънувал Куинси такъв, какъвто го видя за първи път — млад, любознателен и смел.

Събуди се от натрапчивото нахлуване в съня му, което се появи в образа на младо, красиво момиче. То плачеше неутешимо.

Капитанът позна девойката почти веднага.

„Дяволите да ме вземат — помисли си той — какво прави тя в съня ми? И защо постоянно я свързвам с момчето? Ако продължавам да мисля за това, по-добре да си подам оставката още утре...!“

Неочаквано на вратата се почука и мислите му се разбягаха.

Севаро погледна часовника си — беше 4:30 сутринта.

Кой ли го безпокоеше по това време?

Чукането се повтори.

— Кой е? — попита капитанът.

— Извинете, сър, аз съм Сами! Може би сте забравили, но снощи ме помолихте да ви събудя рано, понеже очаквате важно посещение.

— По дяволите! — изруга Севаро — Как можах да забравя?

Като не спираше да ругае, капитанът скочи и бързо се заоблича.

Днес щеше да се срещне със сестра си Фатима, която беше дипломирана лекарка и журналистка, и която навремето отрази случилото се с Куинси през 1885 г. под псевдонима Мириам Грей.

Веднага щом се облече, Севаро отвори вратата и покани юнгата вътре.

— Слушай, Сами — каза той — ще те помоля за една не много приятна услуга. Ще ми помогнеш ли?

— Разбира се, г-н полковник! — отсече момчето.

— Добре тогава — той замълча за миг — искам да разбереш всичко за стажант Анджела де Каста. Разбери кои са приятелите и, сприятели се с тях, разпитай ги откъде е, защо е тук и следва ли

някаква определена цел. Но първо отиди да я събудиш и я изпрати веднага в щаб — каютата. Ясна ли е задачата?

— Напълно, сър!

— Можеш да тръгваш!

Юнгата Самюел Гаред произхождаше от заможно семейство. След като баща му бива убит при изпълнение на служебния си дълг, Сами решава на всяка цена да стане военен и по този начин да отдаде почит на загиналия Сидни Гаред, и още повече да го издигне в очите на хората.

Сами не бе запознат с предишните приключения на своя капитан, но за сметка на това познаваше добре характера му.

В сегашния случай можеше да направи само едно — да изпълни точно заповедите на Севаро, защото в противен случай лошо му се пише.

Самюел стигна до каюта номер 15 и спря. На вратата с големи печатни букви бе написано:

Стажант Анджела де Каста

Тъкмо щеше да почука, когато чу шум, от който разбра, че тя чете за лекциите.

Юнгата се замисли.

Първо, капитанът го инструктира да го събуди рано, след което забравя за това — нещо, което съвсем не бе в стила му.

Второ, предупреждава го, че ще имат посещение и отново забравя.

Трето, иска от него — един обикновен юнга — да се прави на детектив и да открие коя всъщност е стажант де Каста, а можеше да се обърне към училищните и настоятели и да разбере всичко за нея; а тя учеше в каютата си, при все, че беше призори.

Всичко това забърка младежа и той не посмя да почука.

Севаро преглеждаше някакви документи оставени на бюрото му.

— Капитане...! — без да иска прекъсна работата му Сами.

Той трепна, после въздъхна с облекчение.

— По дяволите, Сами, изплаши ме, трябваше да почукаш.

— Извинете, сър, вратата беше отворена.

— Не се извинявай — махна с ръка капитанът — е, докладвай. Предаде ли съобщението?

— Не сър, не успях. Тя учеше, сър...

— Какво, учеше ли...! — Севаро бе изумен.

— Да, сър, чух я през вратата. Не посмях да вляза.

— Значи е била будна! — промълви капитанът, без да си дава сметка, че мисли на глас.

— Казахте ли нещо, сър? — попита юнгата, като се вглеждаше внимателно в лицето на капитана.

— Не, не, свободен си, Сами. Ако ми потрябваш, ще те извикам.

— Слушам, сър! — почти по войнишки отсече юнгата и се оттегли, като остави Севаро сам с мислите си.

Полковникът съвсем бе забравил за срещата със сестра си. Тя трябваше да пристигне с моторницата си всеки момент. Имаше време да поговори с Анджела, но не искаше да нарушава правилника. Реши да ѝ даде само графика с дежурствата и нужните указания. Въпросът бе от първостепенна важност и не търпеше отлагане.

Анджела бе още в каютата си, когато из кораба се разнесе нейното име:

— Стажант Анджела де Каста да се яви в щаб — каютата веднага!

Това съобщение се повтори три пъти, след което радиовръзката бе прекратена.

Тя дори нямаше време да мисли. Грабна бележника и тръгна към щаб — каютата. Погледна мимоходом през илюминатора и видя моторна лодка.

Зачуди се! Кой ли е дошъл?

След няколко минути почука на вратата на капитана.

— Влез!

Тя натисна дръжката и се озова лице в лице с журналистката Мириам Грей.

Разбира се, Анджела не знаеше, че това е жената, благодарение на която научи за кончината на брат си.

— Добро утро, сър! Извинете за закъснението.

— Надявам се, че следващия път, когато те повикам, ще се явиш навреме, стажант.

— Да, сър!

— Повиках те, понеже днес е неделя и тъй като от утре започва работната седмица, реших да ти дам графика с дежурствата.

В понеделник, т.е. утре са дежурни Арчибалд Мортимър и Джинивър Гарсия. Всичко останало е записано в указанията. Ще се редувате така и ако впоследствие възникнат промени като болест, лекции, военни учения и пр. ще ме уведомяваш, за да разбера кой ще замества отсъстващия.

— Да, сър! — каза бързо Анджела — Сега свободна ли съм?

— Свободна си! Можеш да си вървиш.

Тя излезе и тихо затвори вратата след себе си.

— Красива е! — каза Фатима, когато стажантката излезе.

— Така ли? Не съм забелязал.

— Мисля, че познавам отнякъде това момиче — тя пренебрегна безразличието му.

— О! — едва сега повдигна той очи — И откъде?

— Още не зная, но ще разбера.

Внезапно се сети за какво бе дошла.

— Тони, мислиш ли, че момчето е още живо?

— Кое момче?

— Как кое? Разбира се, че говоря за Куинси.

Капитанът замислено погледна сестра си.

— Все още ли вярваш в това?

— Стига, Тони! Това, че не се е появил досега, не означава, че не е жив. Не забравяй, че тялото му не бе открито...

— По дяволите, Фатима, не започвай този разговор отново, моля те.

— Добре, добре! Но аз ще го откроя, Тони, каквото и да ми струва това.

— Фатима, и без това ми е тежко — той въздъхна — търси го, но моля те, не ме карай да си спомням отново, знаеш, че се чувствам отговорен за това.

— Да, зная! Ще направя това, което искаш, но не мисли, че ще се откажа от разследването.

— Добре, сестричке! — усмихна се той — А сега ще ме оставиш ли да работя?

— Разбира се! — тя тръгна към вратата, но внезапно се обърна.

— Това момиче — започна тя колебливо — струва ми се, че я познавам, но — мислеше задълбочено, сякаш искаше да си спомни нещо важно, и внезапно впи поглед в брат си — сигурен ли си, че няма нищо общо с Куинси?

— Не зная! — каза той — Не, едва ли е така. Не зная нищо за нея, ако ме питаш, дори в досието и няма нищо съмнително. Все пак всеки си има тайни, нали?

— Да, така е! — кимна тя и излезе.

Севаро седна зад бюрото си, но не се докосна до корабните документи. Всъщност мислеше за това, което каза сестра му. Дали наистина Анджела познаваше момчето и, ако е така каква бе връзката ѝ с него? Дали са били близки приятели и, ако е така, дали вече е разбрала, че той е виновен за изчезването на Куинси?

Тези мисли го накараха да се изправи.

Кръвта поизстина малко в жилите му.

В крайна сметка реши да остави нещата такива, каквито са. Но трябваше да разбере коя е всъщност стажант де Каста и дали има някаква връзка с Куинси.

Денят му мина в размисли, преглеждане на разни документи и записки в корабния дневник. След вечерята реши да обходи кораба и да провери дали всичко е наред. Трябваше да потърси и Самюел. Искаше му се да поговори с него и да му даде някои съвети относно поставената му задача. Работата сякаш нямаше край, а нощта беше близо.

Най-после Севаро стана и излезе.

Първо трябваше да провери дали всички са по каютите. Той погледна списъка с имената на стажантите, които бяха заели каюти от номер 5 до номер 15. После тръгна бавно по коридора.

Когато стигна до последната каюта, той спря.

Да почука ли?

Трябваше да се увери, че Анджела е вътре.

Но как?

Не знаеше с какво се занимава тя по това време.

След кратко колебание Севаро си тръгна, без да направи задължителната проверка. Легна си с надеждата, че нощта ще изтрие спомена за Куинси.

Но се оказа, че нощта далеч не е свършила...!

БОЛЕСТТА НА АНДЖЕЛА КАПИТАНЪТ БОЛНОГЛЕДАЧ

Беше почти полунощ.

Капитанът още не бе успял да заспи, когато из кораба се разнесе камбанен звън.

Това бе сигнал за тревога!

Той стана, светна аварийните светлини, след което по най-бързия начин облече униформата си.

Когато излезе от каютата видя, че Арчибалд Мортимър носи нещо или някого. Около него се бяха струпали всички стажанти. Той ги огледа с тревожен и неразбиращ поглед. Недоумението му нарасна още повече като видя, че Анджела не беше с тях.

Докато се вглеждаше втренчено в стажантите, някой го побутна по рамото.

Той се обърна!

Зад него стоеше Самюел и едва сдържаше сълзите си.

— Но какво е станало? — попита Севаро.

— Носят Анджела! — едва чуто отговори юнгата.

— Анджела — той се спусна към Арчибалд — стажант Мортимър, занесете я в първата каюта, която ви попадне, а аз ще потърся помощ по радиостанцията.

Гласът му трепереше, при все, че се опитваше да не го показва.

— Слушам, капитане!

Докато Арчибалд настаняваше припадналата, Севаро се опитваше да се свърже с централната кула в Неапол.

Бяха вече в Италия. Но никой не отговаряше на многократните повиквания. Тогава реши да се обади на сестра си. Беше сигурен, че няма да му откаже помощта си.

Набра номера и зачака.

Почти веднага от другата страна на линията — без никакви нотки на сънливост — се чу гласът на Фатима.

— Фатима, Антонио е!

— Тони...! — възкликна тя, но не успя да довърши.

— Моля те, не ме прекъсвай. Слушай ме много внимателно. Грабвай лекарската си чанта и се качвай на моторницата. Имам спешна нужда от помощта ти... той замълча... не аз, а Анджела — промърмори Севаро, но се окопоти — тръгвай веднага, моля те.

— Идвам! След няколко минути съм на кораба. Трябва да ти кажа нещо, но то може да почака.

Връзката прекъсна. Севаро въздъхна с облекчение, но имаше още работа, преди да дойде сестра му. Той горчиво се укоряваше, че не бе проверил дали Анджела е в каютата си. Не знаеше кой и къде я е открил, но щеше да разбере това по — късно. Сега трябваше да провери състоянието ѝ.

Той тръгна към каютата.

Вътре бяха само Арчибалд и Ребека, които се опитваха да я свестят. Всички останали бяха отвън по-тихи от всякога.

Когато влезе при Анджела, видя, че стажантът държи ръката ѝ, а Ребека слагаше мокри кърпи на челото ѝ.

Преди Севаро да успее да каже нещо, Арчибалд заговори:

— Аз я открих! — каза той тихо — Беше паднала до столовата. Сигурно е слязла да си налее прясна вода както направих аз, и се е подхлъзнала. Повиках останалите на помощ и тогава се появихте вие... знаете останалото.

— Да, знам! — капитанът втренчено гледаше ръката на Арчибалд, която несъзнателно (или не) галеше нейната.

Необяснимо чувство на ревност се появи в сърцето му.

— Защо не се свестява? — изстена Ребека.

Едва сега Севаро се сепна.

— Повиках на помощ сестра си. Тя е лекарка. Не можах да се свържа с Неапол...

— Далече ли сме от брега? — попита Арчибалд.

— На около петнайсетина мили! — гласеше отговорът — Защо питаш?

— Ако можех да отида... започна той, но капитанът го прекъсна.

— Никой няма да напуска кораба.

— Но...

— Това е заповед!

— Слушам, сър!

— Освен това помощта ще пристигне всеки момент... ето, чувате ли? Това е моторницата на сестра ми.

Арчибалд и Ребека въздъхнаха с облекчение.

— Преди Фатима да влезе в каютата, Анджела отвори очи и видя стажант Мортимър до леглото.

— Арчи... къде се... намирам...?

Гласът ѝ беше толкова слаб... Фатима бе вече до нея, и проверяваше пулса ѝ.

— Ще се справиш, Анджи, лекарката ще ти помогне.

— Лекар... но...

— Не говори — промълви Фатима, която вече бе до нея — пести си силите.

После се обърна към стажантите:

— Моля ви, излезте, трябва да я прегледам.

След като те излязоха, тя се обърна към брат си:

— Тони, имам нужда от помощта ти.

— Но аз не разбирам нищо от медицина, как ще ти помогна? — гласът му бе по-тих от обикновено, а държането му подсказваше, че е вцепенен от случилото се.

— Тони, съвземи се — тя го плесна лекичко по бузата — Анджела има нужда от нас.

Едва сега Севаро се окопити и започна да прави компреси на стажантката. Тя имаше температура и постепенно тялото ѝ започна да се тресе.

— Какво става? — попита уплашено Севаро.

— Треската става все по-силна. Какво ти обясниха стажантите?

— Стажант Мортимър предположи, че се е подхлъзнала и така е изгубила съзнание...

— Да, но е сгрешил...

— Какво значи това?

— В момента не мога да ти обясня, премери ѝ температурата.

Когато Севаро постави термометъра, езичето бързо се покачи на 39 градуса.

През това време Фатима ѝ даваше лекарство, но като видя, че стажантката не го поема, предпочете да ѝ сложи инжекция.

— Каква е температурата? — попита тя, докато приготвяше иглата.

— 39 градуса.

— Лошо! Много лошо!

— Защо?

— Някой трябва да я наблюдава през цялата нощ. Можеш да избереш някой от стажантите, ако...

— Аз ще остана — прекъсна я Севаро.

— Сигурен ли си?

— По-сигурен съм от всякога.

— Добре. Сега ме слушай внимателно. Оставям ти антибиотик и сироп, който ще й дадеш само ако видиш, че се влошава. Разбра ли?

— Разбрах! И така, върви да си починеш и бъди сигурна, че Анджела вече е в добри ръце.

Фатима излезе, а капитанът придърпа един стол и се настани близо до леглото на стажантката. Преди да заспи, Севаро си припомни как Арчибалд държеше ръката ѝ, и отново изпита ревност. Но бързо се отърва от този спомен и уморен затвори очи.

Нощта щеше да бъде дълга...

... Капитанът сънуваше онази буря, в която изчезна Куинси. Той викаше, търсеше го, но момчето го нямаше. Вместо него от мъглата излезе Анджела.

„Дойдох да те отведа — каза тя. — Ние заедно ще открием Куинси, защото го обичаме много, защото за нас той е жив и ще живее вечно в сърцата ни.“

Капитанът застина в съня си.

„Коя си ти, Анджела де Каста? Защо винаги се появяваш в съня ми?“

Той се мятеше на стола. В съня си той я молеше да му каже коя е, и защо търси Куинси. Може би всичко щеше да се разкрие много бързо, ако не беше силният писък на изгарящата от треска стажантка:

— Куинси...

Севаро подскочи като ужилен и се приближи до Анджела.

— По дяволите! — изруга той — Как можах да заспя?

Погали я по челото и изтръпна. Тя гореше и по всичко личеше, че температурата ѝ се е покачила. Капитанът ѝ даде сироп, тъй като прецени, че точно сега е моментът да го изпие.

Преценката му се оказа вярна.

Анджела спря да бълнува и се усмихна в съня си.

Какво сънуваше тя?

Сънуваше онзи ден, в който се сбогува с Куинси.

„Сбогом, Анджи! Тръгвам на път и ще се върна като офицер. Спомняй си за мен и не забравяй, че те обичам!“

Внезапно на лицето и се изписа болка.

Болката от новината във вестника. На първа страница с големи букви бе изписано:

13-годишно момче изчезва в океана!

Тя почти скочи, но някой я погали по челото. Усети топлината на ръката, която галеше нейната. Някой, който бе близо до нея, ѝ говореше. Тя не знаеше кой е, но почувства как топлината му сгрыва сърцето ѝ. После потъна в дълбок, спокоен сън.

Севаро не може да заспи повече!

През цялото време той държеше ръката ѝ, а мислите му бяха объркани.

Чувствата също!

Отново се запита защо изпита ревност, когато видя Арчибалд да гали ръката ѝ.

Възможно ли бе да се е влюбил в нея, или това бе просто заблуда?

„Не, не може да съм се заблудил! — помисли си той. — Напоследък постоянно мисля за нея. Всъщност тя завладя сърцето ми още щом стъпи на борда на този кораб.“

— По дяволите! — изруга той. — Сигурно полудявам.

Вратата внезапно се отвори и той се обърна.

Беше Фатима.

— Как е тя?

— По-добре е, пулсът и е умерен, а треската вече отмина. Колко е часът?

— 5:30 сутринта.

— Време е да събудя стажантите — каза Севаро и понечи да стане.

— Самюел ще свърши тази работа, защото имам важна новина за теб, която трябва да чуеш.

— Открила си Куинси? — попита той с надежда.

— Не, открих сестра му.

— Сестра му? Но... капитанът беше удивен — Коя е тя?... Къде е?...

— В интерес на истината тя е точно зад теб — каза Фатима и посочи леглото в тъгла.

— Анджела! — възкликна Севаро — Не... не сестричке, трябва да си се объркала. Та тя дори не носи неговото име.

— Погледни това — тя му подаде папка с документи — от археологическия институт са. Сменила си е името, когато е постъпила във военното училище.

— Господи! — простена капитанът. Тя ще ме намрази, когато разбере, че аз съм виновен за изчезването на Куинси.

— Тони, по-добре върви да си починеш. Аз ще остана при нея. Скоро ще се събуди и ще си поговорим.

— Ще ѝ кажеш ли за мен?

— Тя трябва да знае, че правим всичко възможно, за да открием брат ѝ. Ще се опитам да ѝ разясня случилото се преди десет години.

— Отивам да си почина — каза Севаро — Всички тези разкрития ме изтощиха докрай.

Фатима остана при болната, докато се събуди.

Тъкмо обмисляше как да започне разговора, когато Анджела отвори очи.

— Къде съм? — попита тя.

— На сигурно място.

— Коя сте вие?

— Аз съм лекар, освен това съм сестра на полковника.

— Но какво се е случило? Защо не съм в моята каюта?

— Намериха те на стълбите в безсъзнание, имаше треска. Как се чувстваш сега?

— Добре, струва ми се — каза колебливо Анджела. — Само съм малко замаяна.

— Това е от лекарствата. Утре ще си напълно здрава.

Фатима замълча за момент, сякаш да събере мислите си.

— Виж, Анджела, трябва да говоря с теб, но не зная как да започна.

— За какво се отнася?

— Отнася се за брат ти! — на един дъх изрече Фатима.

— За брат ми? — Анджела бе крайно изненадана. — Но...

— Добре, ще говоря направо. Освен че съм лекар, аз съм и журналист...

— Какво искате да кажете? — прекъсна я рязко стажантката.

— Искам да кажа, че преди десет години аз написах статията за Куинси. А днес съдбата те изпраща при нас, за да ни помогнеш да го открием.

— Искате да кажете, че...

— Да! Аз не вярвам, че той е загинал, тъй като тялото му не бе открито. Мисля, че е оцелял по някакъв начин, и може би дори не знае кой е. Много често корабкрушенците страдат от загуба на паметта и минават години, докато бъдат открити. Ще разберем какво се е случило, когато го открием, но засега трябва да чакаме. Брат ми ще дойде по-късно и ще ти обясни всичко.

— Брат ви? Не разбирам!

— По ирония на съдбата ти се намираш на същия този кораб, на който се е качил и Куинси преди десет години. С единствената разлика, че тогава корабът носеше името „Делфин“. Също така си настанена в неговата каюта.

— Значи капитанът е...

— Същият този човек, който обучаваше Куинси. Сега знаеш всичко. Остана само да ти кажа, че днес корабът носи името „Герой“ заради брат ти. Защото за нас той е герой. Моля те не обвинявай брат ми за случилото се. Той няма никаква вина, макар че до днес не успя да преодолее това чувство, нито болката и отчаянието. За него Куинси беше по-малък брат, какъвто винаги е искал да има. Моля те единствено да му простиш и да събереш сили за по-нататъшното издирване на Куинси.

— Ще се опитам! — промълви Анджела.

Тя беше потресена от чутото.

Капитанът и сестра му се опитваха да открият брат й. Точно това целеше и тя, когато се качи на този кораб.

Но съвсем не бе очаквала, че това е същият този „Делфин“, на който някога се качи Куинси.

Не бе успяла да преосмисли всичко, когато сънят я надви. Но беше щастлива, че Фатима и разказа всичко.

Някой ден щеше да открие Куинси, а без да подозира, бе открила и голямата си любов.

ГНЕВЪТ НА АНДЖЕЛА

ПИСМОТО

Събуди се от лекото щракване на вратата и отвори очи. Огледа се и видя капитанът, който я наблюдаваше. Погледна го изпитателно и той се усмихна.

— Как се чувстваш? — попита Севаро.

Тя не отговори, а се обърна към стената. Капитанът въздъхна тежко и седна близо до леглото.

Въздишката му сякаш прободете сърцето и! Разбра, че той страда.

— Виж, Анджела, знам, че сега ме мразиш, но се надявам един ден да разбереш, че съм положил всички усилия, за да открия Куинси, макар че през всичките тези десет години болката и самообвиненията ме разкъсваха ден и нощ. Все още мисля за Куинси. Той ми беше приятел, брат и довереник. Моля те, не ме карай да се чувствам като негодник, за какъвто всъщност ме мислиш...

— Престанете! — прекъсна го Анджела обръщайки се рязко към него. — Никога не съм казвала, че сте негодник и няма да го направя. Куинси ви боготвореше. От него не ми остана нищо, освен едно писмо, което получих, преди да се случи това нещастие. Вие не сте виновен за нищо, капитане. Ако искате да знаете, единствената виновна тук съм аз...

— Но, Анджела...

— Не биваше да пускам Куинси на това пътешествие, което според него щеше да го направи офицер, беше прекалено малък за стажант на кораб. Но той толкова ми се молеше и плачеше, че не можах да го спра. Освен това, ако знаех кой сте, щях да ви благодаря от самото начало.

— Да ми благодариш! Но защо? — той не разбираше.

— Ще ви кажа, но не сега. Моля ви само за разрешение да се върна в каютата си.

— Разбира се! Можеш да се преместиш, когато поискаш, това е твое право. Успя ли да прегледаш вече графика?

— Не, сър, не успях.

— Добре тогава. Отменям дежурствата ти, докато се възстановиш напълно. Сега те оставям да си почиваш.

Той се изправи тежко с намерението да си върви, но Анджеला го хвана за ръката и той я погледна изненадано.

— Благодаря, сър! — промълви тя със задавен глас.

— За какво?

— За това, че сте бил близо до Куинси като приятел и по-голям брат. Той беше щастлив, че ви познава.

Една сълза се търкулна по бузата и! Севаро се наведе и нежно я изтри.

— Ние двамата, Анджеला — каза той тихо — заедно ще открием Куинси. Бъди сигурна в това.

— Да, сър!

Той взе графика и излезе.

Трябваше да го размести. Отвори на страницата с дежурствата и се вгледа внимателно в имената на стажантите. След кратко колебание реши да остави графика както си е, но бе твърде решен да поеме дежурствата на Анджеला. В гърдите му напираше нова сила, за която не бе подозирал досега. Надеждата, че Куинси може да е жив се върна и го накара да се впусне в ново приключение. Копнееше да го види отново, да се вгледа в очите му, опита да си го представи как ли би изглеждал след десет години...

— Извинете, сър! — този глас го откъсна от мислите му.

— Анджеला! — възкликна той — Какво правиш тук?

Тя бе облечена във военната униформа, но се виждаше, че още е отпаднала.

— Сър, дойдох да ви уведомя, че съм в състояние да поема отговорностите си. Аз съм тук, за да се уча, а не да се излеждам. Не искам никой да ме съжалява. Уверявам ви, че мога да поема дежурствата си.

Неочаквано капитанът избухна в смях, а Анджеला се разгневи.

— Извинете ме за дързостта, сър, но държанието ви е непристойно.

Той продължи да се смее и тя се разгневи още повече.

— Може би казах нещо смешно? Или аз самата ви се струвам смешна?

Капитанът се заливаше от смях и на Анджела не и оставаше друго, освен да си тръгне.

— Ще дойда по-късно.

— Не, почакай — махна с ръка Севаро, и спря да се смее — не се присмивах на теб, а на думите ти.

— Но какво толкова казах?

— Значи си в състояние да поемеш дежурствата си, така ли? — той и подаде огледало — Огледай се добре, стажант де Каста. Огледай се и ми кажи какво виждаш.

Тя го погледна учудено, след което се взря в огледалото.

— Е, какво виждаш?

— Виждам отражението си, сър!

— Само това ли?

— По дяволите, полковник! Какво друго очаквате да видя?

— Ти си прекалено слаба, Анджела, — той се приближи до нея и сложи ръка на рамото ѝ — а сега ме погледни. Обзалагам се, че още си замаяна от лекарствата и от шока, който преживя. Ще пазиш леглото, докато се възстановиш напълно. Разбра ли ме?

— А кой ще поеме дежурствата ми?

— Аз!

— Но, сър...

— Това е заповед! — отсече Севаро като се върна на мястото си — И още нещо, стажант де Каста — тя се обърна — никога вече не ми повишавай тон.

— Извинете, сър! Няма да се повтори!

— Надявам се. А сега върви в каютата си и свали тази униформа. По-късно ще изпратя Самюел да провери дали си изпълнила заповедта ми.

— Ще се върна в каютата си, но не очаквайте да си легна, а още по-малко да сваля униформата си. Тя означава много за мен.

Капитанът премига учудено.

— Значи ли това, че няма да изпълниш заповедта?

Анджела се замисли.

— Само последната част от заповедта, сър!

— Да, или не, стажант!

— Да, сър! — отговори след кратко колебание тя.

— По дяволите, Анджела де Каста. Ти си най-непокорната стажантка, която съм имал. Куинси не беше такъв. Добре — въздъхна той и я погледна — прави каквото искаш в каютата си, но да не съм те видял в коридора до проверката. А сега си свободна!

— Слушам, сър! — отсече Анджела. Понечи да излезе, но изведнъж пристъпи бързо към капитана и му подаде един распечатан плик.

— Какво е това? — попита Севаро учудено.

— Писмото на Куинси — каза тя тихо — помислих, че ще искате да го прочетете. Все пак той пише за вас. Надявам се да разберете какво сте значили вие за него. Ще го прочетете ли?

— Може би... по-късно...

— Разрешете! — каза тя и излезе.

Севаро се върна в каютата си, остави писмото настрана и се зае с документацията.

Но работата не вървеше.

Мислеше за Анджела, за Куинси, и най-вече за това писмо.

Какво ли е писал той за него?

И защо Анджела така настояваше да го прочете?

Колебанието му трая само миг.

Той извади писмото от плика и зачете...

ПОСЕЩЕНИЕТО НА СЕВАРО НА ГРАНИЦАТА НА ЛЮБОВТА

... Скъпа моя сестричке, пиша ти това писмо от кораба „Делфин“. Тук е страхотно. Имаме прекрасен капитан, който ми е много добър приятел. Той е удивителен човек във всяко едно отношение.

Знаеш ли, Анджи, бих искал да се запознаеш с него. Ще видиш колко добре ще се разбирате. Дори съм намислил, когато се върнем от пътешествието, да го поканя у дома на чашка вино. Не се впрягай, дотогава ще съм станал офицер, дори по-добър и от моя приятел — капитана.

Липсваш ми, сестричке! Липсват ми Арчи, Мани и най-вече Ребека.

Толкова исках да я видя, преди да замина. За съжаление корабът потегли по-рано, отколкото очаквах.

Моля те, предай й, че много я обичам. Обещах ти да се държа като мъж, затова недей да мислиш, че хленча.

Аз просто ти пиша какво става тук.

Капитанът е много добър с мен. Обичам го като брат. Само не се обиждай, обичам го точно колкото теб, всъщност ви обичам и двамата. Вие сте моето семейство — ти, капитанът, Арчи, Беки, Мани и всички мои приятели.

Е, сега приключвам с писането. Само ви моля да не ме забравяте.

И най-вече ти, Анджи!

С цялата си обич: Куинси!

Когато капитанът прочете писмото — доколкото бе възможно, тъй като сълзите му потекоха още щом започна — вече бе станало

късно.

Севаро погледна часовника си — 21:30 ч.

Предстоеше му вечерна обиколка.

Той изтри сълзите си и тръгна към палубата. След като обиколи каютите, реши да провери какво прави Анджела, и също така да ѝ върне писмото.

Когато стигна до каютата ѝ, чу тих говор.

Кой ли можеше да е при нея? Може би Самюел?

Не, не е възможно!

Капитанът влезе направо, без да почука. Бе крайно изненадан, когато видя приятеля на Анджела — Арчи — който бе дежурен тази вечер.

Стана му неприятно и отново изпита ревност.

— Виж ти, виж ти — промърмори Севаро — Арчибалд Мортимър, изненадан съм, че те намирам тук, стажанте. Мисля, че днес си дежурен. Прав ли съм?

— Да, сър! Просто исках да видя Анджи... исках да кажа стажант де Каста.

— Е, вече я видя. Сега можеш да продължиш дежурството си, нали?

— Слушам, сър! — младежът побърза да излезе.

— Защо го направихте? — попита Анджела, когато останаха сами.

— Какво съм направил? — погледна я невинно Севаро.

— Я стига! Вие почти изгонихте Арчи от каютата.

— О, така ли? А известно ли ти е, че „мистър Арчи“ е дежурен и няма право да разговаря с никого, освен със стажант Гарсия, и то само да попита дали всичко е наред?

— Да, сър, но...

— Не искам това да се повтаря, стажант. Разбрахме ли се?

— Да, капитане! — тя замълча — Прочетохте ли писмото?

— Да, прочетох го — каза той тихо. Всъщност дойдох да ти го върна. Струва ми се, че Куинси е преувеличил малко. Аз не съм чак толкова добър, колкото си мисли. По-скоро съм един невежа, който...

— Знаете, че не е вярно — прекъсна го тя.

— Разбира се, че е вярно. Току-що изгоних приятеля ти. Ако това не е невежество, какво друго?

— Но вие постъпихте правилно. Той наруши правилата, а не биваше да го прави.

Те замълчаха за миг. Анджела го наблюдаваше внимателно и внезапно забеляза, че очите му са леко зачервени.

— Извинете за любопитството, сър, но ми се струва, че сте плакали. Така ли е?

Капитанът беше удивен.

— Ти си необикновена личност, Анджела де Каста — възкликна той — Прекалено наблюдателна си. Трябвало е да станеш надзирателка в затвор.

— Не отговорихте на въпроса ми все пак — тя преглътна подигравателния тон, с който бе изречен този мним комплимент.

— Добре де! — намръщи се той — И да е така, теб какво те интересува?

Тя се засмя.

— А вие сте най-голямото нацупено дете, което някога съм виждала.

— Защо го казваш?

— Погледнете се в огледалото, сър, и ще разберете.

Той я изгледа намръщено, но все пак се наведе над огледалото, което беше на бюрото и. Устните му започнаха да се разтягат в усмивка, а след миг той избухна в истеричен смях.

— Господи! — Анджела бе възмутена. — Не можете ли да се държите сериозно поне за малко? Досуц като децата сте.

— Извинявай — с усилие успя да вмъкне капитанът — извинявай... аз... стана внезапно...

— Вие сте непоправим. Това са детинщини. Не подобава на един капитан, при това с чин полковник, да се смее така.

— Добре де — прекъсна смяха си Севаро — права си. Ти винаги си права!

— Не съм казала такова нещо.

— Това аз го казах.

— Ако нямате какво друго да ми казвате, по-добре си тръгвайте. А може би сте решили да ми върнете дежурството?

— Вече говорихме за това.

— Но утре е моето първо дежурство, а то е много важно за мен.

— По дяволите, Анджела! — Севаро започна да се разхожда нервно из каютата. — Поставяш ме в неудобно положение. Искаш от мен да отменя заповед, а това е нещо, което никога не съм правил.

— Капитане — каза тя — Погледнете ме добре и ми кажете как изглеждам. Случайно да ви приличам на болна?

Севаро се обърна!

Анджела стоеше пред него и го гледаше право в очите. Погледът ѝ беше решителен, а гордо вдигнатата ѝ брадичка издаваше упоритостта ѝ. Испита силно желание да я прегърне!

Поклати глава, сякаш да прогони това чувство. Но то не си отиваше — напротив — ставаше все по-силно!

— По дяволите, Анджела — изстена Севаро — ти ме провокираш.

— Не е вярно — възрази тя — просто искам да ви докажа, че съм напълно здрава и не се нуждая от никаква почивка. Моля ви само да отмените заповедта си. Все пак няма да пострадате от това, нали? Само гордостта ви ще бъде наранена.

— Не става дума за гордостта ми... ти не разбираш...

— Наистина не разбирам! — каза тя — Зная само, че ако не правя нищо, ще полудея — гласът ѝ затрепери, сякаш някой я стисна за гърлото, усети как всичко се върти пред погледа ѝ.

Капитанът се спусна към нея и я улови за раменете.

— Господи! — извика той — Та ти трепериш.

— Ще се оправя — промълви Анджела и опита да се освободи.

Но ръцете му я държаха здраво!

Тя се смути от прекалената близост, която се бе получила между тях. Чувстваше се леко замаяна.

— Моля ви, оставете ме сама.

— Не! — прошепна Севаро — Не и сега! — притегли я нежно към себе си и зарови лице в косите ѝ. Няколко минути по-късно той я пусна и излезе.

Между тях бяха паднали всички прегради. Оставаше само една.

Преминеха ли и нея, щяха да прекратят границата, която водеше към истинската любов!

МЕКСИКАНСКИЯТ ЗАЛИВ ОСТРОВ БАРБАДА ТОЛЕДО И СИНЯТА МЕЧКА

А сега нека проследим случилото се с Куинси!

Както предполагаше Анджела, той бе оцелял след бурята, но едва не загина.

Когато вълната се разби на палубата, Куинси бе застанал до мачтата, готов да се притече на помощ.

За съжаление бе вече твърде късно!

Вълната го повлече и след миг той се озова сред сините вълни на океана.

По време на буря течението носи останки от плавателни съдове. Първоначално Куинси видя нещо, подобно на сандък. Когато се приближи обаче, стана ясно, че това е само кашон. Той нямаше да го издържи и не му остана нищо друго, освен да се задържи над водата колкото може по-дълго, и да чака. Най-последно по течението се зададе дървен труп.

Благодарение на него момчето успя да се спаси.

Отначало си помисли, че това е морски обитател и се замоли поне краят му да настъпи по-бързо. Впоследствие се оказа, че е част от дърво.

Когато се залови за него, Куинси се огледа и видя, че е съвсем сам. От кораба нямаше и следа. Нощта бе тъмна и не се виждаше нищо. Момчето бе изтощено, легна върху дървото, за да може да поспи.

Събуди се от ярките лъчи на слънцето.

В първия момент не можа да осъзнае къде се намира. После си припомни всичко и се натъжи.

Знаеше, че всички ще го помислят за мъртъв.

Все пак успя да се овладее, засега не можеше да направи нищо друго, освен да чака някой кораб да го прибере.

Слънцето ставаше все по-силно и Куинси усети как топлината прониква през дрехите му.

Нямаше да е толкова лошо, ако не бяха гладът и засилващата се жажда. Изпита облекчение едва когато слънцето залезе и се спусна нощта.

Но така и не успя да заспи, поради това, че през деня изгоря от слънцето. Болката не му даваше покой.

Той лежеше върху дървото съвсем сам, отпуснат и без надежда за спасение.

Около него имаше много вода, но прекрасно знаеше, че не бива да я пие. Опита се да отхвърли тази мисъл, но нищо не се получи. Реши да седне, за да се огледа за остров или поне някаква суша, но болката взе връх и той припадна.

Не знаеше колко време е лежал в безсъзнание, когато му се стори, че чува гласове, и сякаш някой го вдигна и го постави в нещо, което се влачеше по земята.

Всъщност бе стигнал до Мексиканския залив, където двама индианци — рибари видяха плаващото по течението дърво с момчето върху него. Занесоха го в една колиба и намазаха изгорелите места с мехлем. Куинси усети, че слагат мокри кърпи на челото му и отвори очи.

Беше ранно утро.

Пред него стоеше млад индианец с бронзово лице и перо на главата. Погледна го втренчено, след което се изправи и почти веднага изкрещя от болка. Погледна се — бе яркочервен, а кожата му се белеше. Отказа се от всякакви опити да се движи и се строполи обратно с неволен вик.

Индианецът го наблюдаваше внимателно, без да продума.

— Къде се намирам? — едва чуто промълви Куинси.

— В Мексиканския залив, кабалеро! — учтиво отговори индианецът.

— Но това е невъзможно! — възкликна Куинси — Само преди няколко дни бяхме близо до Канкун.

— Течението ви е отнесло насам, синьор...

— Казвам се Куинси. Куинси Медейра. А ти?

— Наричат ме Орлово перо, но името ми е Толедо. Толедо Сервантес.

— Говориш испански много добре. Ти ли ме спаси?

— Аз и баща ми — Синята мечка — ловяхме риба, когато те видяхме върху дървото. Той ще се върне след малко. А сега трябва да изпиеш това — подаде му паничка с някаква странна отвара — няма много лош вкус. От него ще заспиш, а когато се събудиш болката ще е изчезнала напълно.

Куинси се намръщи, но изпи отварата.

— Как се казва островът? — попита той.

— Това е остров Барбада. А сега заспивай. Утре ще поговорим пак.

Отварата изглежда бе доста силна, защото преди Толедо да довърши, Куинси потъна в дълбок сън. Той спеше съвсем спокойно, без да се пробуди. Индианецът го наблюдаваше и пазеше през цялото време.

Когато Куинси се събуди отново, младият Толедо го нямаше. Той се раздвижи, изправи се и се огледа.

Намираще се сред гората в колиба, построена от пръти и листа. Както бе казал индианецът, от болката нямаше и следа. Но от кожата му бе останала половината и се белеше като змия. Куинси усети аромата на прясна риба и тръгна да търси Толедо. Като се ориентираше по миризмата, той стигна до скалист бряг и там откри Синята мечка.

— Добро утро, сър! — каза той учтиво.

Индианецът се обърна и добродушна усмивка озари лицето му.

— А, значи си вече буден, сигурно си много гладен!

— Да, синьор! Гладен съм като вълк.

Куинси се огледа наоколо.

— Толедо ли търсиш? — попита Синята мечка — Ето го там, лови риба.

Куинси седна на земята и се загледа в индианеца. Имаше много въпроси към него, но не знаеше откъде да започне.

— Сигурно се питаш какво правим тук — улесни го Синята мечка.

— Да, синьор — каза Куинси — мисля, че вие не сте индианци, а просто се представяте за такива.

— Така е! — въздъхна тежко той — Дойдохме тук, когато майката на Толедо почина. Реших да го отдалеча от големия град, за да не си припомня миналото. По пътя срещнахме група индианци и

тръгнахме с тях. Тогава разбрах, че истинският живот е тук, сред гората. И ето — вече десет години населяваме този остров, който се превърна в наш дом. А ти как попадна тук?

— Бях стажант на един кораб, който се нарича „Делфин“. Капитанът е мой добър приятел. Един ден ни връхлетя буря, придружена от гигантска вълна. Бяхме близо до Канкун. Капитан Антонио Севаро заповяда на всички да слязат в каютите си. Аз не се подчиних — при тези думи Куинси се разплака, но продължи да говори — исках да му помогна да избегне удара, но нищо не се получи. Вълната ме запрати право в морето. Видях дървото да се носи по течението и така се спасих. После вие с Толедо ме намерихте и ми помогнахте, за което съм ви страшно благодарен.

Куинси не можеше да говори повече и индианецът го прегърна.

— Сигурно искаш да се върнеш у дома!

Момчето замълча.

— Не! — промълви той — Не и у дома. Там сигурно ме мислят за мъртъв. Искам да стигна до Мексико. Обещах на капитан Севаро да стана офицер и ще удържа на думата си. Надявам се да ми простят за това, че не съм ги потърсил.

— Изглежда си много привързан към този човек — каза индианецът — Кажми ми, Куинси, този капитан е испанец, нали? Знаеш ли нещо повече за него?

— Доколкото знам, родината му не е Испания — каза замислено момчето — Родителите му са живеели на остров Сан Виченцо. Когато са загинали, капитанът се е преместил в Мексико, а после е тръгнал по море. Има сестра, но не зная нито името ѝ, нито къде живее. Защо ме питате за него?

— Просто съм любопитен, нищо повече — той замълча. — Добре, Куинси. Ще ти помогна да стигнеш до Мексико.

— О, синьор, наистина ли? Ще направите това за мен? — Куинси заподскача от радост — Но как ще ви се отплатя?

— Учи момче, стани офицер. Това ще бъде твоята отплата!

— Ще уча, сър! Един ден ще се върна тук и ще доведе капитан Севаро. Той ще ви бъде много признателен за всичко, което сте направили за мен.

— Защо не отидеш при Толедо? — със странен глас изрече индианецът — Може би ще има нужда от помощта ти.

— Добре, синьор!

Синята мечка едва дочака Куинси да се отдалечи и избухна в сълзи. Огромна болка разтърсваше сърцето му.

Имаше за какво да скърби — капитан Антонио Севаро беше негов брат. Но не можеше да каже това на Куинси. Единственото, което можеше да направи, бе да му помогне да стигне невредим до Мексико.

Зад него се чува гласовете на двете момчета. Индианецът изтри сълзите си и опита да се успокои. Те не биваше да го виждат в този вид.

— Хайде, момчета! — извика той — закуската е готова. Когато се нахраним, ще отидем на малко пътешествие с лодката.

— Къде ще ходим? — попита Толедо изненадано.

— Ще закараме младия Куинси до Мексико.

— Значи няма да останеш при нас? — тъжно попита той.

— Не унивай, приятелю — Куинси сложи ръка на рамото му — Един ден ще се върна. Обещавам ти.

Когато се нахраниха, тримата се качиха на лодката и се отправиха към града.

Привечер стигнаха бреговете на Мексико. Синята мечка подаде ръка на момчето.

— Довиждане, кабалеро — каза той — ще се видим отново някой ден.

— Да, синьор, бъдете сигурен в това — Куинси се обърна към Толедо — ти си добър приятел, Орлово перо. Един ден ще ви се отплатя за добрината.

— Ще ми липсваш, Куинси — със задавен глас каза Толедо.

— И вие ще ми липсвате, приятели!

Лодката потегли и Куинси остана сам в напълно непознатия за него град. Тръгна напосоки по някаква уличка. Хиляди светлилки осветяваха пътя му. Реши да отиде в хотел, но си спомни, че няма никакви пари.

Дълго вървя безцелно, докато се умори съвсем. Навлезе в някакъв парк и се поскита из него.

Огледа се!

Наоколо имаше пейки и, привлечен от тъмнината и съня, легна на една от тях, и заспа почти веднага.

МЕКСИКО В ПОЛИЦЕЙСКИЯ УЧАСТЪК

Мексико — голям просветен и културен град!

Обширният площад „Сокало“ днес наричан и „Пласа де ла конститусион“ (площад на конституцията) привлича туристите с красотата си. Особено силно привлича вниманието им Паласио насионал — огромен дворец на източната страна на площада. Около „Сокало“ е разположен старият център на града с невисоки сгради в испански стил и добра планировка на улицата. От площад „Сокало“ на запад по авенида „Мадейро“ и авенида „Хуарес“ се излиза на неголямата, но с централно положение и много посещавана градина „Алмейда“. Край градината е Пласидо де лас Белясартес — сграда за театрални, оперни и балетни представления. Наблизо е най-високият небостъргач в града — Торе Латиноамериканска („Латиноамериканска кула“). По най-дългия булевард в града „Авенида Инсурхентес“ се тръгва на юг.

Така се стига до Университетския град. Постройките са модерни, разнообразни и красиви.

Библиотеката се намира в голяма сграда без прозорци. В нея се учат много младежи от цяла Латинска Америка.

Ако Куинси бе пристигнал в града през деня, щеше да се възхити от красотата и големината му. Но тъй като случайността не му позволи да го разгледа, сънят и умората го надвиха и той заспа на първата пейка, която му попадна пред очите.

Всъщност „паркът“ не беше парк.

Куинси бе стигнал до градината „Алмейда“!

Не знаеше колко време е минало, когато някаква странна светлина го накара да отвори очи.

Пред него стоеше човек с полицейска униформа и го гледаше сърдито. Преди да каже каквото и да било, полицаят го дръпна грубо от пейката и, без да продума, го поведе със себе си.

— Къде ме водите? — попита момчето.

— В полицията, къде другаде?
— Но защо? Какво съм направил?
— Върви и не задавай въпроси!

Куинси се почувства изгубен!

Когато стигнаха до участъка, водачът му го затвори в килия и каза, че ще доведе началника си.

Той остана сам!

Проклинаше съдбата за нещастната случайност, която го доведе тук. Най-лошото бе, че нямаше представа защо е арестуван. Той не познаваше законите на тази страна. Засега можеше само да чака.

Но не му дадоха време да мисли!

Появи се друг полицай — висок, строен мъж застана пред него и като му даде знак да го последва, го отведе в стая, която приличаше повече на адвокатска кантора, отколкото на кабинет на полицейски началник.

На бюрото, зад което седна полицаят, имаше някакъв уред, който приличаше на магнетофон. Разбра, че ще го разпитват, а дори не знаеше какво е направил.

Полицаят натисна копчето за записване и разпитът започна:

— Как се казваш, младежо?

— Куинси Дитрих Медейра. Аз съм испански поданик.

— Няма значение. Ние сме в Мексико, а тук имаме закон, който забранява да се спи по пейките в парковете и градините.

— Но аз не можех да зная това, сър.

— Защо не отиде в хотел?

— Нямам пари, сър, аз съм корабкрушенец, освен това пристигнах късно вечерта. Не знаех къде да отида.

— Как стигна дотук?

— Спасиха ме двама рибари — индианци, които живеят на остров Барбада. Нямам представа как съм стигнал дотам след крушението.

— А как се е движил корабът?

— Бяхме близо до Канкун, когато ни стигна буря. Една огромна вълна се разби на палубата и ме запрати в морето. Видях плаващо дърво и се залових за него. Сигурно съм припаднал, защото се събудих на острова.

— Как се казва корабът?

— „Делфин“.

— Сега ме слушай внимателно. Аз ще изляза за малко, не искам да мърдаш от мястото си. Ако това, което казваш, е вярно, всичко ще бъде наред. Но ако си ме излъгал и просто си един от многото нехранимайковци, с които всеки ден се налага да общувам, ще си имаш огромни неприятности. Ясен ли съм?

— Казах ви истината, сър!

— Ще видим!

Началникът изключи магнетофона и излезе. Куинси отново остана сам. Надеждите му бързо се стопяваха и страхът започна да се промъква в сърцето му.

Затворник на 13 години!

Тази мисъл го вледени! Нямахше сили да приеме провала, който го очакваше.

Когато началникът се появи отново, Куинси нямаше сили дори да го погледне.

— Добре ли си, младежо? — попита той загрижено.

— Да, сър, добре съм! — отговори момчето.

Полицаят се взираше в него, после остави някакъв документ на бюрото, въздъхна тежко и отново натисна копчето за запис.

— Корабът ти се е върнал в Испания, а ти си обявен за изчезнал.

Куинси го погледна озадачено.

— Изчезнал... но... как...

— Виж, Куинси! Най-лесно за мен е да те върна у дома, родителите ти сигурно са се поболели от мъка...

— Нямам родители! — отсече момчето — Имам сестра, но не зная дали е в Испания.

— О! — началникът се стъписа от изражението на момчето. — И какво ще правиш в такъв случай?

— Щом съм стигнал дотук, ще потърся военно училище. На всяка цена трябва да стана офицер. Дал съм дума пред хората, които са ми най-скъпи на този свят. Когато стана офицер, ще се върна у дома и така ще им се отплатя за мъката, която съм им причинил.

— Няма ли поне да ги потърсиш?

— Не, сър! Ако вие не ми помогнете, сам ще се справя.

Началникът на полицията изключи магнетофона и разговорът се пресече. Той беше удивен от решителността на Куинси. Макар и

малък, по всичко личеше, че ненапразно е оцелял при крушението. Имаше добро сърце и ясни цели, към които упорито се стремеше.

— Какво ще правите с мен? — плахо попита Куинси.

— Ще ти потърсим училище, какво друго? Ще се наложи да ти дадем мексиканско гражданство, тъй като се досещам, че след крушението нямаш никакъв багаж и лични документи.

Знаеш ли, струваш ми се добро момче, затова ще ти помогна. Ще говоря с директора на ВВУ „Санта Катерина“. Това е най-доброто училище в Университетското градче. Тази нощ ще спиш в участъка, а рано сутринта се приготви да станеш един от възпитаниците на Ренато Санчес.

— Благодаря ви, синьор — каза Куинси просълзен — много ми помагате. Ще видите, че няма да ви разочаровам.

— Надявам се! А сега отивай да спиш!

С това разговорът приключи.

Съдбата на Куинси се преобърна за втори път. И докато от другата страна на океана го мислеха за мъртъв и скърбяха за него, той вече поемаше по своя път.

Път, който щеше да бъде изпълнен с много премеждия, но и който обещаваще да направи от момчето мъж, офицер и дори капитан на собствен кораб, с който един ден щеше да се върне в родна Испания и гордо да заяви:

„Аз съм жив! Аз успях!“

Така, благодарение на щастливата случайност, Куинси Дитрих Медейра промени завинаги живота си.

Но дълбоко в себе си се чувстваше виновен, че приятелите му страдат. Не направи нищо, за да ги потърси, а трябваше.

Все пак се надяваше, че един ден ще му простят за болката, която остави в тях.

Така, с объркани мисли и чувства, Куинси най-последно потъна в дълбок сън.

ВЪВ ВОЕННОТО УЧИЛИЩЕ

КАДЕТ ДОМИНИК САНЧЕС

Рано сутринта началникът на полицията заведе Куинси в училището.

Директорът ги посрещна много сърдечно. Ръкува се и с двамата и се загледа в момчето. Впоследствие се оказа, че в същото училище е и синът му, който беше връстник на Куинси.

— Е, младежо — каза той — от днес си наш възпитаник. Надявам се, че ще се разбираме и ще се учиш добре.

— Бъдете сигурен в това, синьор Санчес.

— Добре! Ще извикам Доминик. Той ще те запознае с подробностите около училищната програма.

— Кой е Доминик? — попита недоумяващо Куинси.

— Кой ли? Това е синът ми. Той също учи тук.

— Ще се радвам да се запозная с него, синьор Санчес.

Вратата се отвори и се появи едно момче с униформа. Беше високо, с черни, живи очи. То влезе с войнишка стъпка, чукна токове и с висок, ясен глас изкозирува:

— Господин директор, по ваша заповед се явява кадет Доминик Санчес.

Куинси се озадачи. Ако това бе синът на директора, защо се представяше като войник пред него?

Санчес изглежда наблюдаваше момчето, защото се засмя.

— Какво има, младежо? — попита той.

— Извинете ме, синьор Санчес, но това момче не е ли вашият син?

— Да! Защо се изненадваш? Моите възпитаници знаят как трябва да се държат и синът ми не прави изключение. Добре, Доминик — обърна се той към него — свали си ръката. Така. Свободно. Това е нашият нов кадет. Разведи го, покажи му училището и го запознай с останалите кадети.

— Слушам, сър! — отвърна по войнишки Доминик.

Той поведе Куинси из коридорите на голямата сграда. Представи го на всички, след това го заведе в стаята му.

Оказа се, че ще бъдат заедно в нея.

На леглото, което беше отредено за него имаше военна униформа, цивилни дрехи, принадлежности за баня и други необходими неща, които бяха задължителни за момчетата.

— Това ли е моята стая? — попита Куинси.

— Да! — отвърна Доминик весело. — По-точно това е нашата стая.

— Значи ще живеем заедно?

— Точно така! Надявам се да станем приятели.

— Аз също!

Момчетата замълчаха.

Но Куинси имаше нужда от някои отговори и държеше да ги получи веднага.

— Може ли да ти задам един въпрос? — попита той.

— Разбира се!

— Защо си дошъл в това училище?

— Много просто! Обичам предизвикателствата, а едно такова обучение си е чисто предизвикателство. Освен това искам да стана офицер. Може би това е единствената причина, поради която съм тук.

— Аз също искам да стана офицер. Дадох обещание, което на всяка цена трябва да изпълня.

— Трябва да знаеш, че това училище е много престижно. Тук се става рано, следва сутрешна обиколка, закуска, после лекции, военни занятия, обяд, кратка следобедна почивка, през която можеш да ходиш до града, военно обучение, вечеря и накрая сън. Лампите се гасят в 23:00 ч. Нощният живот на Мексико е извън тези стени, а ние сме между тях. Тук ние сме изолирани от света навън, дните ни се превръщат в нощи, но за сметка на това излизаме подготвени, готови да се справим с всички опасности, които ни грозят.

Цялото обучение е шест години, през които с волята на съдбата или ще се издигнеш, или ще служиш за посмешница на целия град. Сега разбираш ли защо баща ми е толкова строг?

— Мисля, че разбирам. Ако някой от кадетите се провали, този провал ще бъде записан в досието на синьор Санчес, а това никак няма да е полезно за него.

— Правилно си разбрал, Куинси! — възкликна Доминик — Бързо схващаш. По всичко личи, че си умно момче, а нашето училище се нуждае от такива кадети. Затова се учи добре, за да може един ден да те сочим с гордост. Бъди достоен за нашето училище!

— Ще бъда, Доминик. Обещавам ти, че ще се гордеее с мен, не само ти и баща ти, но и целият град.

Куинси щеше да направи всичко възможно, за да успее. Той вече бе разбрал, че в живота на всеки има само два пътя — да бъде човек, или да не бъде.

А неговата мечта си оставаше морето!

С нетърпение очакваше деня, в който ще се качи на кораба си и ще се върне в Испания при своите роднини и приятели.

... Изминаха десет дълги години!

За Куинси това бяха години на обучение, дълги тренировки и упорито учение. През това време той възмъжа, заякна, получи диплом със специалност офицер от Мексиканската армия с чин лейтенант.

С Доминик Санчес станаха истински приятели, бяха като братя. Четири години служиха в полза на отечеството, след което прекратиха службата си.

Куинси оправда доверието на Ренато Санчес, получи няколко медала като награда за добро поведение, военни действия и най-добър успех в училище.

Мексиканците го уважаваха и го сочеха за пример. Редом до него бе и Доминик, който спечели доверието му още първите няколко седмици след запознанството им.

С негова помощ Куинси успя да си купи малък кораб, с който един ден щеше да се върне в Испания.

Доминик стана помощник — капитан и боцман (старшина от флотата) едновременно. С лекота се съгласи Куинси да му бъде началник, защото знаеше, че ще се разбират добре. Куинси боядиса кораба в светли тонове, а отпред нарисова гълъб.

Кръсти го „Синята птица“!

Според него птиците отлитаха, но винаги се връщаха у дома.

Затова този символ означаваше завръщане!

В сърцето си той знаеше, че не са го забравили и още мислят за него като за изчезнал, а не за мъртъв.

Десет години Куинси си проправяше път към родна Испания.

Когато денят за заминаването му настъпи, той реши да постави от двете страни на кораба надпис „Испания“. По този начин искаше да покаже на всички, че уважава страната си и милее за нея. Не бе забравил и приятелите си от остров Барбада, но трябваше преди това да намери капитан Севаро, за да отидат заедно.

Все пак беше дал дума!

И докато Куинси се готвеше за дълъг път, някъде далеч край Италия, сестра му и Антонио Севаро се готвеха да пуснат котва във Венеция, където щяха да останат около три месеца. Там Анджела трябваше да избере пътя си — да остане на кораба като пасажер или да се прехвърли във военноморската база в Испания. Нещата се развиваха прекалено бързо за всички.

Приятелите на Анджела решиха да останат на кораба, така имаха по-голям шанс да открият Куинси.

Но се оказа, че трябва да изберат само един от тях. Затова, след кратко съвещание стажантите решиха, че тя е най-подходяща за това.

А Анджела се двоумеше!

Два дни преди да пуснат котва в каютата ѝ неочаквано влезе капитан Севаро.

— Може ли? — попита той.

— Разбира се, сър!

Той седна до бюрото и я погледна.

— Случило ли се е нещо, сър? — попита тя.

— Да, стажант де Каста, случи се нещо, което много ме изненадва.

— Не ви разбирам, сър!

— Ще ти кажа, Анджела — надвеси се над нея Севаро — мислех, че искаш да откриеш брат си. А сега чувам, че ще напуснеш кораба, за да се върнеш в Испания. Но да оставим това сега, то не е толкова важно. По-важни са нашите отношения, които ти искаш да отхвърлиш с лека ръка. Сега трябва да решиш как ще се развият събитията за нас по-нататък.

— За нас? Но, сър, аз не разбирам...

— Онази нощ, когато те прегърнах, между нас стана нещо. Дори да искаш, не можеш да го отречеш, Анджела.

Севаро се изправи, приближи се до нея и я прегърна. Тя почувства, че той има право. Между тях се бе получило нещо много

хубаво и тя не можеше да го подмине току-така.

Едва сега осъзна, че напусне ли кораба веднъж, никога вече нямаше да види Севаро.

— Добре! — промълви тя — Ще остана на кораба, но моля ви, сър, не ме насилвайте. В момента мислите ми са заети единствено с Куинси. Не мога да мисля за любов, когато брат ми го няма. Ще стана ваш пасажер, но само толкова. Всичко друго е без значение за мен.

— Дори и любовта ни? — попита Севаро.

— Дори и тя, сър! Дори и да съм влюбена във вас, не бих могла да изоставя издирването.

Севаро я освободи от прегръдката си и я погледна.

— Не ми казвай, че не може да има нищо между нас, защото няма да се съглася с това. Аз съм влюбен в теб и вече не издържам това поведение от твоя страна.

— Моля ви, сър, не ме карайте да се чувствам виновна. Влюбих се във вас против волята си и съм сигурна, че подобна връзка не води доникъде. Освен това, когато отново се кача на кораба като пасажер, вие ще бъдете мой началник, а връзката ни никак няма да се хареса на сестра ви...

— Това са глупости, Анджела — прекъсна я Севаро — Мислиш ли, че Фатима не се е досетила за нас? Аз не мисля така, напротив. Сигурен съм, че тя вече знае за чувствата ми към теб и навярно е на седмото небе от щастие.

— Но, сър, аз не мога да...

Преди Анджела да успее да довърши, Севаро я прегърна отново и впи устни в нейните. Тя опита да се бори, но чувствата надделяха над разума и бе принудена да се предаде. Тази целувка докосна най-скритите кътчета в сърцето ѝ и премахна всяка нотка на съмнение, която я измъчваше. Малко по-късно Севаро отпусна прегръдката си и я погледна настоятелно.

— Помисли си, Анджела — каза той — Имаш два дни, след което очаквам окончателното ти решение.

Остави я объркана, но и щастлива!

Объркана от така създалата се ситуация, от целувката, която пречупи сърцето ѝ, но и щастлива от откритието, че е влюбена в Севаро и че той също я обича. Поставеният от него ултиматум бе в

рамките само на два дни, но Анджела вече бе разбрала кой път трябва да следва.

Щеше да тръгне по пътя на любовта, можеха заедно да бродят из океана, да се пекаят на слънце, да се разхождат по палубата, да разговарят и какво ли още не.

Всичко щеше да бъде много по-лесно, ако бяха открили Куинси. Но точно сега нищо и никой не можеше да помрачи щастието ѝ.

Севаро щеше да получи отговора и точно след два дни. А после ги очакваха спокойни дни, за каквито отдавна мечтаеха.

Дотогава може би щяха да открият Куинси и тогава щастието и щеше да е пълно.

Засега можеха само да се наслаждават на напълно заслужената почивка и на красивите брегове на Венеция.

ВЕНЕЦИЯ СЪМНЕНИЯТА НА ФАТИМА

Докато Куинси подготвяше „Синята птица“ за път, някъде далеч, край бреговете на Италия, капитан Севаро и Анджела преливаха от щастие, но и от скръб.

Бяха щастливи, че откриха любовта, но и нещастни, че Куинси не споделяше радостта им. За съжаление скръбта бе по-силна от щастieto и сърцата им бяха обвити в черен облак.

Облак, който само Куинси можеше да разпръсне!...

В едно прекрасно кътче на Италия се разхождаха двама влюбени, които приличаха повече на брат и сестра, отколкото на двойка. Райското кътче, което в момента бе станало сякаш техен дом, бе Венеция, а те се намираха пред Двореца на доджите встрани от катедралата „Сан Марко“.

Тези двама влюбени гледаха двойките младоженци, тръгнали на сватбено пътешествие, които искаха да свържат първите дни от съвместния си живот с незабравимите впечатления от чаровна Венеция.

Но кои бяха тези влюбени, и дали наистина бяха двойка, или просто брат и сестра, тръгнали на обиколка из приказния град, търсеци своята половинка?

Мъжът внезапно хвана ръката на младата жена и тя го погледна.

— Колко са щастливи — промълви той — Дали и ние с теб ще бъдем така щастливи някога?

В отговор тя сведе очи и отвърна глава от него.

— Анджела...! — тя пусна ръката му. В очите ѝ напиреха сълзи.

Да! Това бяха капитан Антонио Севаро и Анджела, които преди няколко дни акостираха във Венеция и щяха да се установят там през следващите три месеца. Щастieto и почивката им бяха заслужени, но те изглеждаха нещастни.

Дали някога щяха да открият Куинси?

От очите на Анджеела се стичаха сълзи. Не можеше да каже на Севаро, че го обича с цялото си сърце, болката бе твърде силна. Тя го погледна през сълзи. Това, което видя, я накара да вдигне ръка и да изтрие сълзите от лицето си.

Да! Той също плачеше!

Остра болка прониза сърцето ѝ. Разбра, че без да иска го е наранила.

Анджеела хвана ръката му и я притисна до сърцето си. Севаро я погледна.

— Не се тревожи, Антонио — каза тя — Надявам се някой ден, когато болката ми се поуталожил, да бъдем щастливи като тях — посочи тя тълпата младоженци.

— Как ме нарече? — той бе озадачен от това, което чу току-що.

— Мисля, че не е редно да те наричам „капитане“, когато сме сами. Предполагам, че връзката ни е факт, или греша?

— Не знаеш колко дълго чаках да признаеш връзката ни. Не знаеш как всяка нощ заспивах, мечтаейки за деня, в който ще чуя името си от твоите уста. Толкова много те обичам, Анджеела!

— Аз също те обичам. Обещавам ти, че ще положа всички усилия, за да бъдем щастливи. Ще вложя цялата си любов, която изпитвам към Куинси, в нашата връзка.

Това обещание бе свещено за нея. Тя никога нямаше да престъпи дадената дума. Дълбоко в себе си вярваше, че един ден Куинси ще се върне в живота ѝ и заедно ще бъдат много щастливи.

Тръгнаха по площад „Сан Марко“ — сърцето на града. Оживлението там беше необикновено голямо. Двамата си проправиха път през огромната тълпа и се отправиха към хотела. През следващите няколко дни те опознаха Венеция и тя завинаги стана част от живота им.

Там Анджеела и Севаро откриха, че могат да бъдат щастливи поне за малко.

Фатима бе неотлъчно до тях. Споделяше радостта и мъката им, преживяваше всички хубави, но не дотам радостни моменти заедно с тях. Надяваше се, че един ден Анджеела ще стане част от семейството им.

Веднъж двете с Анджеела вечеряха в ресторанта на хотела.

— Е, как се чувстваш месец след пристигането ни тук? — попита Фатима.

— Все още вярвам, че ще открием Куинси — отговори Анджела.

— Не те питам за това, макар че целта на това пътуване е Куинси. Говорех за отношенията ви с брат ми.

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Разбира се, Анджела! — възкликна тя — Той ми е брат и имам само него. Но ако не искаш да говорим за вас, няма да те насилвам.

— Като стана въпрос за Антонио, къде е той?

— Предполагам, че е в стаята си. Да го извикам ли?

Анджела замълча.

— Не — промълви тя — по-добре не. Нека си почива.

Фатима я наблюдаваше внимателно и не можеше да не забележи леката сянка на тъга, която премина по лицето ѝ.

— Преди да си направиш погрешни изводи — каза тя — бих искала да знаеш, че аз го помолих да не слиза в ресторанта тази вечер.

Анджела я погледна учудено.

— Но защо? — попита тя — Не разбирам...

— Искях да поговорим насаме. Освен това трябва да се опознаем. Скоро ще станеш част от семейството ни, а не бих искала да се съмнявам в теб.

— Какво искаш да знаеш?

— Обичаш ли брат ми?

— Разбира се, че го обичам. Но не мога да се обвържа, преди да съм открила Куинси.

— Но брат ми страда. Това не е ли важно за теб?

— Важно е, разбира се. Никога не бих го наранила.

— И все пак го правиш, макар и несъзнателно.

Анджела се изправи рязко.

— Мисля, че този разговор е безсмислен. Преди да ме обвиниш в каквото и да било, защо не отидеш при Тони и не го попиташ за мнението му по този въпрос? Сигурна съм, че тези дни не си говорила с него, за разлика от мен...

— Но, Анджела...

— Съжалявам, че не ме разбираш... Става късно, а утре ме чака работа. Моля да ме извиниш.

Тя си тръгна, преди Фатима да успее да каже нещо. Прибра се в стаята си обидена и много наранена от думите ѝ. Не искаше да вижда никого.

Тя наистина обичаше Севаро и мислеше за него, а в същото време страдеше. Страдеше от факта, че Фатима не можеше да я разбере, но се надяваше, че ще успеят да преодолеят различията си.

И все пак Анджела бе сигурна, че тази вечер няма да се отрази на отношенията и със Севаро.

Но не можеше да предположи какво я очаква през месеците, които им оставаха.

АНДЖЕЛА ИЗЧЕЗВА ФАТИМА ПОПАДА НА СЛЕДА

Една страна, един народ, а толкова много различия. Хората бяха добри, но между тях Анджеела се чувстваше не на мястото си.

Но градът ѝ допаднаше!

През времето, което прекараха на брега, Анджеела откри един нов свят, който щеше да стане и неин.

Връщането беше трудно, не искаше да свършва там, откъдето започна. Не можеше да се примири с мисълта, че никога няма да открие Куинси.

Да, връщането щеше да бъде много трудно!

Не само за нея, но и за Севаро.

Той обикна този град като свой и искаше да се завърне отново тук, когато щяха да бъдат щастливи.

Колкото до Фатима, тя вече бе разбрала, че Анджеела обича брат ѝ, и направи всичко възможно тя да ѝ прости първоначалните съмнения.

Градът беше прекрасен. Тримата се разхождаха от сутрин до вечер, посещаваха чудновати, красиви места и се чувстваха щастливи. Колкото по — бързо минаваха дните, толкова по — бързо Севаро искаше да се върне в Испания, за да разбере как са се настанили неговите бивши стажанти. Колкото до Анджеела, той беше сигурен, че ще остане на кораба като пасажер.

И все пак не беше много убеден.

Трябваше да поговори с нея, преди да тръгнат отново по море.

Една вечер Фатима почука на вратата на стаята му.

— Влез! — каза той.

— Може ли? — тя подаде глава през вратата.

— Здравей, сестричке. Какво те води насам?

Фатима влезе и затвори вратата след себе си.

— Случайно да знаеш къде е Анджеела? Мислех, че е при теб,
но...

— Искаш да кажеш, че не е в стаята си ли? — прекъсна я той.
— Да, това исках да кажа.
— Но къде може да е? — изглеждаше разтревожен.
— Не се притеснявай. Може би е излязла да се поразходи.
— Толкова късно! — възкликна той — Не, сестричке, това не е в стила ѝ. Отивам да я потърся.
— Може ли да дойда с теб? — попита тя.
— Разбира се. Ти отиди в ресторанта, а аз ще тръгна към площад „Сан Марко“. Среща пред „Двореца на доджите“.
— Разбрано!
Тя се запъти към ресторанта на хотела, но бе убедена, че Анджела не е там.
Фатима се замисли.
Предния ден се бяха разхождали с гондола.
Дали Анджела не беше при каналите?
Тя се запъти нататък. По пътя си припомняше всяка минута, която бяха прекарвали там. Спомняше си още, че Анджела искаше да се върне там по-късно, но Севаро бе зает и тя се примири.
Сега Фатима бе сигурна, че Анджела е при гондолите.
Когато пристигна, вече минаваше полунощ. Все пак тя скоро откри, че търсенето не е било напразно.
Анджела бе близо до главната жп гара „Санта Лучия“. Беше се облегла на един огромен стълб и задълбочено гледеше морето.
— Знаех си, че ще те намеря тук! — каза Фатима.
— О...! — възкликна Анджела. — Здравей, Фатима. Как ме откри?
— Просто си припомних, че искаше да се върнеш тук. Навярно това място много ти харесва.
— Да — каза Анджела. — Всъщност, мислех за Куинси и...
— И гледеше морето така, сякаш всеки момент ще излезе от водата.
— Искан ми се да е тук сега. Градът щеше да му хареса. Но да не говорим за това сега. Тони не е ли с теб?
— Тръгна към площад „Сан Марко“. Ще се срещнем пред „Двореца на доджите“.
— Виждаш ли каква съм? — каза тъжно Анджела — Създавам ви само неприятности.

— Не се безпокой. Брат ми никога не би те укорил за това, което правиш. Знаем как се чувстваш. Но не бива да изчезваш просто така. Трябваше да се обадиш.

Анджела усети загриженост в гласа на Фатима и въздъхна тежко.

— Да — каза тя — грешката е моя. Реших да се поразходя и съм изгубила представа за времето.

Те замълчаха.

— Мисля, че е време да тръгваме — каза Фатима — Тони сигурно ни чака.

Анджела трудно се отдели от гледката.

Но Фатима беше права — Севаро сигурно много се тревожеше за нея и трябваше да го успокоят.

Когато стигнаха до „Двореца на доджите“, той вече бе там и нетърпеливо ги очакваше.

— А, ето ви най-сетне — възкликна Севаро — Анджела, къде беше? Изплаши ме до смърт.

— Извинявай, Тони. Просто исках да остана сама. Замислих се за Куинси и... тя замълча виновно.

Севаро се приближи и я прегърна.

— И си изгубила представа за времето...

— Откъде знаеш? — удивено го попита тя.

— Винаги става така, когато мислиш за него. Но той все някога ще се появи, сигурен съм.

— Тони, минаха 10 години. Вече започвам да губя надежда, че...

— Недей така, Анджела — прекъсна я Севаро — Той обеща да стане офицер. Където и да е сега, поне съм сигурен, че ще изпълни дадената дума.

— А ако грешиш? — попита колебливо Анджела.

— Не, скъпа, ще видиш, че съм прав.

Севаро говореше убедително, но в сърцето си чувстваше, че надеждата да открият Куинси бе много слаба.

И той като Анджела започваше да губи надежда. Но не искаше тя да страда, не можеше да я остави сама с болката ѝ, твърде слаб бе щитът му срещу нея. Обичаше я безрезервно, а с нищо не можеше да ѝ помогне.

Когато се прибраха в хотела, всеки от тях се прибра в стаята си с чувството, че е оставил част от себе си в родна Испания.

И тази част беше Куинси!

Само Фатима не можа да заспи.

На следващия ден се затвори в стаята си и цялата сутрин прекара в разговори по телефона. Свърза се с всички градове извън Куба и Канкун.

Не откри нищо и спря дотам!

Внезапно погледът ѝ попадна на картата. Тя стана от стола, на който седеше и се вгледа много внимателно.

Това, което видя, я накара да грабне отново телефонната слушалка. Набра някакъв номер и зачака. Отсреща се включи телефонен секретар. Тя изчака сигнала и остави съобщение, след което отново се вгледа в картата.

Какво ли бе видяла Фатима и на кого остави съобщение?

Отговорът се криеше някъде там...

НЕОЧАКВАН ОБРАТ МНОГОБРОЙНИ СРЕЩИ

Телефонът иззвъня и изтръгна Фатима от мислите ѝ.

Тя понечи да грабне слушалката.

Сърцето ѝ биеше бясно и притисна гърдите си, сякаш, за да го успокои.

Какво бе видяла Фатима на картата?

Всъщност погледът ѝ бе попаднал на град Мексико. Отначало бе отхвърлила възможността Куинси да е стигнал дотам, тъй като градът бе отдалечен от мястото, където е паднал от палубата. Но все пак реши да провери...

Телефонът звънна отново. Тя вдигна слушалката.

— Мириам Грей, на телефона!

— Добър ден, синьорита — чу се приятен мъжки глас — Получих съобщението ви. Какво мога да направя за вас?

— Извинете за въпроса, който ще ви задам, сър, но е много важно. Правя проучване за изчезнало преди 10 години момче, което вече би трябвало да е младеж на около 23 години, и ми е необходима информация.

— Това какво общо има с интервюто?...

— Моля ви, сър, отговорете ми! Вие ли бяхте началник на полицията преди 10 години?

— Да, бях началник и все още съм.

— Помните ли дали се е случило нещо необикновено тогава?

— Какво например? — началникът явно бе раздразнен.

— Можете ли да си спомните дали сте намирали момче на около 13 години?

— Но, разбира се, много добре си спомням.

— Значи сте виждали такова момче! — възкликна Фатима развълнувано. — Името му е...

— Куинси Медейра! Много добре си спомням нощта, когато го доведоха при мен. Намерили са го заспал на пейка в градина Алмейда.

Наложил се да го разпитам. А вие да не би да сте сестра му?

— Откъде знаете за сестра му?

— Казах му да се обади на близките си, за да не се тревожат, но той категорично отказа. Доводите му бяха убедителни, тъй като бе минало много време от крушението, бе решил, че всички го мислят за мъртъв. Аз не му повярвах особено и реших да проверя дали е имало крушение. Така реших да го затворя...

— Искате да кажете, че е в затвора ли? — Фатима бе ужасена.

— О, не, синьорита! Куинси е почетен гражданин на Мексико и преди повече от месец тръгна към Испания. Мисля, че вече трябва да е във Венеция.

— Венеция... Фатима не можеше да повярва на това, което чу. Бе твърде развълнувана, за да говори... Но...

— Вижте, малко съм зает сега. Затова ще ви изпратя факс за времето, което Куинси прекара с нас. Дочуване!

Фатима остави слушалката и седна. Нямахше сили да стои права. Много време мина, преди да успее да се съвземе.

Късно следобед получи факса, който и бе обещал началникът на полицията.

Тя зачете с разтуптяно сърце, ръцете и трепереха.

Първото, което видя, бе снимката на млад, хубав, мургав младеж — типичен испанец. Тя веднага забеляза приликата му с Анджела. Под снимката бе изложен следният текст:

Куинси Дитрих Медейра бе записан в регистъра на ВВУ „Санта Катерина“. Момчето бе корабкрушенец, нямаше никакви документи, нямаше роднини, никой не го потърси. Явно всички го смятаха за мъртъв. Куинси искаше да стане офицер, затова го записахме в най — престижното училище и той получи диплом с чин лейтенант. Днес мексиканците го сочат за пример.

За нас Куинси Дитрих Медейра е герой и национална гордост за нашето училище.

Надяваме се да намери близките си, за които толкова тъгуваше през всичките тези години.

Подпис: Ренато Санчес, директор на ВВУ „Санта Катерина“.

След като прочете факса, Фатима излезе от стаята си. Почти тичешком стигна до стаята на брат си и влезе, без да почука.

— Тони — извика тя — знаеш ли какво...

Тя млькна внезапно. Срещу нея стоеше млад, хубав, мургав мексиканец, който я гледаше учудено.

— Извинявай, Тони. Не знаех, че си зает.

— Всъщност, тъкмо щях да те извикам. Запознай се с Доминик. Той пътува с приятеля си към Испания. Ще им помогна да стигнат необезпокоявани от бреговата охрана.

— Приятно ми е! — подаде тя ръка на младежа — Казвам се Фатима и съм сестра на Тони. А вие как се запознахте? — обърна се тя към брат си.

— Мисля, че аз трябва да отговоря на този въпрос — намеси се мексиканецът — Преди няколко дни акостирахме във Венеция и от посолството ни информираха, че в този хотел е отседнал испански капитан. Затова не губих време, а оставих бележка на приятеля си, който отиде до посолството, за да получи разрешително...

— Извинявай, Доминик — прекъсна го Севаро — Какво искаше да ми кажеш, сестричке? Сигурно е много важно, щом нахълтваш така неочаквано — пошегува се той.

— Може би трябва да смениш ироничния тон, братле, защото това, което открих, ще те накара да подскочиш от радост.

Фатима изглежда се ядоса.

— Добре де. Не се сърди. Какво си открила?

— Това — тя му подаде факса.

Севаро се вгледа в снимката и зачете. Изглеждаше зашеметен. Погледна факса още веднъж, след което погледна сестра си.

— Това... той едва говореше от вълнение — това... сестричке, ти си открила Куинси... о, господи, трябва да кажем на Анджела...

— Анджела! — възкликна Доминик.

Фатима и Севаро се обърнаха към него. Той бе пребледнял, а от очите му се стичаха сълзи.

— Доминик — Севаро пристъпи към него и го разтърси — Добре ли си?

— Искате да кажете, че вие сте капитан Антонио Севаро?

— Да, аз съм — той не разбираше — но какво ти е?

— Ще разберете. Аз съм приятел на Куинси Медейра. Всъщност той е мой началник. Господи, току-що открих близките му. Трябва да му кажа, преди да потеглим.

— Ти си приятел на Куинси! — възкликна Севаро — Искаш да кажеш, че той е тук?

— Да, това искам да кажа. Лейтенант Медейра се връща в Испания, за да търси сестра си Анджела и вас, Антонио. Той ми разказа всичко преди 10 години, когато баща ми Ренато Санчес го записа във военното училище, същото, в което бях и аз.

— Значи Ренато Санчес е твой баща? — попита Фатима.

— Да, познавате ли го?

— Благодарение на него разбрах за Куинси — тя му подаде факса — сутринта говорих с началника на полицията в Мексико и късно следобед получих факса на баща ти.

— Доминик — намеси се Севаро — върви да извикаш Куинси, а ние ще кажем на...

— Куинси е жив?...

Никой не бе забелязал Анджела, която бе влязла точно когато капитанът говореше. Тя плачеше, беше много бледа и уплаши всички с вида си.

— Анджела, моля те, овладей се — той я прегърна.

— Брат ми е жив? — тя сякаш не го забелязваше — Брат ми, моето братче, о, господи, благодаря ти.

Тя се отдръпна от Севаро, но се олюля.

— Анджела — извика той — Фатима, моля те, помогни ми. Трябва да я сложим на леглото.

Той я взе на ръце, главата ѝ се отпусна на рамото му.

Анджела бе припаднала!

— Доминик — обърна се той към него — върви да доведеш Куинси, а аз ще се опитам да я свестя.

— Веднага, сър.

Той почти излетя от стаята.

Трябваше да намери Куинси и да му съобщи добрата новина. Колко ли щеше да се зарадва, когато разбере, че неговите близки са тук?

Той тичаше към посолството.

Трябваше да го открие колкото може по-бързо. Само Куинси можеше да помогне на сестра си в този момент.

... Беше 29 септември 1895 година...

Куинси и Доминик акостираха във Венеция и се разделиха, за да могат по-бързо да потеглят към Испания.

Доминик отиде в посолството, където узна за испанския капитан и благодарение на бързата работа на администратора разбра къде е отседнал.

Така той се срещна с Антонио Севаро и, без да очаква, откри и сестрата на Куинси. Сега той отново бързаше към посолството, за да съобщи новината на приятеля си.

Откри го при посланика, когато взимаше разрешителното. Беше започнал сезонът на тайфуните и можеха да потеглят едва след няколко месеца.

Куинси бе тъжен, защото завръщането в родна Испания щеше да отнеме време. Доминик се вгледа в замисленото му лице и се усмихна.

— Не се натъжавай, братле. Все пак разрешителното е в ръцете ти и ще можем да потеглим, е, вярно, че с известно закъснение, но може би така е по-добре.

— Ти не разбираш, Доминик! — каза Куинси — Десет години бях отдалечен от близките си. Сестра ми сигурно вече ме е забравила, а капитан Севаро едва ли си спомня за мен. Мъчно ми е, че никой не ме потърси, разкайвам се, че и аз не им се обадох от Мексико през тези години. Най-вероятно всички ме смятат за мъртъв.

Доминик сложи ръка на рамото му.

— Тогава сигурно ще те зарадвам с новините, които ти нося — каза той със загадъчна усмивка.

— Носиш ми новини? — едва сега го погледна Куинси — Дано са добри, защото от години нищо не ме радва.

— Открих сестра ти! — на един дъх каза Доминик.

Куинси се изправи с невярващо изражение.

— Какво си открил? — попита той, а гласът му сякаш не беше неговият.

— Открих сестра ти, братле, Анджела — възкликна Доминик — И не само нея, но и капитан Севаро.

— Не... това... това не може да бъде... как...

— Моля те, Куинси, овладей се — той го разтърси. — Всъщност дойдох да те заведа при тях. Анджела припадна като научи, че си жив и капитанът ме прати за теб. Да побързаме.

... Куинси най-после се видя със сестра си!

Не може да се опише с думи радостта от тази среща!

Той плачеше, всички плачеха от щастieto, което изживяваха в този момент.

Анджела бе започнала да идва на себе си, когато Куинси и Доминик влязоха при нея. Заедно с тях бе и капитан Севаро. Тя отвори очи и прошепна:

— Къде се намирам? — още не се бе съвзела от шока, който преживя.

— Анджи — Куинси пристъпи към нея със сълзи на очи — Анджи, аз съм, Куинси, твоят брат. Върнах се.

— Куинси — тя искаше да стане, но някой я възпря. Огледа се и видя капитана.

— Тони, кажи ми, че не сънувам. Наистина ли брат ми е тук? Моля те, кажи ми истината.

Сълзи се стичаха от лицето ѝ. Севаро се наведе и нежно ги изтри.

— Да, Анджела. Куинси е тук и заедно ще се върнем в Испания. Сега си почивай. Когато силите ти се върнат, ще ти разкажа всичко.

Тя едва ли чу последните му думи. Лекарството, което бе ѝ дала Фатима, подейства твърде бързо.

Но за всички бе настъпило щастие, което чакаха твърде дълго.

Имаха три месеца!

Време, през което щяха да се опознаят и обикнат. А после да се върнат в Испания, където животът им щеше да започне отначало.

И да се върнат там, откъдето бяха тръгнали по море!

НА ПЪТ КЪМ ОСТРОВ БАРБАДА ТАЙФУНЪТ

Минаха няколко дни.

Анджела вече знаеше всичко.

Една вечер всички се разхождаха край каналите.

Капитан Севаро и Куинси се отделиха от останалите и тръгнаха по брега. Куинси гледаше морето и говореше прекалено малко — факт, който нямаше как да скрие от проницателните очи на Севаро.

— За какво мислиш, лейтенант Медейра? — попита той.

— Знаете ли, капитане — въздъхна тежко Куинси — Приятелите ми от остров Барбада много ми липсват. Обещах им, че когато ви открия, ще се върна на острова заедно с вас, но изглежда, това обещание не може да бъде изпълнено.

— Защо не? — погледна го учудено Севаро — Можем да поискаме разрешение от посолството и ще тръгнем след няколко дни, освен ако не бързаш да се връщаш в Испания.

Куинси не отговори веднага. По всичко личеше, че се колебае.

— Искане ми се да видя Ребека и приятелите си — промълви той — но обещах на Толедо Сервантес и баща му — Синята мечка — че ще се върна, и...

— Толедо Сервантес ли каза? — прекъсна го внезапно капитанът — Сигурен ли си, че си чул правилно?

Куинси го погледна. Севаро беше пребледнял.

— Добре ли сте, сър? Какво ви е?

— Моля те, отговори на въпроса ми. Сигурен ли си, че това е името на онова момче?

— Разбира се, че съм сигурен. Никога не бих забравил името му.

— Разкажи ми нещо повече за тях, моля те.

— Но, сър...

— Моля те, Куинси, трябва ми повече информация за тях.

Куинси се замисли.

— Синята мечка ми разказа част от историята си. Когато майката на Толедо починала, той решил да го откъсне от града, за да забрави миналото. По пътя се присъединил към група индианци и така са се заселили на острова.

Сега си спомням, че той ме разпитваше за вас, капитане.

— За мен ли? — той не беше на себе си.

— Да, сър, когато му разказах как съм попаднал на острова, той ме попита дали зная нещо повече за вас, а сега и вие ме разпитвате. Ще ми кажете ли какво става?

Севаро не отговори веднага.

— Мисля, че е по-добре още утре да поискаме разрешение и най-късно след два дни да потеглим към острова.

— Ясно — въздъхна Куинси — добре, щом не искате да ми се доверите, няма да питам повече, запазете тайната за себе си, но не мисля, че ще намерим някого там. Оттогава минаха 10 години. А сега да се връщаме при останалите.

Той се обърна, но капитанът го хвана за ръката.

Куинси го погледна изненадано.

— Ти трябва да знаеш, Куинси — каза Севаро със задавен глас — Синята мечка, както ти го наричаш, всъщност се казва Мануел Сервантес де Лука Севаро и е мой брат, а Толедо Сервантес е племенникът, когото не съм виждал повече от 10 години.

— Синята мечка е ваш брат? — възкликна Куинси — Но това е невъзможно.

— Така ли? И защо да е невъзможно?

Куинси замълча.

— Антонио де Лука Севаро — промълви той и внезапно го погледна — Истинското ви име е Антонио Сервантес де Лука Севаро, нали?

— Правилно се досещаш, Куинси. Промених си името, когато тръгнах по море, но това не е престъпление, нали?

— Сега разбирам защо Толедо и баща му ми станаха толкова близки. Те имат вашите черти, капитане. След три месеца се връщаме в Испания, а междувременно ще направим едно кратко пътуване до остров Барбада.

— Добре, лейтенанте. Ще направим така, както казваш. Ще вземем с нас Анджела и Фатима, а също и приятеля ти Доминик.

Първо ще отидем в Мексико, за да благодаря на баща му, че е възпитал по най-добрия начин моят приятел и бивш възпитаник, т.е. теб.

— Добре, капитане. Добре!

Куинси се беше примирил с мисълта, че ще се върне в Испания едва след три месеца, но сега сърцето му копнееше да отиде в Мексико, за да благодаря на всички и най-вече на Ренато Санчес за доброто възпитание и напътствията, които му даде в деня на заминаването му.

Корабът „Герой“ бе готов да излезе в открито море. Беше много красив, около двеста тона, със сребърна обшивка. Натоварен бе с памук, топено масло и няколко сандъка с опиум.

Отплаваха при много слаб вятър, и дни наред безветрието ги държеше по източния бряг на остров „Сан Винченцо“, нищо не нарушаваше монотонното им пътуване, освен срещаните от време на време двумачтови кораби, идващи от залива, към който се бяха отпавили.

Един следобед, както стоеше облегал над борда, Севаро забеляза един-единствен облак, който виждаше, откакто бяха напуснали Венеция. Той повика Куинси и го наблюдаваха до залез-слънце, когато облакът отведнъж се разпростря на изток и на запад, обгръщайки хоризонта с тясна ивица от изпарения, която наподобяваше дълъг и нисък пласт. Наскоро след това вниманието им беше привлечено както от тъмночервения цвят на луната, така и от особения вид на морето. В него настъпваше бърза промяна и водата изглеждаше по-прозрачна от обикновено. Въздухът бе станал нетърпимо горещ и наоколо се появиха спираловидни изпарения, подобно на изпаренията от нажежено желязо.

— Знаеш ли, Куинси — каза Севаро — Не виждам никакви признаци на предстояща опасност, но все пак искам да слезеш в трюма и да огледаш положението. Ще го направиш ли?

— Разбира се, сър. Тъкмо ще видя какво правят останалите.

Но не му остана време да отиде до тях. Когато слезе долу, всички външни признаци му дадоха основание да се опасява, че ще ги връхлети тайфун.

С неспокойно сърце тръгна да се качва към палубата и както стъпваше на най-горното стъпало на стълбата, някакво силно бръмчене

го сепна, и той се разтнесе. В следващия миг бясна разпенена вълна връхлетя върху кораба и заля цялата палуба — от кърмата до носа.

Куинси се изправи — целият мокър — и не без усилие се качи на палубата.

— Капитане — извика той — Капитан Севаро, добре ли сте?

В същия миг го видя изтегнат до румпела!

Втурна се към него и го разтърси. Капитанът беше неподвижен. Близо до слепоочието му имаше голяма рана, от която бе изтекло немалко кръв.

С голяма мъка Куинси го вдигна и го свали долу. Там го посрещна Доминик, който тъкмо бе тръгнал към палубата.

— Куинси — извика той — Какво беше това, за бога? Добре ли си?

— Аз съм добре — изпъшка той — но капитанът е ранен. Ще го отнеса в моята каюта, а ти извикай Фатима и Анджела. Трябва ми помощ.

Куинси го настани в каютата си и започна да промива раната му, докато дойде Фатима.

Севаро беше в безсъзнание, а трябваше да огледат повредите на кораба, които сигурно не бяха малко. Бръмченето бе престанало и корабът бе спрял да се тресе. Това значеше, че втори удар няма да има.

Докато Куинси обмисляше какво да прави, дойдоха Фатима и Анджела. Той остави Севаро в техните ръце, а двамата с Доминик отидоха да огледат кораба.

При все че вълната се разби със страшен трясък в кораба и тайфунът бе един от най-страшните, двамата с радост откриха, че корабът не е много повреден.

Помпите бяха в исправност и товарът не бе много разместен, но надстройката на кърмата бе съвсем порутена.

Тъй като вече бяха близо до Мексиканския залив, решиха да поправят кораба в Мексико, но сега трябваше да се погрижат за Севаро. Затова слязоха долу, където Анджела и Фатима се опитваха да свестят капитана. Куинси остана при тях цялата нощ, а Доминик пое управлението на кораба.

— Къде се намираме? — попита тихо Фатима.

— Вече сме в Мексиканския залив — по същия начин ѝ отговори Куинси — но дали капитанът ще се съвземе, докато стигнем до

Мексико?

— Поставих му инжекция, която би трябвало да го свести всеки момент.

Зад тях Анджела тихо въздъхна, тя не бе продумала нито дума през цялото време.

Куинси се приближи до нея и я прегърна.

— Не се тревожи, сестричке. Капитанът е много силен човек. Виждал съм го в много по-тежко състояние, от което винаги е излизал невредим.

— Вярвам ти, Куинси, но ми е мъчно да го гледам така неподвижен.

В този момент Севаро се раздвижи и отвори очи. Фатима сложи ръка на челото му.

— Как се чувстваш, Тони?

Той не отговори веднага. Все още бе зашеметен от удара.

— Какво стана, къде съм? — попита той.

— Имаше тайфун — намеси се Куинси — Изглежда, вълната ви е изхвърлила към мачтата и сте си ударили главата. Не си ли спомняте?

— Да — потърка очи Севаро — сега си спомням — той се огледа — Всички добре ли са? Къде е Доминик?

— Всички сме добре. Доминик поема управлението на кораба. Единственият ранен сте вие. Как се чувствате?

— Аз съм добре — изпъшка Севаро и се изправи, въпреки настояванията на Фатима да остане легнал. — Кога ще пристигнем? Вече е сутрин, а ние още сме на път. Мисля, че...

В този момент откъм палубата се чу викът на Доминик:

— Мексико е пред нас. Пристигнахме!

След кратко затишие Доминик отново извика полувесело, полусърдито:

— Хей, какво правите там долу? Чувам гласа на капитан Севаро. Всички на палубата, пускаме котва!

Капитанът притвори очи. След няколко дни щеше да види брат си и племенника си, които не бе виждал повече от 10 години.

ЕДНА НОЩ В МЕКСИКО ПОПЪТЕН ВЯТЪР

— Ренато Санчес — директор на ВВУ „Санта Катерина“. Добре дошли в Мексико. Чувствайте се като у дома си.

— Антонио Севаро — капитан на кораба „Герой“. Радвам се, че най-после се запознахме.

— Чухме, че имало буря — каза Санчес — има ли ранени?

— Не, всички сме живи и здрави. Аз лично се отървах доста леко — усмихна се Севаро. — Момчетата отидоха до хотела, за да оставят нещата си, а аз дойдох направо при вас.

— Момчетата — усмихна се весело Санчес — Те са вече мъже, полковник, при това достойни офицери, сочени за пример в нашия град.

— Да — въздъхна Севаро — Колко бързо минава времето.

Този разговор се водеше в кабинета на директор Ренато Санчес.

Корабът успешно хвърли котва на брега, където екипажът бе посрещнат от всички кадети, които се намираха в училището, включително и от приятелите на Доминик и Куинси.

Двамата лейтенанти бяха посрещнати с почести и възторжени викове.

Еуфорията достигна върха си, когато засвириха тържествения марш в чест на двамата приятели.

Докато капитанът и Ренато Санчес разговаряха, Куинси и Доминик оставиха багажа в ръцете на Анджела и Фатима и се запътиха към училището. Влязоха в директорската стая с гръм и трясък, при което капитан Севаро се обърна към директора усмихнат:

— Виждате ли, синьор Санчес, дори и на тази възраст си остават деца.

— Да — въздъхна Санчес — имате право, капитане — Доминик — обърна се той към сина си — колко време възнамерявате да останете в Мексико?

— Мисля, че вие трябва да отговорите на този въпрос, капитане,
— обърна се той към Севаро.

Капитанът не отговори веднага.

Сега, когато приближаваше времето да се срещне с брат си, той не беше толкова сигурен, че тази среща трябва да се състои.

И все пак...

— Да — каза той решително — Ще останем само тази вечер. Утре потегляме към остров Барбада. Когато вземем хората от там, ще потеглим към родна Испания.

— Значи няма да останете при нас? — тъжно попита Санчес.

— Не, синьор — намеси се Куинси — Испания ме зове и искам по-скоро да се върна в родината си.

— Добре, лейтенант — той му подаде ръка, която Куинси пое веднага — Ти направи много за нашия град и ние ще сме ти вечно благодарни. Постигна мечтите си, откри своето семейство и приятелите си. Може да се каже, че си един щастлив младеж, нали така?

— Да, синьор. Искам да ви благодаря за всичко, което направихте за мен.

— Аз също ви благодаря, Синьор Санчес! — каза Севаро — Възпитали сте Куинси по най-добрия начин.

— Винаги можете да разчитате на мен, както вие, така и Доминик — намеси се Куинси.

— Останете със здраве, приятели, и попътен вятър — каза Санчес.

С това разговорът приключи.

На следващата сутрин капитанът стана рано и се зае с приготвянето на „Герой“. Корабът трябваше да бъде добре оборудван с всичко необходимо. Все пак бяха минали много години, откакто Куинси бе напуснал острова, и не се знаеше какво ще открият там.

Въпреки че всички бяха на крак от ранни зори, корабът успя да потегли едва към обяд.

Морето беше удивително спокойно, попътният вятър бе добре дошъл за всички, изобщо, по всичко личеше, че времето не би могло да забави това пътуване.

През целия ден Куинси остана в каютата на Севаро, където двамата усилено разговаряха. Управлението на „Герой“ бе оставено изцяло в ръцете на Доминик. Той вече се бе доказал като опитен моряк.

— Какво мислите за това пътуване, капитане? — попита Куинси — Изглежда, не сте много доволен, че отиваме на острова.

— Не е това, Куинси — въздъхна тежко Севаро. — Изминаха години, откакто брат ми ни напусна, и не знам как ще ме посрещне сега.

— Но, капитане — погледна го недоумяващо Куинси. — Да не искате да кажете, че Синята мечка ще откаже да се върне с нас у дома?

— Не зная — той замълча — Просто се страхувам от тази среща, това е.

— Вие се страхувате? — Куинси не разбираше. — Винаги съм мислил, че няма по-смел човек от вас.

— Лесно е да бъдеш смел пред другите — Севаро стана от мястото си, и започна да се разхожда нервно из каютата. — Трудно е да застанеш сам срещу себе си и да признаеш, че това, от което се страхуваш, е вътре в теб.

— И какво е това, което ви кара да се страхувате, сър? — попита Куинси — От какво се страхувате?

— От страха, Куинси — Севаро внезапно спря и се вгледа в лицето на младежа. — Това, което в момента ме плаши, е страхът, който ме кара да мисля, че на острова вече няма никого.

— Разбрах, сър — промълви Куинси. — Вие се страхувате, че след толкова години няма да откриете брат си, нещо повече, страхувате се, че дори островът е изчезнал и никога вече няма да видите близките си.

Севаро кимна. Дълбоко в себе си той се молеше островът да е на мястото си и обитателите му да не са го напуснали. Възхищаваше се на бързия ум на своя някогашен възпитаник. От все сърце се радваше за успехите му.

— Къде остави кораба си, Куинси? — попита той внезапно.

— Не се тревожете, сър. Акостирахме във Венеция. Когато приберем Толедо и баща му, вие ще се върнете в Испания, а аз и Доминик ще отидем да си приберем кораба.

— Това е хубава идея — засмя се Севаро. — Но ще можете ли да се справите сами по пътя?

— Не ни подценявайте, капитане — отговори на шегата му Куинси. — Забравяте, че съм прекосил океана съвсем сам, покатерен върху обикновен дънер. Освен това ще си имам спътник, а това е вече много. А вие ми по-добре ми кажете какво става между вас и сестра ми.

— Не знам, Куинси — отговори след кратко мълчание Севаро. — Понякога наистина не я разбирам. Мечтата и бе да те открие на всяка цена, а сега, когато завръщането ти е реалност, тя сякаш се отдалечава от мен. Моля те, не ме питай за това. Струва ми се, че когато се върнем в Испания, ще се разделим завинаги.

— Може би, капитане — изгледа го замислено Куинси — може би...

Така в шеги и сериозни разговори премина денят. Вече бе започнало да се свечерява, когато приближиха залива. Решиха да вечерят и веднага след това да си починат, като Севаро останеше на пост за през нощта.

Рано сутринта щяха да стъпят на острова.

КАПИТАН СЕВАРО СКЪРБИ КРАЙ БРЕГОВЕТЕ НА ВЕНЕЦИЯ

Островът не беше се променил много през тези години.

И все пак Куинси нямаше как да не забележи, че северната му страна е почти наводнена, а дърветата — изкоренени.

Какво ли бе ставало тук?

Той с ужас си помисли, че Толедо и баща му са загинали, но се постара да изхвърли тази мисъл.

Оглеждаше се наоколо с надеждата да открие признаци на живот в това запустяло (както изглеждаше на пръв поглед) място.

Някой сложи ръка на рамото му и той подскочи като ужилен.

— Какво ти е, Куинси? — беше Севаро, който го гледаше учудено.

— Ах, вие ли сте, капитане? — въздъхна с облекчение Куинси — Попитахте ли ме нещо?

— Да. Да не би да си уплашен?

— Не, сър. Просто се бях замислил. Стреснахте ме, когато се появихте така изведнъж.

— Помниш ли мястото, където са те настанили Толедо и Мануел?

Той не отговори!

Въпреки че бе разгледал острова, не можеше да си спомни къде е бил. Все пак оставаше надеждата, че още не са обходили целия остров.

— Не, сър — въздъхна той — Може би трябва да търсим на изток — Куинси явно се колебаеше. — Да, ще тръгнем на изток — заяви решително той — Все трябва да открием нещо, нали?

— Добре, Куинси. Ти ставаш наш водач. Хайде, всички след нас — извика полковникът на останалите, които тревожно се оглеждаха наоколо.

— Има ли диви животни тук? — попита Анджела.

— Не зная какво имаш предвид като казваш „диви животни“ — отговори с усмивка Куинси — Ако говориш за гризли или вълци, не се

безпокой, сестричке, няма да им дам да те схрускат — пошегува се той.

— Много смешно — промърмори Анджела повече на себе си, отколкото на брат си. После реши да отвърне на шегата му:

— Ти проявяваш обичайния си хумор, братле, но се обзалагам, че ако мечките и вълците са изгладнели, ще предпочетат теб — я виж как си се загладил.

Това предизвика бурния смях на спътниците им, особено на полковника.

— Е, лейтенант, върнаха ли ти го? — потупа той по рамото намръщения шегобиец. — Браво, Анджела, шегата ти наистина подейства — погледна я той с усмивка.

— Благодаря, сър — тя отвърна на погледа, но не и на усмивката му.

Куинси погледна часовника си. Бяха вървели около час, а все още нямаше следи от хора. Бяха навлезли дълбоко в гората, където подухваше лек ветрец и внезапно почувствал прохладата, той потръпна. Огледа се наоколо и съзря малка полянка сред дърветата, където слънцето все още припичаше.

— Какво ще кажете да починем? — каза той, като потръпна отново.

— Какво има, лейтенант? — засмя се Анджела — Да не би да ви побиват тръпки от гората, или може би ви е страх?

— За ваше сведение, стажант Медейра, не ме е страх нито от дивите зверове, нито от гората, а най-малко от студа. Не забравяйте, че съм преминал през много прекеждия, особено след като паднах от борда на „Делфин“, когато бушуваше буря и водата бе леденостудена.

Бяха се разположили удобно на полянката, където останалите от групата слушаха с интерес шегите, които си подхвърляха Анджела и Куинси.

— За второто може и да си прав, Куинси — каза сериозно Анджела — но аз съм стажант де Каста, а не Медейра.

— Какво — обърна се към нея лейтенантът — Как така?

— Ами така, Куинси — Анджела изглеждаше смутена — Смених името си, когато се записах във военноморското училище.

— Но защо? — той не разбираше.

— За да ми отмъсти — намеси се капитанът — Знаеш, че всички са те мислили за мъртъв, с изключение на Анджела и неколцина твои приятели. И кой беше виновен за това? Аз, разбира се, твоят капитан.

— Но, сър...

— Тя не е виновна, Куинси — прекъсна го Севаро — просто е мислила, че аз съм виновен за изчезването ти и е искала да постигне възмездие за теб, и ме е намразила за това, че съм те приел на кораба, при все, че си бил още дете, както ме мрази и сега, за това, че...

— Това не е вярно, и вие го знаете, сър! — прекъсна го Анджела.

— За това, че съм се влюбил в нея, въпреки разногласията помежду ни — довърши Севаро мисълта си, хвърляйки бърз поглед на Анджела.

— По дяволите, Анджи — изруга гневно Куинси — Този човек е лудо влюбен в теб, а ти се правиш, че не забелязваш. Защо искаш да му отмъстиш? Той не е виновен за моето изчезване.

— Това не те засяга, Куинси — каза тихо Анджела.

— Напротив, много ме засяга. Защото само аз бях виновен за това, което ми се случи. Наруших всички военни правила и не изпълних заповедта на своя капитан.

— Не го защитавай, моля те — тя го гледаше като разярен звяр, готова да се нахвърли върху му.

— Не защитавам никого, Анджи. Това е самата истина. Когато капитанът извика: „Всички в каютите!“, видях нещо, което накара сърцето ми да спре. Това беше огромна вълна, която щеше да разбие кораба на парчета. Най-застрашен беше той, защото бе поел руля, а боцманът опитваше да вдигне платната, затова...

— По дяволите, Куинси, млъкни — по лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Затова — продължи той — се затичах към него, но за съжаление не успях да стигна навреме, а той дори не ме е чул, че го викам...

— Викал си ме? — Севаро бе изумен.

— Да, сър, преди да се затичам към вас, ви извиках да се приберете, но тъй като не ми обърнахте никакво внимание, реших да действам, и тази постъпка едва не погуби живота ми. Вие не носите никаква отговорност за това.

Полковникът бе онемял!

Този разговор се водеше на полянката, където слънцето вече бе спряло да припича и всички решиха да продължат. Вървяха тихо и предпазливо, всеки от тях бе зает с мислите си.

Най-вече Анджеला и капитан Севаро.

Куинси бе разкрил една истина, неизвестна никому досега.

Въпреки че бе разгневен на сестра си за това, че е постъпила в Академията под друго име, той трябваше да признае, че бе много по-смела и дръзка от него.

Като стажант на кораб, той никога не би се осмелил да възрази на своя капитан, а тя го правеше, при това открито. Не можеше да не забележи искрите, които блещукаха в очите им, но как можеше да разбере дали са от гняв, или край тях витаеше любовта?

Колкото до Анджеला, това, което чу, я накара да се замисли дълбоко.

Историята на Куинси бе потресаващо изненадваща и за нея. В този момент не би могла да каже какво чувства към Севаро — в сърцето и бушуваше едновременно любов и силна омраза, породена може би от факта, че собственият ѝ брат застава на страната на приятеля си, който в този момент бе най-върлият ѝ враг.

Тя чувстваше, че Куинси все повече се отдалечава от нея и това я правеше безсилна. Сълзите отдавна бяха пресъхнали, но оставаше болката, която с всеки изминал ден ставаше все по-силна.

При това положение не можеше да прецени какво ще стане, когато се върнат в Испания, тъй като преди всичко трябваше да преосмисли обърканите си чувства и да съумее да прости, както на брат си, така и на себе си.

Дали ще остане при капитан Севаро — това решение трябваше да вземе сама.

Най-объркан от всички бе полковникът!

Той си мислеше, че ако бе дочул викът на Куинси, може би щеше да предотврати падането му от борда. От друга страна, ако това бе станало, никога нямаше да срещне Анджеला.

Той я поглеждаше мимоходом, наслаждаваше се на осанката и, но — вгълбена в себе си, тя крачеше мълчаливо до него, и не му обръщаше никакво внимание.

„Анджела, Анджела, какво ли ще стане с нас?“ — мислеше си той.

Тази мисъл го връщаше към реалността.

Вече се бе свечерило. Той се спря и другите се събраха около него.

— Какво ще правим, Куинси? Не можем да вървим през нощта, пък и трябва да поспим, нали?

— Така е, капитане. Предлагам да се разположим на лагер тук, а утре да продължим издирването.

— Тук? — попита Анджела ужасена — Но... Куинси... не говориш сериозно, нали?

— Напротив, говоря съвсем сериозно — заяви той, без да я поглежда — Ако нямаш нищо против, ще запалим огън, ще вечеряме и ще разпънем спалните чували.

— Но, Куинси, това е лудост...

— Стига, Анджела — прекъсна я Фатима — Нищо няма да ти стане, ако една нощ спиш под открито небе. Освен това е много приятно.

— Стига приказки — намеси се Севаро. — Не всички от нас са имали честта да попаднат на изоставен остров — добави той, внезапно защитавайки Анджела. — Не се тревожи — обърна се полковникът към нея — аз ще бъда до теб. Нищо няма да ти се случи.

— Благодаря, сър — каза тя тихо и го погледна. Стори му се, че в очите и блещукат сълзи.

Доминик и Куинси запалиха огън, а жените приготвиха вечерята. Няколко часа по-късно огънят вече догаряше и почти всички спяха.

Единствените, които все още будоваха, бяха Севаро и Анджела.

Въпреки страховете си, тя не можеше да позволи на полковника да бди цяла нощ над нея, докато тя спи спокойно под неговата закрила. Но той настоя и тя трябваше да приеме.

— Няма да ти позволя да будуваш цяла нощ — бе заявил. — Освен това скоро бе на легло, а аз не искам да се разболяваш отново.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да отстъпи и да приеме доводите му, но въпреки всичко не можа да заспи.

Една звезда бе приковала вниманието ѝ. Тя се загледа в нея, сякаш я молеше да ѝ покаже верния път. Въпреки жаждата за приключения, Анджела бе достигнала единствената опорна точка, която имаше в този момент до себе си — капитан Севаро.

Тя обърна предпазливо глава към него. Капитанът също беше буден, но очите му не гледаха към нея.

Тежка въздишка се отрони от сърцето ѝ, вгледа се отново в звездата, която сякаш се бе приближила до лагера им.

Усети раздвижване до себе си и се обърна. Севаро се бе изправил и гледаше огромната звезда. Тя последва примера му и застана до него.

— Какво гледате, сър? — попита тя тихо.

— Светлината — прошепна той, без дори да я погледне.

— Мислех, че е звезда — по същия начин каза тя.

— Аз също мислех така, но забележи колко бързо се приближава насам. Според мен зад нас има индианци и ако не се лъжа, едва ли е доброжелателен отряд.

— Страх ме е, сър — тя се бе приближила до него и потреперваше.

— Не се бой, Анджела — прегърна я той. — Аз съм до теб. Щом всички сме заедно, няма от какво да се страхуваме, нали? — той я освободи от прегръдката си и отиде да събуди Куинси.

Побутна го веднъж — дважд, но той не помръдна.

— Куинси — прошепна Севаро — Куинси, събуди се.

— Какво има, сър? — разтърка очи, за да свикне с тъмнината.

— Към нас се приближава някакъв отряд. Събуди останалите. Ще ги посрещнем както подобава.

След по-малко от час огънят гореше с пълна сила, лагерът бе разчистен и всички закусваха прясно уловена риба.

Екипажът очакваше индианците.

Вече се развиделяваше, а все още не се появяваше никой.

— Може би изчакват да се развидели напълно — предположи тихо Куинси.

Преди някой да успее да каже каквото и да било, от гората изскочиха двама индианци с бронзови лица. В ръцете си държахата томахапки, а единият носеше факла.

Анджела изпищя и припадна в ръцете на Севаро. Дотук бяха стигнали силите ѝ, тя не можеше да понесе повече.

— Кои сте вие? — запита единият от индианците — Какво търсите на нашия остров?

— Ние трябва да питаме кои сте — отвърна гневно Куинси — Защо нахлувате така в лагера ни и плашите жените? И къде сте се

научили да говорите нашия език?

— Много сте смел, младежо — отбеляза другият с факлата — С какво име да се обръщаме към вас?

— Ние сме испанци! — намеси се Севаро — Не идваме с лоши намерения. Аз съм капитан Антонио Севаро, управляващ кораба „Герой“. Това е моят асистент Куинси Медейра и моят екипаж. Това стига ли ви? Дано разбирате езика толкова добре, колкото говорите...

— Извинете ме, капитане — прекъсна го Доминик. — Аз също съм от вашият екипаж и мога да кажа мнението си, нали?

Полковникът кимна утвърдително.

— Добре тогава — продължи Доминик — Вие, синьори индианци, не ме познавате. Аз съм чист мексиканец и съм сочен за пример в моя град, както и лейтенант Медейра. Той е имал нещастieto да попадне на този остров преди 10 години, но е имал и щастieto да попадне на двама добри хорица „като вас“ и така, благодарение на тях е стигнал жив и здрав до Мексико. А аз се казвам Доминик и съм син на Ренато Санчес, директорът на ВВУ „Санта Катерина“. Е, предполагам, че това наистина ви стига.

Те не отговориха, но явно думите му бяха попаднали на място. След кратко съвещание те се обърнаха към Севаро.

— Моля да ни извините, синьор — каза единият от тях — Аз съм Сребърен вълк, а другарят ми се нарича Бронзова звезда. Моля да ни простите, синьор Севаро. Ние не сме лоши хора и не искаме да ви сторим нищо лошо.

— Ти наистина ли си Куинси Медейра? — пристъпи към него Бронзова звезда.

— Да, аз съм! — отвърна по-спокойно той — Тук съм, за да открия хората, които ме спасиха — Синята мечка и Толедо Сервантес. Знаете ли къде са?

— Мисля, че е по-добре да дойдете с нас, синьор. Ще изчакаме момичето да се съвземе.

Докато Фатима и Севаро свестяваха Анджела, останалите събраха багажа и загасиха огъня. Слънцето вече бе изгряло, когато потеглиха. Нямаха нужда от факла.

— Къде ни водите? — попита Севаро.

— В нашият лагер. Вождът на индианците ще се радва да ви види, но той е много болен. Не знаем дали ще оцелее до следващата

луна.

— Кой вожд? — попита Куинси.

— Вождът на индианците в този край — Синята мечка — бе ранен смъртоносно преди няколко години. Успяхме да го върнем към живота, но раната бе твърде дълбока и не можа да се изцери напълно. Може дори да не ви дочака.

Севаро бе съкрушен!

Измина целия този път, за да се срещне с брат си, а той бе на смъртно легло.

Фатима крачеше до него. Очите и бяха пълни със сълзи.

Той я погледна. Усети как и неговото гърло се свива на плач.

Когато стигнаха в лагера, видяха, че освен тези индианци, има и много добитък. Очевидно всеки от тях е имал причина да се засели на този пуст остров.

— Елате с мен, синьор — каза Сребърен вълк на Севаро. — Вождът ще ви приеме с радост.

Докато той въвеждаше капитана в колибата на Синята мечка, от друга колиба изскочи млад индианец с перо от орел на шапката си. Той се спусна към Куинси.

В следващия миг очите им се срещнаха!

— Толедо, братко мой — извика радостно Куинси и го прегърна — Как я караш, Орлово перо?

— Не много добре, братко. А ти откри ли семейството си?

— Да, Толедо, и сега съм много щастлив. Запознай се със сестра ми — Анджела — извика той. — Ела да те запозная с моя добър приятел, моля те.

Тя пристъпи към тях.

— Много ми е приятно да се запознаем, синьор — каза тя учтиво — Ние сме ви дълбоко задължени за това, че сте спасили брат ми преди години.

Толедо бе онемял. Такава хубава жена той не беше виждал никога.

Куинси се усмихна и го побутна с лакът — съвземи се.

— Нищо не ни дължите, синьорита. Това беше наш дълг...

— Толедо — прекъсна го Куинси. — Как е баща ти? — той замълча. Спомените изплуваха в съзнанието му.

— На смъртно легло! — отвърна тихо Толедо. Чакаше ви. Къде е чичо ми? — той се огледа.

— Значи знаеш? — извика Куинси.

— Да, братко мой. Когато го раниха, баща ми все повтаряше: „Доведете Антонио“. След като го върнаха към живота, аз го принудих да ми разкаже всичко. Така узнах за останалата част от семейството си, което мислех, че никога повече няма да видя.

— Полковникът отиде при баща ти, но тук е и леля ти Фатима.

— Да, Толедо — пристъпи тя към него — Най-последно ви открихме. Беше много мъничък, когато се отдели от нас.

И двамата плачеха.

— Благодаря ти, Куинси — продума младежът. — Ти върна семейството ми. Ако с татко се случи най-лошото, не зная какво ще правя. Тук нямам нищо.

— Имаш нас, Толедо!

Той се обърна. Зад него стоеше Севаро със сълзи на очи. Толедо се приближи и го прегърна.

— Добре дошли на индианска земя, чичо — каза той.

— Благодаря, момче. Запозна ли се вече с леля си?

— Да, но това не беше нужно, тъй като още пазя спомени за прекараното с вас време.

— Как е Мануел, капитане? — намеси се Куинси.

— Зле — отвърна със задавен глас Севаро. — Вика те при себе си, но мисля, че няма да издържи пътуването.

— Какво пътуване? — попита Толедо с недоумение.

— Връщаме се в Испания — заяви Куинси.

— Ще вземете и нас?

— Разбира се, Толедо — отвърна Севаро. — Не бих ви оставил тук.

— Но татко е зле — извика той — Не може да пътува.

— Точно затова настоявам да бързаме — отсече Севаро.

— Отивам да го видя — каза Куинси.

— И аз ще дойда с теб — заяви Фатима.

Докато Севаро и Толедо говореха, двамата отидоха при Синята мечка. Той лежеше със затворени очи и дишаше тежко.

— Може ли да вляза? — попита тихо Куинси.

Той отвори очи.

— Влизай, момче — махна с ръка към него. — А, водиш и сестра ми. Добре, добре.

— Как можа да го направиш, Мануел? — започна тя, но Куинси и направи знак да мълчи.

— Имаш право да ми се сърдиш, Фатима, но недей, моля те. Как я караш, лейтенант? Виждам, че си добре. Изучи ли се? — обърна се той към Куинси.

— Обещах ви, че ще уча, синьор, както ви обещах, че един ден ще се върна с капитан Севаро. Ето — аз удържах на думата си.

— Доволен съм от теб, Куинси — той говореше бавно. Всяко движение му причиняваше болка.

— Дай си ръката, момче, така... ти също, Фатима — след което ги погледна в очите. — Аз едва ли ще изкарам и тази вечер... обещавайте ми да се грижите за Толедо...

Той плачеше! Куинси и Фатима също!

— Мануел...

— Моля ви... обещавайте ми... със задавен глас я прекъсна той.

— Обещавам, че ще направя всичко по силите си, за да помогна на Толедо, синьор — каза Куинси. — И Фатима ще ми помогне, нали така?

Тя кимна утвърдително.

— Добре, момче... простете ми... Фатима, не ме мрази... бях глупав, откъснах ви от себе си... отнех ви щастието да бъдете близо до Толедо... простете на стария човек...

— Прощавам ти, Мануел — изхлипа Фатима — само се успокой, моля те, Толедо ще се върне с нас в Испания, ти също.

— Благодаря ти, Фатима... а сега ме оставете... искам да спя.

Послушаха го! Виждаха колко е слаб Мануел и не спираха да се тревожат за пътуването.

Куинси и Толедо прекараха целия ден, ловувайки край залива, докато Анджела и Фатима се разхождаха с Бронзова звезда и Доминик.

Антонио Севаро прекара деня, бдейки над брат си.

Решиха да преспят на острова и рано сутринта да потеглят на път.

Всички спяха дълбоко, когато се чу пронизителен писък, който отекна дълбоко в тишината.

Първи скочиха Куинси и полковника.

Огледаха се и видяха Сребърен вълк, който държеше запалена факла. Той правеше странни движения и подскоци във въздуха, обикаляйки край запален огън и крещеше неразбираеми думи.

— Какво значи това? — попита Севаро учудено.

— Това е скръбният танц на племето ни. Духът на смъртта е посетил лагера ни — отвърна Толедо, който се бе изправил до чичо си. Хвърли орловото си перо на земята и извика със задавен глас:

— Вождът е мъртъв!

След което падна на колене и зариди!

Всички плачеха!

Скръбта бе огромна както за Куинси, така и за останалите хора в лагера. През цялата нощ индианците пееха, танцуваха край огъня и плачеха, като проклинаха духа на Смъртта и благославяха живота.

Малко преди да се зазори, капитан Севаро приготви кораба за отпътуване и събра екипажа си, като напусна Мексиканския залив завинаги.

Заедно с тях тръгна и Толедо Сервантес, който никога вече нямаше да се завърне там!

Няколко седмици по-късно корабът „Герой“ акостира в прекрасния италиански град Венеция, откъдето Куинси трябваше да вземе кораба си. Това означаваше да се разделят отново след престоя си в хотела край пристанището.

Оттам всички щяха да се върнат в родна Испания!

ПОГЛЕД КЪМ БЪДЕЩЕТО МЕЧТИ И СТРАХОВЕ

Мечта, изтъкана от въздух, земя и небе!

Така Гъоте нарича Венеция!

На моста в началото на града се разхождаха Куинси и Анджела. Имаха какво да си кажат — бяха изминали толкова години от раздялата им — а чудно защо и двамата мълчаха, всеки зает със собствените си мисли.

Най-сетне Анджела реши да наруши това тягостно мълчание.

— За какво мислиш, Куинси? — попита тя.

Той не отговори веднага.

— Мисля за вожда, Анджи, за Толедо, за всичко, свързано с капитана, включително и за теб.

— Знаеш ли, Куинси — въздъхна тя. — Когато преди години прочетох статията за изчезването ти, почувствах как сърцето ми се затваря за света навън. Вината ме разяждаше отвътре, защото не изпълних обещанието, което дадох някога на мама и татко. Теб вече те нямаше, бе изгубен някъде там и аз реших да осъществя мечтата ти. Станах стажантка на военен кораб и скоро ще се върна в родината като пасажер. Сега, когато отново си сред нас, не зная по кой път трябва да поема. Объркана съм и може би малко уплашена от всичко случило се досега.

Куинси я прегърна. Той бе не по-малко объркан от нея.

— Аз също съм уплашен, но се страхувам от завръщането в родна Испания. Не зная как ще ме приемат Ребека и приятелите ѝ, дали ще ми простят за болката, която им причиних.

— Те няма какво да ти прощават, Куинси. Ти трябва да простиш на всички ни за това, че не те открихме навреме, та се наложи ти сам да ни откриеш. Но това вече е минало.

— А капитан Севаро? — запита лейтенантът. — И той ли ще бъде част от миналото ни?

Анджела го погледна озадачено.

— Какво искаш да кажеш?

— Я стига, Анджи! Мислиш ли, че не знам какво става между вас? Вие се обичате, аз съм тук, нищо не ви пречи да бъдете щастливи заедно.

— Грещиш, Куинси! Аз нараних Антонио твърде много. Мразех го, мразех кораба, който те беше отвел. Прехвърлих цялата вина за изчезването ти върху човека, когото ти едва ли не боготвореше. Мечтаех един ден да го срещна, за да излея целия си гняв върху му, и когато това се случи, разбрах, че съм грешала. Но бе твърде късно за мен. Продължих да се преструвам, че нищо не се е случило, докато накрая се уморих. Вече зная, че е невинен. За съжаление е твърде късно да поправа грешката си — тя въздъхна — но да се прибираме, става късно, не искам да се тревожат за нас.

— Аз не мисля, че си допуснала грешка, дори напротив. Според мен още преди да стигнем в Испания, ти и капитанът ще бъдете най-щастливите хора на кораба.

— Не, Куинси — поклати глава Анджела — След всички глупости, които извърших, той не би могъл да ме обича.

— Ти си много дръзка с него — засмя се Куинси — аз не бих посмял да му се опълча. Мисля, че той харесва точно това — непокорността ти. И ще направи всичко възможно, за да те покори. Сигурен съм в това.

Анджела и Куинси неусетно стигнаха до хотела, в който бяха отседнали. Казаха си лека нощ и се разделиха. Беше доста късно през нощта, по всичко личеше, че всички вече спят.

Когато Анджела се прибра в стаята си, откри капитан Севаро, който се разхождаше нервно и дори не я забеляза.

— Какво правите тук, сър? — попита тя изненадано.

— Анджела! — възкликна той с облекчение — Къде беше, по дяволите?

— С Куинси излязохме да се поразходим и изгубихме представа за времето. Предполагам, че всички останали спят. А вие защо сте още буден?

— Мислиш ли, че бих могъл да заспя, без да те целуна и да ти пожелаая лека нощ?

Севаро се бе приближил твърде много и тя се отдръпна.

— Мисля, че е време да се прибирате в стаята си, сър — каза учтиво Анджи. — Както виждате, аз съм добре.

— Защо ме отблъскваш, Анджела? — изстена той. — Не разбираш ли каква болка ми причиняваш?

— Простете, полковник, но явно вие сте този, който не разбира. Не ви отблъсквам, просто ви моля да си тръгнете.

— Така ли? — той се разположи удобно на леглото ѝ и я погледна с шеговита усмивка — Е, няма да стане. Какво ще направиш?

Анджела се вбеси.

— Как смееете? Това е моето легло, нямате право да сте тук.

— Продължавай — каза Севаро. — Излей душата си, излей цялата си омраза върху мен.

— Не те мразя...

— Докажи думите си, Анджела.

— Тони — прошепна тя — Защо ми причиняваш това?

— Обичам те, по дяволите — той се изправи — кога най-после ще признаеш, че и ти изпитваш същото към мен?

Анджела се замисли за миг.

— Може би никога... сър!

— Но защо? — Севаро не разбираше. — Какво те спира да го направиш?

Тя се поколеба!

— Казах на брат си, сър, ще кажа и на вас. Допуснах грешка, обвиних ви несправедливо, бях прекалено сурова с вас и признавам вината си. Не разбирам как можете да ме обичате след всичко, което направих.

— Анджела — възкликна полковникът — ти няма за какво да се обвиняваш, нищо не си направила, просто си следвала сърцето си, както правя и аз.

— Ти не разбираш, Антонио. Това не може да продължава. Твърде късно е.

— Грешиш, Анджела, много грешиш...

— Но, сър...

— Ако мислиш, че ще се примиря с това, жестоко се лъжеш. Сега сме само двамата и няма нужда да се обръщаш към мен официално. Кажи ми, че не ме обичаш, и ти давам думата си, че ще те оставя на мира и няма да ти досаждам повече. Хайде, погледни ме в очите и ми кажи, че ме мразиш. Направи го!

Сърцето на Анджела подскочи внезапно. Тя го погледна. Севаро бе впил поглед в нея, приличаше на ранен звяр, който всеки момент щеше да падне мъртъв пред нея.

Почувства се окаяна!

Приблужи се до него и погали лицето му, бе като замаяна, когато прокара пръсти в косите му, и силно го прегърна.

— Не мога да ти кажа това, Тони — прошепна Анджела — прости ми, но ако го направя, рискувам да те загубя завинаги.

— Значи ме обичаш? — по същия начин попита той.

— С цялото си сърце!

Севаро отпусна прегръдката си и я погледна.

— Тогава защо, по дяволите, е всичко това? — запита той недоумяващо.

— Не мога да дам воля на чувствата си, докато съм пасажер, а ти мой началник. Сега, когато Куинси е сред нас, не знам дали ще мога да пътувам отново по море. Объркана съм, разбираш ли?

— Това няма да се отрази на връзката ни, защото след като се върнем в Испания, аз вече няма да съм капитан на този кораб, ще бъда обикновен човек, и ще се наслаждавам на щастието си с теб.

— Но... Анджела бе смаяна... но... ти не можеш да направиш това.

— Напротив, мога, вече подадох оставката си.

— Какво ти става, по дяволите! Полудя ли? Рисувах кариерата си, бъдещето си, захвърляш всичко постигнато с лека ръка. Как е възможно да си го направил?

— Не рискувам нищо, Анджела. Единствената ми цел беше да открия Куинси. Сега, когато той е тук, вече няма какво да правя в морето.

Тя го погледна!

— Искаш да кажеш, че всички стажанти, включително и аз, сме участвали в издирването му?

— Стажантите бяха само пред текст за пътуването, въпреки, че Фатима свърши цялата работа, тъй като нашият маршрут бе далеч от мястото, където изгубихме Куинси. Нямаше друг начин да убедя началството, че трябва да изляза в морето. Но никога не съм очаквал, че любимата сестра на моят възпитаник е по-силна дори от мен — неговия идол.

— Поел си този риск заради брат ми? — Анджела бе побъркана от всякога. — А не се ли страхуваш от наказание?

— Моите възпитаници са в родината, освен теб. Ти ще се върнеш като мой пасажер, а аз ще бъда вече свободен и много щастлив човек.

— Това стига ли ни да бъдем щастливи заедно? — попита Анджела. — Какво ще правиш, когато се върнем, с какво ще се занимаваш?

— Това е тайна, която ще узнаеш много скоро — усмихна се той и я прегърна.

Вече се развиделяваше, а те сякаш не можеха да се разделят.

Най-накрая, въпреки волята си, трябваше да признаят, че са будували доста дълго и е време всеки един от тях да остане сам със себе си.

Въпреки безсънната нощ, която прекараха заедно, нито Анджела, нито Антонио успяха да заспят. Скоро щяха да се върнат в Испания.

Междувременно можеха да се насладят на красивата Венеция и да очакват деня, в който щяха да се върнат при близките си!

ПОСЛЕДНИ ПРИГОТОВЛЕНИЯ СИНЯТА ПТИЦА

На сутринта всички се събраха на закуска.

Антонио веднага забеляза отсъствието на Доминик и Куинси, и учудено се огледа.

— Какво има, чичо? — попита Толедо — Търсиш ли нещо?

— Не нещо, а някого — промърмори Севаро — Къде са двамата лейтенанти?

— О, те отидоха в посолството, за да си вземат кораба — намеси се Анджела — искат да ускорят нещата с пътуването. Мислех, че знаеш, Тони.

— За съжаление никой не сметна за нужно да ме осведоми — той изглеждаше засегнат.

— Не се сърди, Тони, те излязоха много рано, не са искали да те безпокоят, или може би да те събудят.

— Много добре знаеш, че не съм мигнал, Анджела — срязва я Севаро — можеше да ми се обадиш.

— По дяволите, Антонио — избухна тя — Какво толкова е станало? Защо винаги трябва да ме нападаш? Не може ли поне веднъж да се храним, без да се караме?

— Можеше да ми кажеш...

— Стига, Тони — намеси се Фатима — Аз също знаех, че ще ходят в посолството. За твое сведение аз казах на Анджела за това. А ти, вместо да се радваш, че се връщаме в Испания, се чувстваш пренебрегнат.

— Но, аз...

— Много внимавай, Антонио. Ако продължаваш да се държиш така, по-добре е да се ожениш за Куинси, не мислиш ли? С него никога не се карате.

Ударът попадна точно на място. Докато Антонио обмисляше думите на сестра си, Анджела и Толедо избухнаха в бурен смях, Севаро почервения и ужасно се намръщи.

— Много добре изглеждаш, Толедо — каза Анджела, след като смехът им утихна — очевидно климатът ти се отразява добре.

— Благодаря ти, Анджи. Когато Куинси и Доминик се върнат, ще отидем да разгледаме кораба, нали?

— Разбира се! Ще се радвам да те придружа.

Севаро едва не се задави, след това, което си казаха двамата.

Той ги погледна смаян!

За разлика от него, Фатима разбра хитростта на Анджела и весела усмивка затрептя по устните ѝ. Лицето на Севаро бързо сменяше цвета и изражението си, за което бе награден с още по-бурен смях.

— Какво има, Тони? — попита невинно Анджела. — Изглеждаш така, сякаш всеки момент ще припаднеш. Добре ли си?

— Вие... аз... горкият капитан не знаеше какво да каже и внезапно се изправи — Отивам да поспя малко. Събудете ме като се върнат момчетата, ако не забравите, разбира се.

Последните му думи бяха насочени към Анджела и Толедо.

Когато Севаро излезе, Фатима се разсмя.

— Браво, Анджела — възкликна тя — Уцели го право в сърцето. Антонио просто не повярва на ушите си. Ти направо го срази.

— Толедо също допринесе много за това, нали? — тя го погледна. — Благодаря ти за помощта.

— Няма за какво да ми благодариш — отвърна той. — Чичо ми се държа много лошо и трябваше да му напомниш, че не бива да се отнася така с бъдещата си годеница.

— Още повече сега, когато всички сме заедно — намеси се Фатима — Това, което казах за Куинси беше шега, Анджела. Не го приемай като обида, моля те. Трябваше да му затворя устата по някакъв начин.

— Не се тревожи за това — усмихна се тя. — Все пак успя да го накараш да млъкне. А сега ме извинете, отивам да си почина. Ще си бъда в стаята, когато Куинси се върне.

Тя бе решила да поспи, но сънят не идваше. Мислите нахлуваха в съзнанието ѝ, държането на Антонио бе извън всяка критика.

Той я засегна много тази сутрин, но дали това се дължеше на безсънието, или причината беше друга? Трябваше да го намери, да

поговорят, но не можеше просто така да прекъсне почивката му. В крайна сметка реши да го събуди, когато Куинси се върне.

Неочаквано на вратата се почука.

Анджела се поколеба за миг, после стана и отвори.

— Тони — възкликна тя — какво правиш тук? Мислех, че спиш.

— Извинявай, ако те безпокоя — каза той и се огледа. — Сама ли си?

— Както виждаш... но... кого очакваше да видиш?

— Аз... виж, Анджела! Така и не успях да заспя, та си помислих... след като с Толедо ще ходите да видите кораба на Куинси, и след като се разбирате толкова добре, дали е уместно да пътуваш като мой пасажер на „Герой“...

— Но, Тони...

— Остави ме да довърша. Може би за теб ще бъде по-добре да си тръгна още днес, а ти да пътуваш с брат си на „Синята птица“...

— Ти полудя ли? — прекъсна го Анджела. — Не можеш да се върнеш сам.

— И защо не?

— Защото няма да ти позволя да го направиш. Аз съм твой пасажер и ще заминем заедно. Освен това съм ти годеница и не можеш да ме оставиш тук сама.

— Но... аз...

— Съжалявам, че трябваше да разиграя този театър с племенника ти, но ти не спираше да ме нападаш и се наложи да взема необходимите мерки.

— Значи е било на шега?

— Разбира се, че беше шега, Тони, дори Фатима се смя, след като ти си тръгна. Единственият, който прие тази сцена сериозно, беше ти.

— Но защо го направи?

— Няма да ти позволя да се държиш с мен по този начин. Ако искаш да сме заедно, трябва да ме уважаваш. Ако мислиш, че брат ми е по-важен за теб, върви с него, той жадува за приключения, но знай, че ако направиш това, никога повече няма да ме видиш. И не очаквай да ти се извиня за това, че те засегнах.

— Съжалявам за грешката, която допуснах — той се приближи до нея, и я прегърна. — Моля те, прости ми, няма да се повтори, обещавам ти.

— Не е това, Тони — промълви Анджела и го погледна. — Ти се тревожиш повече за брат ми, отколкото за мен. Всеки има право на личен живот. Остави го да живее и помисли за нас. Не разбираш ли, че по този начин убиваш чувствата ми?

— Права си, Анджела. Знаеш ли, сега, като се замисля, питам се дали да не отида още утре в посолството, за да взема разрешително. Искам да се върнем в Испания възможно най-скоро. Надявам се да ни позволят това пътуване.

— Аз също, Тони. Ще се радвам да се върнем у дома...

Внезапно в стаята нахлу Куинси и ги прекъсна:

— Анджи... извика той още от прага, но се закова на място... о, не знаех, че не си сама. Извинете ме, трябваше да почукам.

— Какво има, Куинси? — попита Севаро. — Закъде си се забързал така?

— Корабът ми е на пристанището, сър — той се усмихна — и е готов за приключения.

— Значи ти позволиха?

— Да, разрешението е дадено и мога да потегля още утре. Къде е Толедо?

— Провери в стаята на Фатима — каза Анджела. — Напоследък прекарват времето си заедно.

— Добре, ще отида да говоря с него, а вие как ще пътувате?

— Налага се отново да се разделим — каза Антонио — аз, Анджела и Фатима се връщаме с „Герой“, а ти, Толедо и Доминик ще пътувате с твоя кораб.

— Искате да кажете, че ще се срещнем в Испания, нали?

— Да, Куинси, това искам да кажа. А сега да отидем да разгледаме кораба ти, ако не възразяваш, разбира се.

— Не, сър, но първо ще извикам останалите. Вие двамата ни чакайте пред хотела и не изчезвайте, докато слезем — пошегува се Куинси.

— Всичко се нарежда добре, нали? — попита Севаро, когато той излезе.

— Да, Тони. Радвам се, че се връщаме. Куинси най-последно ще се види с приятелите си. Въпреки че не ми казва всичко, сигурна съм, че единствената му мисъл в момента е да намери Ребека и да ѝ разкаже приключенията си.

— А как ли ще го посрещне тя?

— Надявам се, добре. Иска ми се да вярвам, че няма да го намрази, след всичко, което и причини.

— А ти? — погледна я Севаро.

— Какво за мен?

— Ти какво искаш?

— Искам да бъдем щастливи заедно. Много ли искам според теб?

— Разбира се, че не, скъпа — прегърна я той — ще направя всичко възможно, за да изпълня желанието ти. А сега да отидем пред хотела и да почакаме другите.

Малко по-късно цялата група потегли към пристанището. По пътя се сипеха шеги и закачки, Толедо не пропусна да се извини на чичо си за разговора по време на закуската. Фатима разказа на Куинси за случилото се в тяхно отсъствие.

Всички се смяха от сърце, дори Севаро, който първоначално се намръщи, но след това се усмихна и притегли Анджела към себе си.

Така, в шеговити разговори те стигнаха до пристанището, където веднага забелязаха „Синята птица“.

Корабът се отличаваше много от другите плавателни съдове, беше красиво изработен и веднага грабваше окото.

— Ти ли нарисова този гълъб, Куинси? — попита капитанът.

— Да, сър. Както птиците се връщат у дома, така и аз вярвах, че ще се завърна някой ден. И този ден настъпи.

— Корабът е много хубав, братле. Но кога всъщност ще отплавате?

— Тръгваме утре сутринта.

— Толкова скоро!

— Не тъгувай, сестричке — прегърна я Куинси. — Този път раздялата ни ще е кратка. Ще ви чакаме в Малага и оттам ще се върнем в Севиля.

— Зная, Куинси. Утре ще дойдем да ви пожелаем попътен вятър, а след това с Антонио ще отидем в посолството. Нали, Тони? — обърна се тя към него.

— Така е — каза той — ще пристигнем няколко дни след вас.

Пътуването вече беше факт, и въпреки че очакваха този ден с нетърпение, всички бяха тъжни и потиснати.

Нощта измина бързо!

Доминик натовари кораба с различни мексикански украшения и сувенири, които щеше да подари на приятелите на Куинси, когато стигнеха в Испания.

Той беше щастлив, въпреки че напускаше родината си, защото щеше да бъде близо до Куинси и семейството му, което обикна още в първия ден на запознанството си.

Всичко бе занесено на кораба и „Синята птица“ бе готова за път.

Куинси издърпа котвата и отвърза въжето. Обърна се към брега и помахна с ръка:

— Не закъснявай много, Анджи — извика той — ще се видим у дома.

— На добър час, момчета — отвърна му Севаро. — И попътен вятър. Пазете се.

— Хайде, приятели — обърна се към екипажа си лейтенантът — вдигайте платната и Бог да ни пази.

На брега останаха само Фатима, Анджела и Антонио — тримата, които поеха в открито море, за да открият Куинси. Те не мръднаха оттам, докато „Синята птица“ не се изгуби от погледите им.

Това бе последната раздяла в живота им!

СЕВИЛЯ — ИСПАНСКИЯ ВАВИЛОН ЕДНО НАРУШЕНО ОБЕЩАНИЕ

Наричат го испанския Вавилон!

Това е градът на фламенкото и коридата, на неотразимия и страстен съблазнител Дон Жуан, тук е лудувал Фигаро от безсмъртната комедия на Бомарше.

За негов прототип се смята Мануел де Маниеро и днес неговият дворец е една от най-големите атракции за всички туристи.

Тук, освен традиционния испански стил, се усеща огромното влияние на мавританската култура. Старинните криви улички, белоснежните къщи с вътрешни дворчета, малките площи, приличащи по-скоро на уютни градинки, мислено ни отнасят векове назад. Всички архитектурни паметници са разположени в централната част и могат да се разгледат за един ден дори и пеша.

Реката разделя града на две части.

На десния и бряг са разположени старите квартали, многобройни барове, пъбове, арени за корида, непрекъснато се правят спектакли с вълнуващи испански танци. На юг се намира един от най-прекрасните паркове в света „Мария Луиса“ На левия бряг, в централната част на града, са най-известните архитектурни паметници — знаменитият готически храм, кулата Алкасар и Златната кула — Торе дел Оро, която се е превърнала в един от символите на града. Името си е получила от бялата глина, от която е изградена горната и част. Отдалеч тя така блести на слънцето, сякаш е от чисто злато.

Днес в Златната кула се помещава музеят на навигацията. Един от грандиозните строежи на града е „Голямата джамия“. В основата на минарето била построена камбанария, а на нейния връх била разположена статуята на Вярата, въртяща се от полъха на вятъра. От испанската дума „хирар“ — въртя се — кулата получила своето днешно название — Хиралда. Прочутият катедрален храм Санта Мария де ла Седе е издигнат на мястото на Голямата джамия.

И днес този храм е най-големият в Испания и трети по големина в Европа, макар че отстъпва по размери на джамията, на чието място е издигнат.

Интериорът е украсен от големите испански живописци Франческо Сурбарана, Мурильо и Гоя.

Тук е погребан синът на великия мореплавател Ернандо Колумб, който основал към храма знаменитата Колумбийска библиотека. Тя наброява около три милиона тома и включва едни от най-редките древни ръкописи, в това число ръкописите на самия Христофор Колумб.

Това е един от най-известните испански градове — Севиля — основан на бреговете на река Гуадалкивир.

Именно тук приятелите на Анджела и Куинси очакваха с нетърпение завръщането на „Герой“.

С всеки изминал ден напрежението измъчваше младежите, които останаха верни на каузата си.

През всичките тези години Ребека и Арчибалд бяха неотлъчно до Анджела, тъгуваха по Куинси заедно с нея и нито за миг не се отделяха един от друг.

И когато настъпи моментът да се разделят, всеки един от тях трябваше да поеме по своя път.

Имаха избор — да се прехвърлят към сухопътните войски, или да пътуват по море.

Те трябваше да решат сами!

Така избраха да се върнат в Севиля — града, в който бяха отраснали.

Една прекрасна утрин, веднага след закуска, решиха да направят кратко пътешествие до Малага — голямо търговско и рибарско пристанище, с много паркове и градини с редки екзотични цветя и дървета. Родното място на Пабло Пикасо, чиито творби са изложени в Музея за изящни изкуства, винаги оставяше незабравим спомен у тях.

Сред част от забележителностите са катедралата от шестнадесети век, мавърската крепост Alkazaba с Археологическия музей и църквата Iglesia del Sagamo. След като посетиха тези красиви забележителности, двамата продължиха към пристанището, за да се полюбуват на многобройните корабчета, които мързеливо се полюшваха над вълните.

— Виж колко нови кораби има, Арчи — каза Ребека — Дали ще пътуваме отново с капитан Севаро? — тя изглеждаше тъжна.

— Не зная, Беки — отвърна брат й — може би е по-добре да си останем на брега. Знаеш ли защо реших да си тръгнем?

— Заради Анджи, предполагам — погледна го тя.

— Да, но също и заради капитана. Мисля, че постъпих правилно.

— Но така я отдалечи от себе си, Арчи. Мислех, че между вас има нещо.

Той я погледна замислено.

— Ние сме просто приятели, макар че ми се иска да бъде различно — погледът му се рееше надалеч към океана.

— Тогава какво те спира?

— Капитанът — въздъхна Арчи — благодарение на него осъзнах, че за Анджи съм просто един от приятелите й, но каквото и да се случи, аз винаги ще бъда до нея.

— Но какво общо има капитанът?

— Мисля, че той е влюбен в нея, и съм почти сигурен, че тя споделя чувствата му. Знаеш ли, Беки, ако има някой, който може да открие Куинси, това са те двамата. Нито ти, нито аз имаме смелост и сили за подобно издирване.

— А дали ще успеят? — тихо прошепна Ребека.

— Надявам се, сестричке.

Те замълчаха. Стояха, подпрени на перилата, погледите им бяха насочени към морето, където един малък, но много красив кораб си проправяше път към плавателните съдове и търсеше място сред тях.

Не беше много лесно да се провере, но кормчията така ловко обърна носа, че само с една маневра успя да го намести между две не много големи яхти.

Това разведри лицето на Арчи, а Ребека с усмивка се обърна към брат си:

— Видя ли това, Арчи? Този младеж сякаш е роден за капитан. Ти можеш ли да направиш така?

— Не ми се подигравай, Беки — намръщи се той. — Да отидем ли да се запознаем с новодошлите?

— Не... тя се подвоуми... да почакаме да дойдат насам.

— Добре ли си, сестричке? — попита той обезпокоен. — Изглеждаш ми малко бледа.

— Добре съм, Арчи. Просто не мисля, че е учтиво да ги притесняваме.

Някаква невидима сила я накара да потръпне. Нещо и подсказваше, че трябва да остане на мястото си.

Междувременно кормчията скочи на кея и върза кораба. На палубата се появиха още двама души. Очевидно това бе целият екипаж.

Тя се замисли!

Какво ли бе накарало трима младежи да излязат в морето, дали търсеха изгубен приятел, или просто бяха туристи, тръгнали на обиколка из Испания?

Ребека се върна десет години назад, когато замина Куинси. Всеки спомен предизвикваше болка, в мислите и изплува онзи ден, в който тримата се качиха на борда на „Герой“ като стажанти, до деня, в който се разделиха с Анджела, и двамата с Арчи стъпиха на родна земя.

Трябваше да се срещне отново с Мани и Джери...

Усети раздвижване до себе си и се обърна.

— Дали Мануел и Джерълд са някъде наблизо? — попита тя.

— Не зная, Беки, не съм чувал нищо за тях от години.

— Постъпихме ли правилно, Арчи? Оставихме ги сами и се върнахме в Севиля, без да ги потърсим.

— Те сами решиха да си тръгнат. Не забравяй, че целта на пътуването беше Куинси. Аз все още вярвам, че той ще се появи, докато те приеха смъртта му твърде бързо.

— Не зная в какво да вярвам и как да разбера къде са, но съм сигурна, че Анджи скоро ще се върне у дома и ще бъдем отново заедно...

— Виж... прекъсна я той... онези тримата са вече на кея и очевидно не знаят накъде да вървят. Нека ги упътим.

Те поеха бавно надолу, където младежите се оглеждаха наоколо и явно търсеха нещо, може би искаха да разберат къде са попаднали, или просто очакваха някого.

Арчи и Ребека бяха близо до тях, когато кормчията се обърна и се качи отново на кораба.

— Добър ден, приятели — каза Арчи — Да не би да сте се загубили?

— Не, синьор — отговори учтиво този, към когото Арчибалд се бе обърнал. — Просто се възхищаваме на красотата на града.

— Да, градът е прекрасен — усмихна се Арчи. — Позволете да ви се представя. Казвам се Арчибалд Мортимър, а това е сестра ми Ребека. Надявам се да се чувствате добре сред нас.

Другият младеж ги наблюдаваше мълчаливо, но след тези думи се усмихна и подаде ръка на Арчи.

— Приятно ми е да се запознаем — каза той. — Аз съм мексиканец, лейтенант Доминик Санчес на вашите услуги, а това е Толедо Сервантес. Нашият капитан ще се появи всеки момент.

— И той ли е мексиканец? — попита Ребека.

— Не — засмя се Доминик — той си е чист испанец, но почакайте да го видите, нищо испанско не е останало у него.

— А защо корабът ви се казва „Синята птица“ — продължи да разпитва Беки.

— Историята е много дълга, надявам се да имам време да ви я разкажа.

Разговорът се водеше на кея, където Куинси и двучленният му екипаж се натъкнаха именно на Ребека и Арчи.

— Беки, не ставай любопитна — намеси се Арчи — А кой е вашият капитан?

— Лейтенант Медейра ни помоли да го придружим дотук, където ще дочакаме сестра му, и заедно ще отидем в родният им град, за да потърсим...

— Беки... Арчи... не може да бъде...

Куинси тъкмо бе стъпил на кея с карта в ръка, когато видя приятелите си от детинство. Той веднага ги позна, те него също.

Бяха шокирани! Невярващи на очите си!

— Вие... обърна се Доминик към тях... вие се познавате? Не разбирам!

— Доминик — каза Куинси — Това са моите приятели, същите, които са потеглили с капитан Севаро и Анджела, за да ме търсят, но... как попаднахте тук?

— Куинси... братко... ти се върна... Арчи не знаеше какво да каже, а Беки бе просто онемяла... Беки, сестричке... казах ти, че е жив...

— За бога, Арчи! — Съвземи се, приятелю — Беки — прегърна я той. — Радвам се да те видя. Толкова много ми липсваше.

Тя се вцепени, може би от изненадата или от близостта му, но след миг се окопити, освободи се от прегръдката му, и го погледна укорително.

— Куинси Медейра... благодаря на Бога, че си жив, но... как можа да ми причиниш това, по дяволите?

— Моля те, Беки... разбери ме... не исках да те нараня...

— Защо не помисли за нас, за всички твои приятели, за Анджи? Ти ми обеща, Куинси...

— Но, Беки... аз...

— Лейтенант Медейра — прекъсна го Доминик — приятелю, мисля, че не е нужно да събираме любопитните погледи на хората. Да отидем да пийнем нещо. С Толедо сме ужасно жадни.

— Прав си, Доминик. Арчи, моля те, води ги. Аз и Ребека ще ви настигнем, като си свършим разговора.

— Добре, Куинси. Искаше ми се да поговорим, но...

— Няма за какво да говорим, Куинси — прекъсна го Ребека — Хайде, Арчи, да вървим.

— Беки... той не довърши. Пареща болка разтърси сърцето му, и едва сега осъзна вината си.

В желанието си да стане офицер и капитан на собствен кораб бе изгубил нещо твърде ценно — приятелството и обичта на Ребека. Но дълбоко в себе си усещаше, че тя го обича, въпреки всичко, въпреки че го отблъсна. Като деца си бяха обещали, че никога няма да се разделят. Той бе нарушил думата си и Ребека имаше право да му се сърди.

Когато влязоха в един крайпътен бар да пийнат нещо разхладително, всички бяха по-спокойни.

Тогава Арчи помоли Куинси да разкаже всичко от самото начало.

Не е нужно да разказваме историята отново! Историята бе дълга!

Когато Куинси свърши, слънцето отдавна бе залязло, Ребека отдавна бе излязла от обзелото я вцепенение и горчиво съжаляваше за начина, по който се бе отнесла с Куинси.

Когато излязоха навън, градът ги заслепи с нощния си блясък и разкош. Тръгнаха към хотела, за да си запазят стаи, след което отново се върнаха на пристанището.

Имаше още незададени въпроси, много неполучени отговори, но те можеха да почакаат до сутринта.

Всички бяха уморени, Ребека положи огромни усилия, за да покаже на Куинси, че му е простила.

Радостта от тази така желана дългоочаквана среща бе толкова голяма, че нямаха сили да се разделят.

Бяха настъпили дни, изпълнени с щастие за всички!

Само Анджела и Севаро не бяха сред тях, но и това щеше да стане скоро.

Край бреговете на Венеция те вече се готвеха за път. След няколко дни всички щяха да бъдат заедно.

И това щеше да бъде краят на едно десетгодишно пътуване!

АРЧИ РАЗПИТВА ПОЯВАТА НА МАНУЕЛ И ДЖЕРЪЛД

Куинси бързо забрави думите на Ребека. Арчи от сърце се радваше, че отново откри приятеля си, само мъката по Анджела помрачаваше лицето му винаги, щом се споменеше името ѝ.

Затова, когато се събраха на закуска, всички бяха весели, изпълнени с очакване на завръщането на „Герой“.

Към обяд Толедо и Доминик отидоха да разгледат града, а Ребека тактично се измъкна под предлог, че има да върши много неща и по този начин даде възможност на брат си и Куинси да поговорят на спокойствие.

— Какво става с теб и Ребека? — попита Арчи — Тя нямаше търпение да те види, а сега, след всичките тези години сякаш не иска да сте заедно. Не я разбирам.

— За разлика от теб, приятелю, аз я разбирам прекрасно. Някога дадох обещание на Беки, казах ѝ, че никога няма да се разделим, за съжаление наруших думата си и по този начин я нараних. После обещах на капитан Севаро да стана офицер, както виждаш, мечтата ми се сбъдна, но каква цена платих само? Загубих старите си приятели и открих нови.

— Като говорим за приятели, къде са според теб Мануел и Джерълд?

— Ще ги намерим, Арчи. Джина сигурно е с тях, не вярвам да са само двамата.

— Кога ще пристигне Анджи, Куинси? — запита Арчи.

— Отдавна чаках този въпрос — усмихна се лейтенантът — След няколко дни ще са вече сред нас. Разбрахме се да се срещнем тук, след което трябваше да дойдем в Севиля, при вас.

— Тя ще дойде със Севаро, нали?

— Да — той въздъхна — надявам се да е взела решение за това, което ще прави по-нататък.

— Каквото и да бъде решението ѝ, аз винаги ще бъда до нея, и до теб, разбира се. Можете да разчитате на мен.

— Значи знаеш за капитана?

— Забелязах привличането между тях още на кораба. Анджи имаше смелостта да му се опълчи. Знаех, че ще те намерят, защото бяха водени от сърцата си, а аз се качих на борда, за да бъда близо до нея.

Разговорът се пресече.

Решиха да се поразходят, можеха да срещнат Доминик и Толедо край пристанището. Така двамата приятели излязоха от хотела мълчаливо, всеки зает със собствените си мисли. Докато вървяха, разгледаха прекрасните паметници на Малага, а те бяха много. Доста време изгубиха, преди да стигнат до пристанището, но се чувстваха щастливи.

Куинси бе възхитен от всичко наоколо, той познаваше този град добре, тук бе лудувал с приятелите си като дете, после се качи на борда на „Делфин“, където се учеше да бъде моряк.

Сега, след всички тези години чувстваше, че животът му придобива нов смисъл, пред него се разкриваха нови хоризонти и този град, изпълнен с красота и веселие, му се струваше подходящ за живеене. А защо не и Севиля? Та нали бе родният му град, и познаваше и него така добре, както познаваше и Малага? А може би Валенсия? Там бе ходил само няколко пъти, но винаги се възхищаваше на архитектурните паметници, и забавленията, които се организираха там!

Докато Куинси бе потънал в размисли, Арчи се оглеждаше наоколо и се питаше къде ли е сестра му; не бе я виждал след закуската и бе малко разтревожен за нея.

— Куинси — изтръгна го той от мислите му. — Знаеш ли къде е Беки? Не е типично за нея да изчезва така.

— Каза, че трябва да свърши нещо важно, не знам какво, но съм сигурен, че скоро ще се появи.

— А приятелите ти? Къде ли са те сега?

— Предполагам, че са при „Синята птица“ — усмихна се Куинси — Доминик не може да се отдели задълго от кораба, Толедо също като чичо си обожават морето. Да отидем при тях.

Запътиха се към кея, където ги очакваше изненада!

Не знаеха къде е Ребека, не можеха да предположат какво е правила през деня, нямаха представа, просто нямаше откъде да знаят, че „Синята птица“ е направила кратко пътешествие.

Когато пристигнаха, Доминик връзваше кораба, а Ребека и Толедо разговаряха с двама души, които Куинси не познаваше, но едно младо момиче се присъедини към тях; той се сепна и се спря, хвърли бърз поглед на Арчи, който бе впил очи към нея, и най-последно разбра.

— Арчи... очите не ме лъжат, нали?

— Джери... той го погледна — Куинси, ето къде е била Ребека, но как е разбрала къде са?

— Да я попитаме...

— Чакай, приятелю — спря го Арчибалд — тези тримата те предадоха, нима ще им простиш толкова лесно?

— Арчи, Джери е твой брат. Какво очакваш да направя?

— Да, брат ми е, но той предаде и мен, сигурен съм, че с Ребека са поддържали връзка, а това няма да ѝ го простя.

— Добре, Арчибалд, но ми кажи нещо. По-добре ли щеше да бъде ако те бяха тръгнали с мен преди години, как мислиш, дали щяха да оцелеят в онази буря, би ли прежалил собствения си брат? — Куинси изглеждаше вбесен.

— Можеха да дойдат с нас, когато с Ребека напуснахме кораба — той, изглежда се разколеба.

— За всяко нещо си има причина, Арчи. Да разберем защо са постъпили така.

Куинси тръгна към тях. Арчи го последва, въпреки колебанието си.

— Доминик — извика лейтенантът — Толедо, знаех, че ще ви намеря тук.

— Ако беше дошъл по-рано, щеше да се чудиш къде е корабът ти — усмихна се Ребека.

— А ти къде изчезна?

— Реших, че е дошло времето да играя открито. Направихме си кратка разходка до Валенсия. Имам новини за теб.

— Да, виждам. Довела си останалата част на екипажа на „Герой“. Как сте, Джери, Мани?

Те изглеждаха шокирани!

Най-сетне Джина пристъпи към него:

— Куинси... нямаш представа колко се радваме да те видим...
— След като ни предадохте — прекъсна я Арчи.
— Грещиш — обърна се тя към него — не сме предавали никого.
— Тогава защо ни зарязахте...
— Стига, Арчи! Остави ги да обяснят. Продължавай, Джина.

— Когато капитанът каза, че трябва да се върнем, аз, Мани и Джери решихме да отидем във Валенсия, за да продължим обучението си. Нямахме възможност да говорим много за това и когато слязохме, разбрахме, че сме пропуснали да съобщим това на Арчи. Само Ребека знаеше за това и когато ни каза за теб, решихме да тръгнем веднага. А вие какво — обърна се тя към брат си и Джери — съвземете се, кажете нещо.

Джерълд подаде ръка на Куинси.

— Още ли сме приятели? — попита той.

— Разбира се, Джери, но мисля, че ни дължите обяснение. Защо не останяхте заедно и как така Ребека е знаела къде сте?

— Бях в каютата, когато те решиха да се разделим — намеси се Беки. — Знаеха, че Арчи ще бъде против, аз също се противопоставих, но когато разбрах какво искат да направят, ги подкрепих напълно. В бързината забравихме да уведомим Арчи. А колкото до изненадата — усмихна се тя, ще я видите, когато Анджи се върне.

— Не е възможно — продума Арчибалд. — Собствената ми сестра, която толкова страдаше, питаше ме дали ще се върнат някога, преструвала си се през цялото време!

— Така е, Арчи, но беше за добро. Ще видиш, когато отидем във Валенсия.

— Куинси, наистина се радвам да те видя жив и здрав. Прости ми, че повярвах на онази статия. Надявам се отново да станем приятели.

— Няма за какво да ти прощавам — каза той — но ще трябва дълго да обяснявате на Анджи причините, поради които сте останали във Валенсия.

— Това няма да се наложи, Куинси — намеси се Джина — Когато види това, което е наше дело, което създадохме в твоя чест, Анджи ще бъде много щастлива.

— Не те разбирам. Какво сте създали?

— Ще разбереш, когато пристигне сестра ти — усмихна се Ребека — тогава дори Арчи ще ми прости за това, че не му казах истината.

— Не се надявай на това — намръщи се той. — Това, което ме кара да говоря с вас, предатели, е, че Куинси е тук и ви прощава, но не и аз. Ще ви простя едва когато разбере, че сте имали основателна причина да го направите.

— Арчи, след няколко дни ще съжаляваш за думите си, както аз съжалявам за всичко, което казах на Куинси в деня на пристигането му — Ребека обърна гръб на брат си, но всички забелязаха сълзите в очите ѝ.

Тя бе засегната твърде много! Куинси я прегърна.

— Беки — прошепна той — не се сърди на Арчи, прекалено е обиден сега, чувства се предаден, дай му малко време, ще видиш, че ще му мине.

— Надявам се да е така, както казваш.

— Каж ми, наистина ли съжаляваш за думите си?

— Да, не биваше да ти говоря така — тя го погледна през сълзи — още ли искаш да сме заедно?

— Повече от всичко на света!

— Тогава няма смисъл да крием това от другите, нали?

— Разбира се, Беки, но какво толкова сте направили във Валенсия?

— Ще разбереш след два дни. Всъщност, предлагам да заминем още утре.

— Но Анджела знае, че сме тук!

— Не, вече е информирана за промяната в плана. Само капитан Севаро знае за изненадата ни. Много се зарадва от това, че сме заедно и че сме изпълнили мисията си.

— Добре, Беки — той се обърна към всички. — Да се прибираме. Трябва да си приготвим нещата и дано всички са в добро настроение за пътуването до Валенсия.

Досега Доминик и Толедо мълчаха, но изведнъж лейтенантът се усмихна:

— Толедо, приятелю, изглежда, че ни очакват още приключения. Всички се разсмяха.

Така Куинси откри приятелите си, с които по-късно щеше да се върне в родния си град, но сега трябваше да отпътуват за Валенсия, където наистина го очакваше прекрасна изненада. Тази вечер той си легна с надеждата, че никога повече няма да му се налага да се разделя с приятелите си. Но единственото, за което копнееше сърцето му, бе да види Анджела и Севаро щастливи.

Това щеше да бъде като отплата за всички премеждия, които ги съпътстваха през годините.

НА ПЪТ КЪМ ВАЛЕНСИЯ РЕШЕНИЕТО

Куинси щеше да остане изненадан от това, което бяха направили приятелите му!

Въпреки че бе объркан от всичко, което се случи през последните няколко дни, той трябваше да признае, че е щастлив.

А Анджеला и Севаро бяха на път към Валенсия!

Полковникът бе поел управлението на кораба и бе по-щастлив от всякога.

— Фатима, знаеш ли защо отиваме във Валенсия? — попита Анджеला — Бяхме се разбрали да се срещнем с Куинси в Малага.

— Да, но твоите приятели са с него и всички ни очакват.

— Но какво ще правим там? Мислех, че след пътуването ще се върнем в Севиля.

— А аз мислех, че искаш да останеш във Венеция — усмихна се Фатима — Не би ли искала да се върнеш там някой ден?

— Да, но първо трябва да видя как са се настанили приятелите ми и какво са правили след раздялата ни. Не бих искала да се чувствам виновна за това, че останах на кораба, а те се върнаха у дома.

— Анджеला — възкликна Фатима — вие взехте това решение заедно, въпреки че не всички вярваха, че ще открием Куинси, ти остана вярна на себе си и продължи издирването. Никой няма да те обвини за това, че остана с нас.

— А Арчи? — внезапно я погледна тя — Той беше съкрушен, когато си тръгваше. Мисля, че трябваше да му кажа за връзката си с Антонио.

— Той е влюбен в теб, нали?

— Да — въздъхна Анджеला — Но за мен той е приятел, дори брат, защото след загубата на Куинси ми беше останал само той, също и Ребека. Те бяха единствените, които ме подкрепиха.

— Но защо не си му казала за брат ми?

— Може би заради буйния му нрав.

— Какво искаш да кажеш?

— Арчи е много избухлив в определени ситуации. Не зная какво щеше да направи, ако бе разбрал за нас. Просто исках да го предпазя от самия него.

— Щом Арчи и Куинси са се срещнали, той вече знае за вас — заяви Фатима — затова, когато стъпим на брега, трябва да поговориш с него и да му обясниш всичко, но мисля, че няма да се наложи. Той вече е разбрал, че за теб е само приятел, нищо повече.

— Може би си права — каза Анджела — Сега трябва да говоря с Тони. Ще ме извиниш ли?

— Разбира се!

Анджела се качи на палубата и застана до Антонио.

— Здравей, капитане! — каза тя весело — Наред ли е всичко?

— Да, скъпа — той остави руля и я прегърна. — Океанът е толкова спокоен, по всичко личи, че ще стигнем необезпокоявани във Валенсия.

— Ти знаеш ли причината, поради която променяме маршрута си? — попита тя внимателно.

— Да, но не очаквай да ти я кажа — заяви категорично Севаро. — Това е изненада, създадена за Куинси и ще я видиш едва когато пристигнем.

— Но защо? Не мога ли да знам какво се крои зад гърба ми?

— Не още! — отсече полковникът. — Ще разбереш утре. А сега по-добре ми кажи, имаш ли представа как ще ме посрещне твоят приятел Арчи? Не бих искал да проваля празника на брат ти и да си съпернича с най-добрия му приятел.

— Не зная — погледна го Анджела замислено. — Надявам се да ни приеме приятелски.

— Значи и ти имаш съмнения?

— Да, разбира се! Той е влюбен в мен още от дете, а аз разбих сърцето му. Надявам се Куинси да му е обяснил ситуацията.

— Аз също!

Те замълчаха, загледани в далечината.

— Анджела — каза внезапно Севаро — Защо смени името си?

Тя се усмихна.

— Още ли мислиш, че съм го направила заради теб?

— Не... но...

— Тогава мислех, че шансът да се кача на кораб е много по-голям. Ако бях се качила на борда със собственото си име, щяха да ме свържат с момчето, което бе изчезнало, и може би никога нямаше да ме допуснат във военното училище. В регистъра бях записана като стажант де Каста и това ускори качването ми на кораба.

— Значи не аз съм бил причината за това?

— Разбира се, че не, Антонио, въпреки че първоначално това бе и начин за отмъщение, но след като разбрах, че съм грешала, промених становището си.

— Тогава нищо не ни пречи да се оженим, нали?

Анджела изтръпна!

Връзката им беше факт, но брак...?

— Ти... ти сериозно ли говориш?

— Разбира се, Анджела! — възкликна полковникът — Аз те обичам, ти мен също. Би ли се омъжила за мен?

— Аз... тя не знаеше какво да каже. — Аз... Да, Тони, с радост ще се омъжа за теб! — на един дъх изрече Анджела.

— Обичам те, скъпа — прегърна я той.

— Аз също те обичам!

Стояха прегърнати на палубата!

Чайки и гларуси прелитаха над тях и сякаш им помахваха с крилата си и крясъците им огласяха сърцата им, сякаш им пееха песен.

Така, закриляни от океана, те мислено се кълняха един в друг и спокойно приемаха съдбата си, а именно — да бъдат заедно и никога да не се разделят.

Анджела приемаше това като дар от Бога, тя гледаше небето и мислеше за родителите си — дали я наблюдаваха отгоре? Радваха ли се за нея? Помагаха ли й?

Да, тя бе сигурна, че спасението и появата на брат ѝ се дължеше именно на тях, бе сигурна, че те са ги напътствали през цялото това време! Те живееха и вечно щяха да останат в сърцата им!

Тя бе по-щастлива от всякога!

— Тони — обърна се тя към полковника — когато се приберем у дома в Севиля, първото, което ще направя е, отново да възвърна името си. Какво мислиш, дали ще постъпя правилно?

— Разбира се, скъпа моя. С Куинси отново ще бъдете брат и сестра — пошегува се той.

— Да, а той дали ще се радва?

— Със сигурност!

Те замълчаха отново!

Севаро бе безкрайно щастлив!

Той чувстваше, че животът му се променя към по-добро, и погледна годеницата си, която гледаше далечината.

Усмихна се вътрешно за това, което бе намислил, за това, как Анджеела щеше да приеме новината за изненадата, устроена им от неговите бивши възпитаници и нейни приятели.

Той ги бе изпратил в Испания с мисия, която завършиха успешно.

Това бе голяма отплата за него!

Избра Валенсия, защото именно там бе сърцето му, въпреки че голяма част от него бе останала във Венеция и мечтаеше да се върнат отново там някой ден.

Ако всичко, което бе планирал, се сбъднеше, двамата с Анджеела щяха да отпътуват отново към това прекрасно кътче на Италия. Всичко се нареждаше прекрасно!

Той погледна отново Анджеела и се усмихна:

— Искаш ли да съобщим щастливата новина на Фатима?

— Разбира се! Ще я повикам!

Малко по-късно тримата весело разговаряха. Фатима бе много щастлива и не спираше да честити на двамата за решението, което бяха взели. Тя никога нямаше да се отдели от тях и вече знаеше какъв ще бъде сватбеният ѝ подарък.

С радост се съгласи да бъде кръстница на бъдещите им деца, по този начин щеше да уталожи мъката по Толедо и Мануел.

Любовта витаеше във въздуха и изпълваше сърцата на тези невинни души, които най-после съзряха светлината и обогатиха душите си.

Те никога нямаше да се разделят!

ВАЛЕНСИЯ РАЗКРИТИЕТО

Валенсия е третият по големина град на едноименните автономна област и провинция Валенсия, както е и третият по големина град в Испания. В града има както исторически паметници, така и футуристични здания.

На площадът на девата (Placa de la Virgen) се намира и базиликата на девата — много красива сграда.

На този площад се намира и фонтана Турия. На една пресечка встрани е площад Де ла Рейна (Placa de la Reina) с катедралата, портокаловите дървета и множество барове и ресторанти.

Реката е била разделена на две части — едната е пресъхнала и там е направен парк, наречен Градината на Турия.

Символът на Валенсия е градът на науките и културата (Cuitat de les Arts i les Ciències).

Този комплекс е исторически и до днес продължава да се строи, там са включени: музеят на науката, киното и най-големия океанографски музей в Европа.

Като цяло комплексът се състои от четири сгради, впечатляващи с визията си, дело на Сантяго Калатрава — един гениален архитект.

Това са Полукълбото, Музеят на науките „Принц Филип“, Дворецът на изкуството и Музеят на океанографията — дело на Феликс Кандела.

Този проект придава на Валенсия авангарден облик, наситен с много динамика.

Сам по себе си градът е много красив, с градини, паркове, широки булеварди и прекрасни плажове, разположени в сърцевината на града, където бъдещето е настояще!

Тук Куинси отново преживя радостта, както преди, когато беше малко дете, и заедно с родителите си посещаваха прекрасните забележителности на Валенсия.

Но заедно с тази радост той усети и тъгата в себе си. Споменът за родителите му го правеше нещастен!

Едва сега младият лейтенант осъзна, че през всичките тези години не бе помислил дори веднъж за хората, които му бяха дали живот. Мислено се зарече, че когато отново се върне в Севиля, първо ще отиде да почете паметта им. Сега само трябваше да дочака Севаро и Анджела.

Някой го докосна нежно, той се сепна и светкавично се обърна, след което въздъхна облекчен.

— Беки...

— Какво има, Куинси? — попита тя загрижено.

— Нищо, скъпа, просто се бях замислил.

— Мога ли да знам за какво?

— Знаеш ли, докато си проправях път за издигането си в чин лейтенант, докато учех и мислите ми бяха заети единствено с теб и Анджи, пропуснах много други важни неща в живота си, а именно — спомена за родителите си. Сега, когато съм толкова близо до родния си град, първото, което ще направя, е да почета паметта им. Съгласна ли си с мен?

— Напълно! А може ли да дойда с теб?

— Разбира се, скъпа — прегърна я той — ти си част от моето семейство и ми е необходима подкрепата ти. А кога ще видим прословутата изненада?

— Усещам ирония в гласа ти — каза Беки — но те уверявам, че когато я видиш, ще бъдеш много щастлив.

— Аз и сега съм щастлив, скъпа моя — усмихна се той.

— Да, но това е различно. Тогава щастието ти ще бъде безгранично и тази ирония ще изчезне.

— Добре, Беки! Запази тайната за себе си, но когато Анджи се върне, ще ми я покажеш, нали?

— Разбира се, скъпи! Всъщност чакаме само нея и капитан Севаро, нали?

— Точно така! — отсече Куинси — А къде са нашите приятели? Да ги потърсим!

Междувременно корабът „Герой“ акостира успешно във Валенсия и нашите приятели се отправиха към вътрешността на града,

като се спираха много често, за да разгледат прекрасните забележителности.

Куинси и Ребека бяха стигнали до Площада на Девата, когато забелязаха неголямо шествие, водено от деца, облечени с военната униформа на Испания.

— Виж, Беки — извика той радостно — Това са кадети. Да тръгнем след тях, искам да разбера накъде отиват.

— Не, Куинси — отсече Ребека — Анджела трябва да се появи всеки момент и не искам да я изпуснем.

— Но, Беки, така няма да разберем накъде са се запътили тези малки юнаци — по лицето му се изписа мъка.

— И ти беше мъничък като тях, Куинси!

Той се обърна и щастието отново изгря на лицето му.

— Капитане, Анджи — той бе толкова развълнуван от това, че ги вижда отново, че дори забрави за децата, които доста бързо се придвижваха напред, сега водени от двама офицери с хубави нови униформи и нахлупени над очите фуражки.

— Щом сте вече тук, можем да продължим — усмихна се Беки. — Приятно ми е да се видим отново, сър. Добре ли пътувахте?

— Да, Ребека, нямахме никакви произшествия. Куинси — обърна се той към лейтенанта — мислех, че искаш да тръгнеш след шествието на децата, да не би да си се отказал? — загадъчна усмивка трептеше на лицето му.

— Разбира се, че не, сър! — отсече Куинси — Да вървим, ще си говорим по пътя.

Те тръгнаха след малките войничета.

— Погледнете ги — не спираше да им се възхищава Куинси — толкова са мънички, а каква правилна стойка имат, сякаш са родени за войници.

— Не забравяй, че и ти беше като тях, когато се качи на борда на „Делфин“ — подкачи го полковникът — но като че ли те са по-добре тренирани от теб.

— Виждам двама офицери между тях. Кои ли са тези младежи? Ако съдя по униформите, единият е лейтенант, а другият капитан от военноморската армия. Но какво правят те в този пълен с архитектурни паметници град?

— Ще разберем, когато достигнат целта си — със същата загадъчна усмивка каза Севаро.

— Тони — прошепна Анджела — Знаеш ли кои са тези деца?

— Да — по същия начин каза той — но нека това остане към останалата част на изненадата.

— И те ли са част от това?

— Да, скъпа!

Междувременно един от младежите се обърна, погледна ги и като прошепна нещо на другаря си поведе шествието към града на науките и културата и, като завиха в една от пресечките, се скриха от погледите на съгледвачите си.

— Но къде отидоха? — попита учудено Куинси.

— Мисля, че мога да ви заведа при тях — каза Севаро и ги поведе.

Няколко минути по-късно пред тях изникнаха две неголеми сгради, построени по типичен валенсиански стил. Портите бяха заключени и по всичко личеше, че на това място няма признаци на живот.

Полковникът почука някак странно — три пъти отсечено и два пъти с кратки удари.

— Видя ли това, Куинси? — побутна го Ребека.

— Но... какво значи това?...

Преди да успее да каже още нещо, главните порти се отвориха и те се озоваха в двора, като оглеждаха с любопитство всичко наоколо.

Първото нещо, което направи впечатление на Куинси, бе обширният двор между двете сгради, пригоден за военни учения. Лявата сграда очевидно бе училище, а дясната, по-голяма постройка бе спално помещение.

Куинси бе зашеметен!

— Какво има, лейтенант? — засмя се полковникът. — Очевидно не знаеш къде си попаднал. Така ли е?

— Сър... но... това е изумително. Кой би направил подобно нещо? И къде изчезнаха децата?

— Да отидем в задния двор — предложи Ребека.

— Задния двор? — смаяно я погледна Куинси — Ти познаваш това място?

— Да — каза тя весело. — Хайде, ще ти хареса.

— Явно ти и полковникът сте наясно какво става тук! — каза той, като се окопоти малко — какви ли още тайни крие това място?

— Скоро ще разбереш! — отговори на въпроса му Севаро.

Те отминаха постройките и завиха зад ъгъла.

Там имаше голяма, добре подредена маса, над нея се издигаше огромна шатра, която скриваше останалата част от двора.

— Но къде са децата? — учудено се оглеждаше Куинси — Тук е толкова тихо, ако не бяха тази шатра, пригответената маса и тренировъчните уреди в предния двор, бих си помислил, че това място е запустяло.

— Да влезем в училището — предложи Ребека — Може би децата са там.

Те отново се върнаха в предния двор и влязоха в училището, което бе осеяно с лозунги и картини.

На източната стена бе изрисувано училището, а под него бе изписано:

Ако си умен — учи се, ако си мечтател — мечтай!
Тук приятели ще намериш — бъди приятел докрай!

На западната стена имаше картина на огромен старинен кораб, а под него друг лозунг:

Има болки, които понасяме, и удари, които търпим, и спомени, които отнасяме в нощите, в които не спим!

Има обич, която очакваме, има скръб, за която мълчим, и в тези минути съзнаваме, че сме длъжни да продължим!

Северната стена сякаш бе изглед към небето и сияйните звезди, но всъщност това беше само фон, под който бе написано посланието:

За щастливите е кратък и най-дългият живот, а за нещастните изглежда вечност и само една нощ!

На южната стена беше нарисуван друг кораб, който сякаш бе акостира на върху книга, а лозунгът гласеше:

Който дава живот на ума и съзнанието си, той не умира!

Когато влязоха в класната стая, дори Анджела се удиви!

Въпреки че изглеждаше като зашеметена от това, което видя досега, нямаше как да не забележи добре подредените чинове на учениците, чистотата, която излъчваше стаята, черната дъска, на която бе изписано с големи букви:

Добре дошли, Приятели!

и най-вече лозунгът над нея:

Задачата на учителя е да отваря вратите, а не да пробутва през тях учениците!

— Но къде са децата? — попита Куинси озадачен.

— Да се върнем в двора — предложи Севаро. — Може би са се скрили някъде.

Те отново се запътиха към задния двор, където ги очакваше голямата изненада!

На мястото, където беше шатрата, офицерите бяха строили децата така, че да образуват три букви: К.Д.М.

На огромен стълб в края на двора се вееше испанският флаг.

Нашите приятели бяха така стъписани, че не смееха да се приближат до тях.

Ребека се усмихна и застана зад кадетите и като направи знак на ръководителите им да се приближат, се качи на сцената зад нея.

От спалното помещение се появиха още трима младежи, придружавани от няколко деца, които носеха доста масивен предмет, приличащ на плакат, но покрит с брезент.

Всички бяха облечени с парадни дрехи и до мястото, където се настаняха останалите деца, бяха поставени духови инструменти. Това създаваше впечатлението, че се намират на тържествено откриване.

Но какво можеше да бъде то?

Куинси любопитно се оглеждаше наоколо!

Имаше чувството, че сънува, и очакваше да се събуди всеки момент, все още неразбиращ какво става!

Това чувство изчезна веднага, щом чу гласът на Ребека:

— Приятели — започна тя — Време е за голямата изненада, организирана от екипажа на „Герой“, затова ще помоля тук присъстващия Куинси Дитрих Медейра да дойде при мен!

Но той не помръдна!

Цялото това представление го бе вцепенило напълно!

— Анджи — прошепна той — кажи ми, че сънувам, моля те!

— Не, Куинси — каза тя — не сънуваш. Хайде, върви при Ребека. Всички искат да те видят. Виж децата — те тръпнат в очакване да се появиш на сцената.

Той я послуша и въпреки че краката му отказваха да го слушат, бавно се насочи към Беки.

В мига, в който застана до нея и се обърна към присъстващите на това мероприятие хора, децата извикаха дружно:

— Да живее Куинси Медейра!

След което две от тях пристъпиха към него и му връчиха хвалебствена грамота, а едното се приближи съвсем близо и му окачи собственоръчно изработен медал с надпис:

Достоен представител на нашето училище, герой на новото поколение — Куинси Медейра!

След като това начинание бе изпълнено, Ребека отново заговори:
— Моля да дойде на сцената и тук присъстващият полковник, капитан на кораба „Герой“ и наш спонсор — Антонио Севаро.

Капитанът изпълни молбата ѝ, за което бе награден с бурни ръкопляскания.

Децата връчиха грамота и на него, като медалът му бе окачен от единия от ръководителите им.

Надписът там гласеше:

Медал за заслуги към обществото от стажантите на „Герой“. Връчва се от името на училищното настоятелство на неговия бивш възпитаник Куинси Медейра!

— Скъпи приятели — продължи речта си Ребека. — При все, че почти провали изненадата ни, и се наложи да го отдалечим от нея по някакъв начин, за да дадем възможност на кадетите да се подготвят за церемонията, ние успяхме да се впишем във времето и можем да продължим тържеството.

Мили кадети! Този ден е голям празник за нас! Днес се навършва една година от създаването на военноморска база „Медейра“!

С радост искам да съобщя на всички тук присъстващи приятели на Куинси и нашите малки кадети, че Куинси Медейра е сред нас и тържеството може да бъде открито!

Нека капитан Мануел Гарсия, лейтенант Джерълд Мортимър и лейтенант Джинивър Гарсия да дойдат при мен. Нека дойдат и нашите приятели и доброволци в това начинание лейтенант Доминик Санчес и Толедо Сервантес.

И ако Арчибалд Мортимър е сред присъстващите, също да дойде при нас. Дано е приел поканата ни и нека ни прости за това, че го оставихме извън този проект!

— Но това са моите приятели! — възкликна смаяно Анджела. — Ето какво са правили след напускането на кораба! Но какво общо има Тони с това?

— Надявам се да разберем — каза Фатима. — Толедо също е сред тях, и той като чичо си умее да пази тайна.

— Но защо Арчи не е между тях?

— Аз не знаех за това, Анджи!

Тя се обърна и застана очи в очи с Арчи.

— Как така не си знаел?

— Така — отсече той — Забравихме да ми кажат за това, което са намислили. Но това няма значение сега, аз засегнах Ребека твърде много и единственото, което искам е, тя да ми прости.

— А Куинси? — попита Анджела.

— Струва ми се, че лейтенант Медейра няма да дочака края на церемонията, която очевидно е в негова чест — засмя се Арчи, който се бе загледал към приятелите си. — Погледнете го, ще припадне всеки момент.

Последва бурен смях!

През това време децата дръпнаха брезента от това, което носеха, и между присъстващите се разнесе тих говор.

Това беше неголяма светеща табела, която следваше да бъде окачена на училищната сграда!

На нея бе изрисуван корабът „Делфин“, а до него, като истински, бе образът на Куинси като дете. Над тях имаше надпис, който гласеше:

Военноморска база Медейра! Училище за млади кадети!

В принос на детето — герой, днес прославен лейтенант:

Куинси Медейра!

— Приятели, добре дошли на официалното откриване на база Медейра!

Надявам се моите възпитаници да се учат добре и да постигнат всичко онова, което Куинси успя да постигне! — каза капитан Гарсия и прегърна Куинси. — Добре дошъл на родна земя, приятелю! — довърши той речта си и отстъпи мястото си на Джери.

— Аз няма да говоря много — започна той, като предизвика бурния смях на всички. — Само ще кажа, че нашето училище ще служи за пример на всички онези, които изгубят надежда за спасение. Нашата надежда бе сломена и прекършихме всяка връзка с близките

си, но днес тази надежда е отново жива, благодарение на лейтенант Медейра.

Три пъти Ура за нашият приятел Куинси Медейра!

— Ура за Куинси Медейра! — извикаха дружно децата и повториха още два пъти възгласа си.

Джина се приближи до Ребека, но остана безмълвна.

Изведнъж хвърли фуражката си на земята и извика:

— Да живее Куинси Медейра!

— Да живее... като ехо отговориха децата, след което се подредиха в редици и засвириха тържествения марш.

Когато свършиха, капитан Гарсия отново се качи на сцената.

— Млади кадети! Тъй като днес е голям празник за нас и няма да има никакви учения, вие ще бъдете специални гости на нашите съорганизатори лейтенант Медейра и полковник Севаро, както и на всички техни приятели и близки.

Затова ви моля да се преоблечете и нека празненството започне! Свободни сте!

Децата безшумно се запътиха към спалното помещение, като с поведението си предизвикаха усмивката на Севаро:

— Тези деца са прекрасни, Куинси. Изпълнителни и послушни и не по детски сериозни. Какво ще кажеш, прав ли съм?

— Да, сър, напълно! — отговори му Куинси, който се беше посъзвел. — Но, какво, за Бога, беше всичко това? И защо Доминик и Толедо са с униформи?

— Господи! — възкликна Мануел — Нима не разбра нищо от церемонията, приятелю? Не мога да повярвам, че си проспал всичко това!

— За твоя информация, капитан Гарсия — каза намръщено Куинси — нищо не съм проспал, разбрах всичко, но едно не можах да разбера.

— И какво е то?

— Къде в това число се вписват капитан Севаро и приятелите ми Толедо и Доминик?

— Ще разбереш, когато се върнат децата — намеси се полковникът със загадъчна усмивка.

— Хареса ли ти училището, Куинси? — попита Джина.

— Приятели — обърна се Куинси към всички — моля ви, съберете се, Беки, Анджи, елате при мен.

Искам да благодаря на всички, които са участвали в изграждането на това училище и на тези, които винаги ще бъдат в сърцето ми!

Вие, приятели, ме изненадахте безкрайно, през цялото време имах чувството, че се намирам в красив сън!

Сега искам да ви помоля за едно — нека отгук нататък да няма омраза в сърцата ви, простете си всичко, което сте си причинили и бъдете най-щастливите хора на света!

Запомнете едно — прошката, дадена от сърце, води до любов, а любовта до единственото, което има значение в този живот — щастието!

Бъдете щастливи, приятели! И още веднъж благодаря!

С това речта на Куинси приключи, но думите му проникнаха в сърцата на всички.

Арчи пристъпи просълзен към Беки и Джери и силно ги прегърна.

— Беки, прости ми за всичко, моля те, ти също, Джери. Постъпих глупаво, не вярвах, че ще тръгнеш по стъпките на Куинси. Джери — погледна го той — Ще ми простиш ли някога?

— Разбира се, че ти прощавам, Арчи, но ти нямаше откъде да знаеш с какво се занимавахме през това време.

— А Мануел и Джина? — той ги повика при себе си — Мани, Джина, трябваше да ми кажете за начинанието си. Можех да ви помогна с нещо.

— Ти ни помогна достатъчно, приятелю — усмихна се Мануел — името ти е записано в регистъра на училището, както и имената на всички наши приятели.

— Но как? — той не разбираше.

— Беки свърши цялата работа. Тя най-много допринесе за осъществяването на тази идея.

— Да, Арчи — пристъпи тя към него — не ми беше трудно да запаля искрата, която бе започнала вече да тлее. Просто исках да съживя спомена за Куинси и надеждата, която бе вече твърде слаба. Успях ли да те изненадам?

— Разбира се, Беки! — прегърна я той — Нещо повече, накара ме да се чувствам като пълен глупак.

— Стига, Арчи! Да празнуваме!

Децата се бяха появили отново и, наобиколили Куинси, го приканваха да разкаже историята си.

Облечени бяха съвсем еднакво, на яките им бе изписано името на Севаро, а по ризките им беше бродирано неговото име.

— Деца, съжалявам, че прекъсвам вълнението ви, но преди лейтенант Медейра да започне разказа си, бих искал да кажа нещо. Ще ми позволите ли?

— Разбира се, сър!

— Моля всички за малко внимание! — извика Севаро. — Първо искам да благодаря на всички мои стажанти за това, което постигнаха.

Куинси, ти ме попита за приятелите си и какво е участието им в това.

Е, сега е моментът да ти отговоря!

Докато ти и Ребека сте се разхождали из града, твоят приятел Мануел е посетил Доминик и Толедо на кораба ти, повикал ги е на помощ и те, естествено са се съгласили да присъстват на церемонията, но с военни униформи, за да не бъде разкрита изненадата. А сега ще ви кажа кой е виновникът за всичко това — той се огледа и се усмихна — Аз!

Анджела и Куинси го погледнаха смаяно!

— Да! Аз съм главният спонсор на това велико дело. Когато пратих моите възпитаници в родината, аз им възложих мисия, която те завършиха успешно. Арчи — повика го той — съжалявам, че си бил вън от това, не съм знаел, че ще се разделите с останалите, но ти също си включен в нашия регистър и можеш да работиш с децата, ако пожелаеш, разбира се! Също така те моля за извинение, тъй като се държах лошо с теб, когато бяхме на кораба. Прости ми за това, моля те!

— Приемам извинението ви, сър, но аз бях дежурен и наруших правилата, затова няма какво да ви прощavam.

— А връзката ми с Анджела? — каза Севаро. — Би ли приел и нея?

— Разбира се, сър, с Анджи сме само приятели. Направете я щастлива и това ще бъде отплатата ви!

— Благодаря, Арчи! — каза Анджела.

— Аз също ти благодаря, Арчибалд! Анджела, мисля, че е време да разбереш с какво ще се занимавам. Сега, когато съм вече свободен от отговорност към държавата, единственото, което ще правя, е да бъда близо до теб!

Наградиха го с аплодисменти!

— Тъй като ръководителите на младите кадети са избрани и спонсорират тяхното обучение, нищо не ми пречи да се върна във Венеция, заедно с всички, които пожелаят да дойдат с мен. Кадетите работят за мен и Куинси, което значи, че всички, които участват в това дело са независими материално и физически.

Би ли се съгласила с моето решение да заминем, Анджела?

— Разбира се, скъпи — прегърна го тя — Има ли желаещи да се присъединят към нас?

Куинси, Фатима и Ребека отговориха утвърдително.

— Доминик, Толедо, нима оставате тук? — попита Севаро.

— Да, сър! — заяви Доминик — Бих искал да помагам за обучението на кадетите.

— А аз — допълни Толедо — мога да им помагам в тренировките.

— Добре казано — усмихна се Куинси — но внимавай да не нараниш някого от тях, я се виж колко си силен.

— Приемам шегата ти, приятелю, но бъди сигурен, че никой няма да пострада.

Последва бурен смях, след което Севаро вдигна ръка:

— Скъпи мои приятели, Анджела, би ли дошла при мен, моля те!

С радост искам да съобщя на всички, че аз и тази прекрасна дама до мен възнамеряваме да се оженим във Венеция, там, където открихме любовта! Надявам се всички да присъстват на сватбата ни, включително и децата! Ако някой знае причина, поради която този брак да не се състои — пошегува се той — да говори сега, или да замълчи завинаги!

Куинси се засмя.

— Едва ли ще ви трябва свещеник, сър! Вие се справяте много добре! Честито, Анджела, и помисли за племенниците, с които ще ме дариш!

— Не бързай толкова, братле — отвърна на шегата му тя — имам доста неща за уреждане, а дотогава вие с Беки може да ме изпреварите!

Шегите се сипеха една след друга, всички бяха във възторг от новината, която им съобщи полковникът, дори и Арчи, който не пропусна да им честити!

Животът започваше отново за всички!

Нямаше нищо неизречено, Куинси се радваше от сърце за приятелите си, които оставаха във Валенсия.

Пътят, който бяха избрали, бе изпълнен с трудности и много премеждия, но и изпълнен със слава не само за него, но и за всички, както и за кадетите, които се учеха и щяха да се учат там!

А децата?

Те просто бяха прекрасни!

Когато Куинси свърши разказа си, повечето от тях плачеха и не спираха да му повтарят, че той е техният герой.

Обещаха, че на всяка цена ще станат офицери, с което си спечелиха благодарността и обичта на Куинси.

Всъщност, той ги бе обикнал още когато ги видя и тръгна след тях.

Тази нощ никой не можа да заспи!

На следващия ден, късно следобед Куинси и Анджела заминаха за Севиля, за да почетат лобното място на родителите си, като взеха със себе си Ребека и Севаро.

Анджела бе твърдо решена да възвърне името си!

По този начин искаше да прогони вината, която разяждаше сърцето ѝ!

След няколко дни щяха да отпътуват за Венеция, където започнаха живота си щастливо.

Това щеше да бъде отплатата за всичко, което преживяха през тези десет години!

ПОСЛЕДНОТО ПЪТУВАНЕ ОТНОВО ВЪВ ВЕНЕЦИЯ

Последните събития изтощиха нашите приятели докрай!

Анджела спеше спокойно и дълбоко, умората я бе налегнала напълно.

Цял ден се разхождаха из околностите на Севиля, Куинси бе очарован от това колко се е променил и разраснал градът, Ребека неотлъчно го следваше и с интерес слушаше разказите му за времето, което бяха прекарали там като деца.

Спомените едновременно радваха и натъжаваха младия лейтенант, но Ребека упорито се стараяше да уталожить мъката му и да прогони чувството за вина от сърцето му.

Докато те се разхождаха из парк Мария Луиса, полковникът придружи Анджела до административната сграда, откъдето щеше да излезе с истинската си фамилия, след което трябваше да се срещнат с Куинси и Ребека, за да заминат отново за Валенсия, където щяха да се сбoguват с приятелите си.

Престоят им в Севиля бе само за един ден, тъй като всички бързаха да отплават за Венеция — градът на любовта!

Когато отново посетиха училището, обсипаха децата и ръководителите им с подаръци, за което получиха благодарности от тях, след което нашите приятели решиха да си отпочинат преди отплаването.

Анджела все още спеше, когато Куинси връхлетя в стаята ѝ.

— Анджи — извика той — Господи, още ли не си станала? Хайде, сестричке, време е за пътуване!

— Куинси, кога ще се научиш да влизаш по-тихо в стаята ми? — попита Анджела намръщено — Колко е часът?

— Хайде, стига! Не се сърди! Часът е вече седем сутринта и корабът ми е готов за отплаване.

— Кога ще спреш да нахлуваш в стаята на годеницата ми, лейтенант?

Той се обърна. На вратата стоеше Севаро и го гледаше полусърдито.

— Капитане...

— Първо, вече не съм нито капитан, нито полковник — прекъсна го той — и мисля, че имам право да събудя годеницата си и да ѝ кажа „Добро утро“. Прав ли съм?

— Напълно, сър!

— Стига с тези официалности, Куинси! — махна с ръка Севаро. — Предпочитам да ме наричаш Антонио.

— Да... Добре...

Куинси изглеждаше смутен и дори засрамен. Дори Анджела се усмихна:

— Какво има, братле? Да не би да си глътна езика?

— Анджи, извинявай, че нахлух така, ще бъда по-внимателен занапред, обещавам — той понечи да излезе.

— Куинси, почакай! — спря го Севаро. — Да не би да те засегнах с нещо? Аз само се пошегувах.

— Така ли, сър? — погледна го той.

— Разбира се, лейтенант, но исках да събудя сестра ти и да ѝ кажа, че тръгваме.

— Тръгваме ли? — извика Анджела — Но... аз още не съм готова.

— Ами побързай да се приготвиш, скъпа! Нали не искаш да те оставим тук? — пошегува се той.

— Не е смешно, Тони! — намръщи се тя.

— Хайде, Куинси! — подкани го той — Ще чакаме отвън, докато стажант Медейра се облече и събере нещата си.

Те отидоха отново в училището, където ги посрещнаха Арчи и Мануел.

— Къде са останалите, Арчибалд? — попита Севаро.

— Приготвят закуска за кадетите, сър! — усмихна се той.

— О, не знаех, че имат и такива умения — погледна го шеговито Севаро.

— Какво искате да кажете, сър?

— Не го слушай, Арчи! — намеси се Куинси — Полковникът днес явно е решил да се шегува с всичко и всички.

— Щом е така, приемам шегата с удоволствие — усмихна се Арчи. — А вие кога тръгвате?

— Веднага, щом Анджи се появи — каза лейтенантът — Не разбирам защо се бави.

— Спокойно, Куинси, Ребека и Фатима също ги няма — каза Севаро.

— Да отидем до кораба, сър, да проверим дали всичко е натоварено, не бих искал да забравим нещо.

Те тръгнаха към кея.

„Синята птица“ бе напълно готова за път и те спокойно можеха да потеглят към Венеция.

Когато се върнаха, момичетата ги чакаха с нетърпение и се изправиха веднага, щом ги видяха.

Тогавка кадетите излязоха от училището и засвириха тържествения марш, както по време на откриването.

Всички онемяха — такава изненада не бяха очаквали.

— Това е по инициатива на кадетите, приятели — каза Мануел, който се бе приближил до тях. — Те пожелаха да ви изпратят, но знаят, че ще се видят отново с вас във Венеция.

— Изненадата е страхотна, капитан Гарсия — каза Севаро — ще ви се обадим, когато определим датата за голямото събитие.

В това време децата спряха да свирят и той се обърна към тях:

— Скъпи кагети, благодарим за великолепното изпълнение и ви пожелаваме успех във всичко. Ние сме готови да отпътуваме! Останете със здраве и Бог да ви благослови!

— На добър час, сър! — извикаха децата. — И попътен вятър! Ще се видим във Венеция!

Такава беше раздялата им с тях — сърдечна и топла!

Те тръгнаха към кораба, който се полюшваше над вълните, сякаш ги приканваше да побързат.

Това беше последното пътуване към щастието, което ги очакваше край бреговете на гостоприемната Венеция!

Когато пристигнаха, слънцето вече бе залязло и градът изглеждаше по-приказен от всякога.

Нощта ги прегърна смело и те се отправиха към хотела, за да си запазят стаи, след което решиха да се разходят на моста на въздишките.

След това се прибраха в хотела, за да поспят. Трябваше да си починат добре, преди да начертаят плановете за утрешния ден.

Петимата се събраха отново по време на закуската.

— Какво ще правим днес, Куинси? — попита Севаро.

— Като начало аз и Ребека ще отидем да си потърсим жилище, надявам се да намерим нещо подходящо и не много скъпо.

— Аз мога да ви помогна — каза Фатима.

— Разбира се! — възкликна Ребека. — Ще се радваме да ни придружиш. А вие какво ще правите, Анджи?

— Ще тръгнем с вас — каза тя. — Ние също ще огледаме за жилище!

— Добре тогава! — усмихна се Фатима. — Щом всички ще си купуват имот, аз ще ви заведа там, където е най-изгодно за вас.

След закуската Фатима ги поведе към мястото, както им бе обещала.

От площад „Сан Марко“ се насочиха към часовниковата кула и като завиха наляво се качиха на varoetti (воден автобус), който ги отведе на улица Сан Антонио (Calle Sant'Antonio).

Фатима ги поведе по нея, докато стигнаха до една агенция за недвижими имоти. Там ги посрещна един много симпатичен мъж, когото Куинси и Антонио не познаха веднага, нито пък той ги загледа.

— Здравей, Фатима! — каза той приветливо. — Виждам, че ми водиш гости. Явно не си дошла за интервю.

— Не, Ренцо! — усмихна се тя. — Надявам се, помниш брат ми и Куинси Медейра? Тази млада дама там е стажант Анджела Медейра — сестрата на Куинси и годеница на Тони, а до нея е приятелката му и, надявам се — бъдеща годеница — Ребека.

— Приятно ми е да се запознаем, дами! Казвам се Ференцио Малдини и съм бивш боцман, подчинен на капитан Севаро и приятел на Куинси от екипажа на „Делфин“, днешния „Герой“.

Анджела, Антонио и Куинси бяха изумени! Севаро не вярваше на очите си!

— Ференцио Малдини! — промълви той. — Ето къде си бил през всичките тези години, но защо не се качи на „Герой“ и как така Фатима е знаела за теб?

— Простете, сър, но след загубата на момчето аз се отказах от корабоплаването и дойдох тук, където започнах нов живот. Фатима ме

откри случайно, когато пишеше статията за вестника. Така се запознахме преди повече от десет години. Е, Куинси — погледна го той — виждам, че си намерил щастието си, пораснал си, приятелю! През всичките тези години, докато преуспях, ми се искаше да върна времето назад, всяка нощ сънувах бурята, която те отнесе и лицето на капитана, който бе обезумял от мъка по теб...

— Ренцо, успокой се! — прегърна го Фатима.

— Много ме развълнувахте с посещението си, приятели! — той бе просълзен. — От все сърце се радвам, че сте заедно, не само на сушата, но и в морето, надявам се. Къде е корабът ви, полковник?

— Малдини — разтърси го Севаро — овладей се, приятелю. Аз вече не съм капитан, нито полковник, напуснах армията и сега съм един щастлив, обикновен човек.

— А Куинси? Той обожава морето...

— Ренцо, не забравяй, че и аз съм тук — намеси се лейтенантът — моля те, успокой се. Радвам се да те видя отново, боцман Малдини. По-късно ще ти покажа корабът си, но не за това сме тук.

— Ти... погледна го изумен той... ти имаш кораб? Но това е чудо! Не стига, че си оцелял при онази буря, а и притежаваш собствен кораб. Да не би да си и полковник?

— Не, сър! Само лейтенант от Мексиканската военноморска армия, а сега съм към сухопътните войски.

— Мексиканска! Но, Куинси... какво си правил в Мексико?

— Куинси ще ви разкаже историята си по-късно, сър — намеси се Анджела — но сега трябва да поговорим за друго. Радвам се да се запозная с още един приятел на брат ми.

Той я погледна, вече се беше съвзел от първоначалното вцепенение, което го бе обзело.

— Благодаря, синьорита! Куинси, сестра ти е много красива! Как си могъл да я повериш в ръцете на капитан Севаро, при това полковник?

Фатима весело се засмя.

— Струва ми се, че ще останеш без годеница, братле!

— Малдини просто се шегува, сестричке! — каза Севаро. — Нали, приятелю?

— Разбира се, че се шегувам, сър, но тя наистина е много красива девойка. Пазете я!

— Бъди сигурен в това, Ференцио! А сега, ако нямаш нищо против, бих желал да обсъдим това, за което сме дошли.

— С удоволствие, сър!

— И така — започна Фатима — тези две влюбени двойки са решили да купят жилища, по възможност по-близо до каналите и с изглед към океана. И ако е възможно, естествено, постройките да бъдат близо една до друга. Дали ще можеш да намериш такива, Ренцо?

Той се замисли, след което изкара някакви документи и усърдно започна да ги разглежда.

— Има ли къщи за продан в областта „Санта Круз“, но това е отдалечено от Венеция и не мисля, че ще ви допадне. Какво мислите?

— Ще го оставим като резерва — усмихна се Анджеला — ако не намерим нещо по-добро.

— Добре — промърмори Малдини и продължи да рови из документацията.

— На улица Уидмън има две почти еднакви сгради, но няма изглед към каналите и океана. Устройва ли ви?

— Не, Ренцо! — каза Куинси. — Провери за други, моля те! Малдини отново прелисти документите и въздъхна.

— Е, това е последното, което имам и което отговаря на изискванията ви. Ако отхвърлите и това предложение, ще трябва да чакате поне още една седмица, докато получа новите оферти. На улица Де ла Пиета има две постройки за продажба. Единственият изглед е към каналите, и двете сгради са прекрасни, красиво построени по стар венециански стил. Погледнете снимките и ако цената ви устройва, можем да преговаряме със собствениците.

Докато те разглеждаха снимките, Ренцо дръпна Фатима настрани и двамата започнаха тихичко да разговарят.

Къщичките бяха добри, построени почти до каналите, а гледката бе просто прекрасна. Можеха да се наслаждават на малките корабчета, идващи и заминаващи към Мармарис или към Сан Серволо.

Анджела с радост си помисли, че на това място можеха да ловят риба, а Куинси можеше да остави кораба си на кея. Тя погледна Антонио и неволна усмивка пропъзля по устните ѝ.

Той така бе впил поглед в една от снимките, че дори не забележа как всички обръщат поглед към него и се усмихваха задоволително.

— Антонио, добре ли си? — попита Анджела.

— Да, скъпа, просто не мога да откъсна поглед от гледката.

— Аз също си харесах жилище! — каза Куинси. — Мисля, че това ни устройва, Ренцо! Започвай, а ние ще те посещаваме честичко, обещавам ти!

— Добре, приятелю. Сега, когато сте тук, какво ще правите?

— Аз, Анджела и Ребека ще се запишем в сухопътните войски на Венеция, тъй като капитанът е към друг щат, може да си вземеш няколко дни отпуск и заедно с него да посетите военноморската ни база във Валенсия, нали, Антонио? — погледна го той. — Ние тримата имаме доста работа тук, след като си получим жилищата, нищо не ви пречи да си направите малка разходка.

— Прав си, Куинси! Това е чудесна идея. Аз няма да съм ви много нужен тук.

— И аз ще дойда с вас! — каза Фатима. — Ще направя репортаж за училището и кадетите.

— Фатима! — възкликна Ренцо. — Отиваме на почивка, няма да допусна да работиш.

— Това не е работа, Ренцо, а задължение. Куинси заслужава да получи нещо повече, нали?

— Но какво общо има той с това?

— Когато видиш базата, ще разбереш! — усмихна се тя. — А сега действай и покажи колко си добър в сделките. Ние си тръгваме, но ще дойдем пак. Довиждане, Ренцо!

— Довиждане, приятели!

След като остана сам, Малдини веднага се обади на собствениците и си уреди среща.

За по-малко от седмица успя да уреди всички документи по продажбата и с удоволствие връчи ключовете на новите собственици, след което двамата с Антонио взеха Фатима и заминаха за Валенсия.

Когато му разказаха как са се сдобили с базата и в чия чест е построена тя, той бе толкова щастлив, че чак се разплака.

Антонио остави имота изцяло в ръцете на годеницата си, защото знаеше, че тя ще се справи прекрасно с подредбата на новия им дом.

А тя вече се подготвяше за предстоящата сватба!

Подреди изкусно жилището, постави красиви цветя във всички стаи и след като приключи, отиде до дома на Куинси и Ребека, за да им помогне.

Но те вече бяха готови!

Затова се отправиха към града, където тримата подадоха документи за приемането им в сухопътните войски.

Оттам Анджела и Ребека излязоха с чин лейтенант, а Куинси получи повишение в чин капитан, което го развесели:

— Четири години се борих за това звание, а вие го постигнахте само за една година. Това е несправедливо, не мислите ли?

— Справедливо е, ако си в родината, Куинси! — усмихна се Анджела. — Но тъй като ти си бил в Мексико, където правилата и законите са други, е трябвало да се бориш, за да го постигнеш. Затова ти си много над мен и Ребека и се надявам да научим много от теб.

— Добре, сестричке! — усмихна се той. — Добре!

Те бяха щастливи, че са заедно!

Прибраха се у дома и решиха да си починат след изморителните два дни.

Кога ли щеше да се върне Антонио?

Анджела заспа с мисълта за годеника си, а той вече бе на път към Венеция!

Ренцо и Фатима го бяха помолили да се прибере при Анджела, защото виждаха, че мислите му са заети единствено с нея.

Така той остави сестра си и Малдини в училището и отпътува от Валенсия.

Не можеше да бъде далеч от мястото, където бе сърцето му!

Когато влезе в новия си дом, бе вече ранно утро.

Той огледа всяка една от стаите и вътрешно се усмихна — Анджела бе превърнала жилището в райско кътче!

След като се насити на гледката, той тихичко влезе в спалнята. Годеницата му спеше дълбоко и въпреки че копнееше да я целуне, предпочете да я погледа, докато спи.

Най-после Анджела се размърда и отвори очи.

— Тони — извика тя радостно — кога се върна? Защо не ме събуди?

Тя скочи от леглото и силно го прегърна.

— Здравей, скъпа — каза той нежно — радвам се да те видя, толкова много ми липсваше — притегли я към себе си и нежно я целуна.

— Ти също ми липсваше, скъпи!

Той се огледа.

— Много добре си подредила къщата, Анджела! Гордея се с теб. Какво стана с армията? Приеха ли ви?

— Да, скъпи! Аз и Ребека сме лейтенанти, а Куинси го повишиха в чин капитан.

— Гледай ти! — усмихна се той. — Не очаквах, че ученикът ще надмине учителя си, току-виж след година е станал полковник, дори генерал — пошегува се той — но се радвам за вас, ти и Ребека заслужавате това, Куинси също. А какво стана с археологията, да не би да си се отказала от нея?

— За това искам да поговорим, Тони! Предложиха ми да ръководя археологическия музей през уикендите, но аз не им дадох отговор, първо исках да го обсъдя с теб. Какво мислиш?

— Но, скъпа! — погледна я Севаро. — Дали ще можеш да се справиш с всички задължения? И ще имаш ли време за мен? Все пак трябва да се оженим, а после ще дойде и дете, как ще организираш всички тези задачи?

— Вече го обмислих, Тони — усмихна се тя. — Когато дойде време за дете, ще работя у дома с музея, а от сухопътните ще ми дадат отпуск и ще бъдем заедно по цял ден, а през другото време ще организираме нещата така, че ще можем да се виждаме по време на почивките, да ходим на обяд, да ме взимаш от работа и така нататък. Какво ще кажеш?

— Добре, скъпа, струва ми се, че в това има смисъл. Ти ще бъдеш моето работещо момиче, а аз ще бездействам — пошегува се той.

— Не бъди толкова сигурен — намръщи се тя — всъщност щях да ти предложа да ми помагаш с музея.

— Но аз не разбирам нищо от археология — запротестира той.

— Ще се научиш! — отсече Анджела. — Ще видиш, че няма нищо сложно. А определил ли си дата за сватбата?

— Мисля да я направим другия месец, примерно число дванадесет.

— Но защо точно тогава?

— Този ден има огромно значение за мен, а и ще имаш достатъчно време да се подготвиш, нали? Фатима ще ти помогне, също и Ребека.

— Като стана дума за сестра ти, кога се връща тя?

— Предполагам, след няколко дни — той я прегърна. — Малдини е с нея и са много щастливи, че са заедно.

— Радвам се, скъпи!

Те замълчаха!

Анджела щеше да има много работа през този месец! Но щастието, което я изпълваше, бе неопишимо. Тя най-после намери своя път и успокои сърцето си. Душата и бе чиста и недокосната от скръб, въпреки че през последните години мъката по Куинси я бе обладала изцяло, сега Анджела чувстваше, че има сили за всичко.

Когато Фатима се върна с Малдини, започнаха приготовленията за така дългоочакваната сватба!

Това щеше да бъде най-щастливият ден в живота ѝ!

ГОЛЕМИЯ ДЕН ВИЛА ДЕ ЛА КАСТА

Да организираш сватба не е лека задача!

Но да подготвиш собствената си сватба и да я направиш такава, каквато винаги си мечтал, е още по-трудно!

Затова Фатима и Ребека категорично поеха ангажимента да организират сватбеното празненство на Анджела и Антонио. На нея оставиха задължението с покупките, кетъринга и храната. Малдини бе определен за неин помощник, а Куинси от своя страна се зае с разчистването на двора и приготвянето на олтара за свещеника. Антонио разпрати поканите, написани собственооръчно.

Така всички участваха в подготовката!

Роклята избра Фатима, тъй като тя бе от страната на Антонио. Толедо все още бе във Валенсия, и тъй като се предполагаше, че ще дойде заедно с ръководителите и кадетите, тя реши да свърши тази задача сама.

Това бе най-красивата одежда за Анджела — бяла, със златист оттенък, лека и елегантна, с подвижен, падащ воал и много плисета — тази рокля трогна Анджела до сълзи.

Ритуалните чаши бяха изработени от чист кристал, като средата бе покрита с много красиви позлатени сърчица — на всяка чаша по едно.

Два дни преди голямото събитие Фатима и Ференцио тръгнаха към града под предлог, че трябва да свършат още нещо.

Само Куинси знаеше за целта на това малко бягство, той също бе включен в подаръка на Фатима и се усмихна задоволително, тъй като очакваше реакцията на Анджела в деня на сватбата ѝ, при раздаването на подаръците.

Фатима и Ренцо се отправиха към улица Контарини, където бе сватбеният подарък на Анджела и Антонио.

Стигнаха до неголяма сграда, обградена с дървета и в близост до пицария Ал Казино дею Нобили (Pizzeria Al Kasin dei Nobili).

На вратата имаше табелка с надпис:

Вила де ла Каста — семейство Де Лука Севаро.

Фатима се усмихна!

— Какво мислиш за надписа, Ренцо? Дали е подходящ?

— По-подходящ не може и да бъде! — усмихна се Малдини. — Но как ще убедим Анджела и Антонио да дойдат тук?

— Приготвила съм всичко. Ето, виж — подаде му някакъв лист. — Тук ще прекарат медения си месец. От Венеция ще пътуват с varoetto (воден автобус), който ще ги остави близо до пицарията. Оттам лесно ще видят сградата. — Това е билет за varoetto, но дали ще искат да дойдат тук?

— Областта Санта Круз е във Венеция, Ренцо. Антонио и Анджела не искат да напускат града, а това място е най-подходящо за тях.

— Добре си го планирала, Фатима! — засмя се Малдини — Това ще бъде сватбеният ни подарък, и те няма да посмеят да го откажат.

— Точно така! Сега да се връщаме, трябва да вземем вестника и да помогнем на Анджела. Остава само един ден до сватбата и тя сигурно е много развълнувана.

А във Венеция Анджела бе изпаднала в предбрачна треска!

Тя искаше всичко да бъде подредено изкусно. Направиха специална маса за кадетите и ръководителите им, за членовете на семейството Анджела избра по-малка маса в близост до олтара, Куинси и Ребека щяха да им кумуват, а Малдини бе специалният гост на събитието.

Когато денят настъпи и гостите започнаха да пристигат, всичко вече бе готово и очакваха само младоженците и свещеника.

Кадетите бяха облечени в светли костюми, по лицата им бе изписано щастие, лицата им просто сияеха от това, че бяха във Венеция и виждаха отново своите приятели. Не спираха да питат за Куинси — къде е и защо не е на празненството!

Ференцио дълго трябваше да им обяснява какви са задълженията на кума и тъй като той е единственият роднина на Анджела, ще трябва да я заведе и до олтара.

Но последва въпросът за Антонио — къде е?

И отново обяснения — той е младоженец, следователно ще се появи след свещеника и преди булката!

Децата бяха превъзбудени и Ренцо изгуби доста време, преди да се успокоят.

Въпреки че бяха много добри ученици и най-добрите кадети в Испания, те за пръв път присъстваха на сватба, в своята детска наивност питаха за всяко нещо, искаха да научат всичко в рамките на десетина минути.

След като поговори с ръководителите им, Малдини разбра, че Антонио е бил прав да повери училище Медейра в ръцете им. Децата се учеха добре, вече имаха няколко награди за добро представяне на училището, някои от тях участваха във викторини и имаха дори медали, а във военните действия нито една от базите в Испания не можеше да се сравнява с тях.

Най-после се появи и свещеникът, а след него и Севаро, придружаван от Фатима.

Веднага след тях се появиха Куинси и Анджела и в мига, в който се приближиха до олтара, от публиката се чуха възторжени викове.

Антонио се усмихна — Анджела ги бе сразила с тоалета си!

Свещеникът почака публиката да се успокои и когато тишината бе възобновена, започна речта си:

— Скъпи гости и роднини! Събрали сме се днес тук, за да венчаем тези млади хора, решили да съединят съдбите си! Бракосъчетанието може да започне! Ако някой от тук присъстващите знае причина, поради която този брак не може да бъде сключен, да говори сега, или да замълчи завинаги!

Мълчание!

— Е, добре! — продължи той и след като сипа шампанско в ритуалните чаши, ги подаде на младоженците.

— Колкото шампанското в чашите ви е горчиво, толкова да бъде сладък вашият живот! Нека вашият общ път бъде осеян с цветя и както птиците се множат, така да се множат и вашите деца! Моля кумът да ми подаде халките!

Куинси изпълни молбата му.

— Нека тези пръстени бъдат знак за вашата обич! Нека силата на любовта ви съпътства през целият ви живот!

Антонио Сервантес де Лука Севаро! Приемаш ли тази жена за своя съпруга? Обещавах ли да я обичаш и закриляш в бедност и болест, в скръб и радост, докато смъртта ви раздели?

— Да! — отговори Севаро и сложи халката на пръста ѝ.

— Анджела Дитрих Медейра! Приемаш ли този мъж за свой съпруг? Обещавах ли да го почиташ и обичаш, в бедност и болест, в скръб и радост, от днес, докато смъртта ви раздели?

— Да! — каза тя и сложи халката му.

— В такъв случай ще ви помоля да кажете клетвите си, преди да обявя този брак за сключен.

Те се обърнаха един към друг и Анджела започна:

— Антонио Севаро! Днес аз се вричам в любов към теб. Обещавам да те обичам с цялото си сърце, да вложа всичко в този брак и да ти бъда вярна от днес, до края на живота си!

— Анджела Медейра! Ако досега си била щастлива, то от тук нататък ще бъдеш истински щастлива хиляда пъти повече! Ако досега си се чувствала обичана, то от тук нататък ще бъдеш обожавана! И ако някога съм те наранил, прости ми! Ще те обичам и закрилям безусловно от днес, до края на живота си!

Те отново се обърнаха към свещеника.

— Обявявам ви за съпруг и съпруга! Можете да целунете булката!

След като приключиха с формалностите и бракът бе подписан, започнаха тостовете от страна на гостите.

Пръв вдигна тост кумът:

— Скъпи младоженци! Пожелаваме ви много щастие, но и мъничко тъга, за да се наслаждавате на живота. Пожелаваме ви приливи, но и отливи, за да насочите кораба си към други посоки! Пожелаваме ви лек път, с леки неравности, за да оцените това, което ви е дадено, и това, което сте постигнали сами. Пожелаваме ви сила, мъдрост, вяра и любов, от която ще произлязат добри наследници на полковник Севаро и лейтенант Медейра! Бъдете честити! Горчиво!

— Горчиво! Горчиво! — кадетите бяха повече от ентузиазирани, а младоженецът побърза да целуне булката.

След Куинси стана Мануел Гарсия и вдигна високо чашата си:

— Скъпи приятели! Моето най-съкровено желание е любовта ви да става все по-силна през годините, и когато един ден си спомните за

вашия сватбен ден, то нека той да бъде деня, в който сте се обичали най-малко!

А сега — горчиво!

Антонио отново целуна Анджела!

— Скъпи младоженци! — извика Фатима. — Аз и нашият скъп приятел Ференцио Малдини ви желаем от цялото си сърце много, много здраве, обич и щастие! Наслаждавайте се на живота, дарявайте си обич, но не забравяйте, че най — здравата основа на любовта е равенството! Поделяйте грижите и отговорностите си! Животът е пълен с предизвикателства, на пътя ви ще се изправят много трудности, проблеми, ще възникнат конфликти, но не се страхувайте — с вяра и търпимост ще ги преодолеете заедно. Нека животът ви се лее като шампанското в чашите ви! Наздраве и горчиво!

Двама от кадетите пристъпиха към тях. Единият от младежите връчи на Севаро покана за участие в журито на съвместно организирания конкурс между военноморска база Медейра и централната военноморска база, чието седалище бе в Мадрид, за избиране на най-добър кадет.

Поканата бе до семейство де Лука Севаро, а датата на конкурса бе два месеца след сватбата. Това означаваше, че Анджела и Антонио трябваше да пътуват до Мадрид, заедно с Куинси и Ребека, които също получиха такава покана.

Младежът се върна на мястото си, а другарят му произнесе реч, която разчувства младоженците:

— Уважаеми приятели и гости! Днес две млади птици свиха гнездо с много обич и надежда! Да пребъде благословено вашето семейство, скъпи младоженци! Нека в този суров и жесток свят то да бъде вашият остров на нежност! Заедно сътворете и изградете най-великото чудо — детския смях — и изживейте най-човешкото щастие — пълното с обич семейство. Намерете вашия пристан, тъй както ние намерихме своя дом, създаден от вас, мили приятели. От името на всички кагети, които са тук и присъстват на това велико събитие, искам да ви пожелаю едно: нека вашият кораб никога не потъне! Бъдете честити! И наздраве!

Бурни ръкопляскания съпроводиха младежа до масата, а Толедо и Доминик се приближиха до просълзените младоженци, за да им честитят, след което Доминик се обърна към гостите с думите:

— Скъпи гости! Щастлив съм да присъствам на тази великолепна сватба, това е огромна чест за мен, но нека не забравяме, че това все пак е празненство, нека поне в този ден да няма сълзи и тъжни мисли (думите му бяха насочени към Толедо, който плачеше от радост), и все пак, ако има сълзи, те да бъдат от радост! А сега искам да призова младия кум: Куинси Медейра, не се крий из тълпата, а кажи кога ще бъде вашата сватба с Ребека. Искам да съм подготвен за това!

Кадетите избухнаха в бурен смях.

— Не се крия, Доминик — усмихна се Куинси — и бъди сигурен, че ти пръв ще узнаеш датата на нашата сватба, а аз съм сигурен, че няма да има нужда да се обаждам на приятелите си в Мексико — ти ще свършиш тази работа вместо мен, приятелю!

— Разчитай на мен за това! — каза той и вдигна чашата си. — Наздраве на всички!

Толедо вече се бе успокоил и прегърна чичо си!

— От сърце се радвам за вас, чичо — каза той — Анджела, изглеждаш великолепно, радвам се, че най-последно се реши да станеш част от нашето семейство!

— Благодаря ти, Толедо!

Така, в тостове и речи продължи сватбеното тържество на Анджела и Антонио де Лука Севаро.

Те най-последно щяха да заживеят в един по-добър, изпълнен с щастие за всички свят, обещаващ да промени мирогледа им!

— Скъпи мои приятели! — обърна се Севаро към всички. — Искам да ви благодаря, че на този специален за мен ден вие сте тук, за да уважите празника ни. Сигурно мнозина от вас се питат защо точно на тази дата и в този слънчев ден съм решил да склуча брак! Веднага ще ви отговоря!

На този ден едно тринадесетгодишно момче стъпи на борда на кораба „Делфин“ и се учеше да бъде стажант. Десет години по-късно една млада дама наруши военните правила още с качването си на борда на кораба „Герой“, без да знае, че този, когото нарича „полковник Севаро“, не е нищо повече от човек, търсец изгубен приятел, дори брат.

Мили приятели и гости! Не зная съдба ли бе това, че в един и същи ден, но в различни времена това момче и тази млада дама се

качиха на моят кораб, но по някаква причина те вече бяха в сърцето ми!

Затова аз реших моята сватба да запази спомена за този ден, който преобърна живота ми и ме промени.

Никога не съм очаквал, че тежката загуба на Куинси Медейра ще ме срещне с неговата единствена сестра, която той боготвори. Не съм вярвал, че омразата може да прерасне в любов, но все пак това се случи с нас! И за тези, които не вярват в съдбата, ще кажа само едно: Повярвайте! Както повярвах и аз! Простете за дългата реч, но бях длъжен да разкрия тайната на този ден и тази незабравима дата!

А сега празнувайте! Наздраве, приятели!

Аплодисменти наградиха просълзения бивш полковник, а пожеланията и танците сякаш нямаха край!

Беше 12 август 1897 г.!

Преди да напусне празненството, Фатима отново вдигна тост:

— Приятели, съжалявам, че ще ви прекъсна, но преди да си тръгна, тъй като имам много задължения, бих искала да ви прочета една статия, която със сигурност ще ви зарадва! — тя извади вестника и зачете:

— Военноморска база, намираща се във Валенсия и носеща името Куинси Медейра, бе избрана за най-престижна в цяла Испания, както и училището, носещо същото име! Всяка година на 12 октомври в столицата Мадрид се провежда конкурс за най-добър кадет, като от тази година в конкурса ще участват и кадети от база Медейра! Ето какво казва капитан Мануел Гарсия — главен ръководител на базата: „Нашата задача е да обучим и възпитаем по възможно най-добрия начин кадетите, които идват да се учат при нас, всеки, който желае може да стане възпитаник на военноморска база Медейра. Нашите младежи пораснаха с една година, станаха по-умни и не по детски силни и смели, това е част от практиката ни — те се обучават от обучени специалисти под ръководството на главните ни спонсори Антонио Севаро и Куинси Медейра. Кадетите са взели добър пример от тях и знаят, че един-единствен провал може да бъде пагубен не само за тях, не само за базата и училището, но и за техните идоли Куинси и Антонио. Ето защо имената на тези герои ще останат дълбоко в сърцата на нашите кадети, гордостта на Валенсия!“

Такива бяха думите на капитан Гарсия, който просто не успя да намери думи за похвала! Но моите впечатления от децата, които показаха на какво са способни за доброто име на училището и ръководителите си, ме доведоха до мисълта, че те са готови на всичко, за да достигнат върха и имат всички качества да го направят! Пожелах им успех във всички начинания и си тръгнах, но винаги ще се връщам тук, защото знам, че отивам при приятели, които ще ме посрещнат подобаващо и с най-добри чувства! Посетителите на военноморска база Медейра стават все повече! Пожелавам на кадетите и ръководителите им да бъдат все така гостоприемни! За вестник „Валенсиана“ — Мириам Грей!

Бе настанала тишина, сякаш в двора нямаше никого!

Мануел Гарсия се изправи и вдигна високо ръка!

— Три пъти ура за Фатима, кагети! — извика той.

— Ура, ура, ура! — възторжените викове на кадетите изпълниха сърцата на всички.

— А сега бих искала да дам малък подарък на младоженците? — каза тя, след като шумът утихна.

— Разбира се! — усмихна се Мануел. — И благодарим за прекрасната статия!

— Продължавайте в същия дух и ще има много повече от една! — тя отвърна на усмивката му, след което се обърна към младоженците:

— Анджела и Антонио! Дълго мислих какъв да бъде моят сватбен подарък за вас. Бих ви подарила букет от рози, но те ще повехнат бързо, бих ви подарила кораб, но той ще бъде излишен. Затова, след като се консултирах с вашите кумове, решихме да ви подарим съвместно меден месец в областта Санта Круз. Не бих искала да ми откажете този подарък и не бих си и помислила, че ще откажете пред толкова много хора, затова съм ви приготвила билетите и ключовете за вилата, която е приготвена за вас. Е, приемате ли нашият подарък?

— Разбира се, Фатима — каза Анджела — не можем да ти откажем, нали, Тони?

— Всъщност, няма да се отклоним много от Венеция. Но как ще познаем вилата?

— Много просто! — усмихна се Фатима — Хващате водният автобус, който ще ви спре точно на улица Контарини. Вилата е срещу пицария Ал Казин дей Нобили. Ще се очаровате от това красиво място, повярвайте ми!

Безкрайни ръкопляскания и възторжени викове, предизвикани от изявлението на Фатима, прогониха всякакви съмнения от сърцата на младоженците.

Само ден след сватбата те заминаха за Санта Круз и, пътувайки по каналите, оглеждаха с любопитство къщичките наоколо, като се питаха дали и тяхната вила ще бъде толкова прекрасна като тях.

Но автобусът забави ход и те се размърдаха.

Беше време да слизат и да намерят крайната цел на пътуването.

Тръгнаха по улица Контарини, бавно се придвижваха напред и обсъждаха зеленината наоколо.

Минаха покрай пицария Ал Казин дей Нобили и се озоваха срещу постройката, която веднага привлече погледите им.

— Тони — прошепна Анджела — виждаш ли това, което виждам и аз?

— Скъпа... но... това е...

— Това трябва да е вилата... но... защо са написани нашите имена?

— Не зная, скъпа! Да влезем вътре. Може би там ще открием отговора.

Той отключи вратата и се озова в доста обширен двор, украсен с балони и много цветя.

След което влязоха в къщата!

В средата на една от стаите, на малка масичка имаше плик, адресиран до Анджела и Антонио. Той го отвори, извади писмото и зачете на глас:

— Скъпи младоженци! От името на кумовете, от мое име и името на Ференцио Малдини, ви пожелавам щастлив меден месец и да се върнете с добри новини — знаете за какво говоря. Благодарение на Ренцо успяхме да убедим собствениците да продадат прекрасния си имот, който вече е ваш. Наслаждавайте се на тишината и спокойствието на това място, забравете поне за малко гордостта си и изживейте незабравими мигове във вила де ла Каста.

Анджела, не се сърди за името, което избрахме! Нека то да ти напомня за приключенията и другият живот, който ще остане забравим! И още нещо — не забравяйте, че има хора, които биха искали да са на ваше място сега, затова пазете се и нека любовта ви води и напътства! Ние ви обичаме и подкрепяме изцяло! С много обич:

Кумовете, Фатима и Ренцо!

Бъдете щастливи!

— Тази вила е сватбеният подарък на Фатима? — извика Анджела — Но тя не може да направи това.

— Напротив, скъпа! — прегърна я Антонио. — Може и го е направила. Това място е прекрасно, може да поостанем малко, нали? — усмихна се той.

— Малко! — възкликна тя — Бих казала, че един месец е малко да опознаем всичко наоколо, Тони!

Подаръкът наистина бе прекрасен!

А младоженците?

Те бяха най — щастливите хора на света!

Клетвите, които си размениха един на друг по време на бракосъчетанието, бяха свещени за тях и никога нямаше да ги нарушат.

Животът им едва сега започваше — далеч от морските приключения и от опасностите, които ги съпътстваха по време на издирването на Куинси — всичко това остана назад, но не и забравимо.

Така Анджела и Антонио откриха щастието, от което се нуждаеха.

И все пак тъгуваха за безкрайния океан, който ги събра, и който им даде сили да продължат напред.

Дали някога щяха да пътуват отново по море?

Те не знаеха!

Но сегашният им живот бе още едно от предизвикателствата на Съдбата!

Сега трябваше да изградят бъдещето си, новото семейство и домът си, който бе в най-красивото кътче на Земята, а именно — Венеция — градът на романтиката и любовта!

И без да знаят накъде отиват, те поеха по пътя, обръщайки за последно поглед назад!

Дали бяха изпълнили мисията си, дали намериха това, за което бяха тръгнали?

Те намериха много повече! Намериха любов, блаженство, спокойствие!

Тръгнаха да търсят приятел, брат, а намериха сърцата си!

Антонио и Анджеела се чувстваха благословени от щедрата ръка на Бог, и не спираха да благославят името му!

Вече бяха разбрали, че омразата и ненавистта могат само да ги доведат до отчаяние и грях!

Затова, когато откриха любовта, откриха и щастието да бъдат близо един до друг, да се обичат и да бъдат себе си!

Бяха станали и по-добри!

Огромната обич и непреклонността пред опасностите бяха отплатата за годините, които оставиха зад себе си, и знаеха защо е така; и можеха да назоват отговора: любовта към тези, които обичаме!...

Години по-късно в двора на вила Де ла Каста щеше да бъде поставена паметна плоча с надпис:

*Тъй както птиците отлитат, така и
моята душа ще отлети,
но за нас приятелите и децата ни ще
питат,
ще пазят спомените за отминалите дни!
И ако имената ни дъждът измие, то
камъкът ни никога не ще изгние!*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.